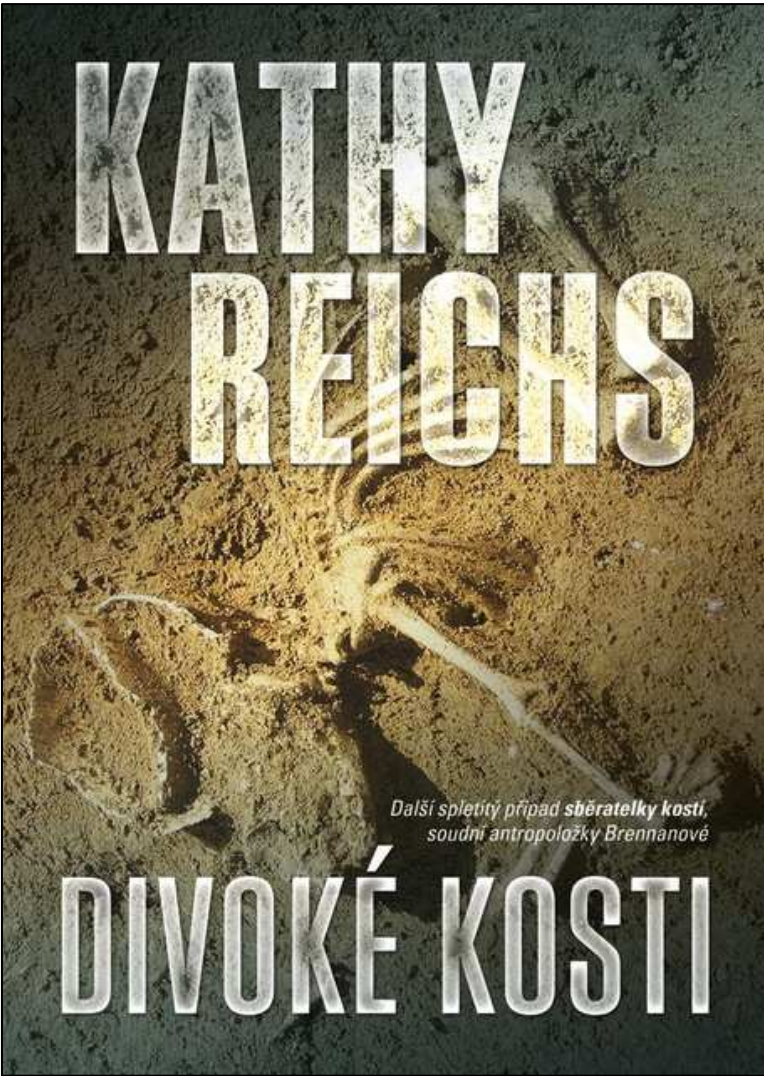

KATHY REICHS

*Další spletitý případ sběratelky kostí,
soudní antropoložky Brennanové*

DIVOKÉ KOSTI

Kathy REICHS

Divoké kosti

Z anglického originálu *Bare Bones*
(Published by Scribner, New York)
přeložila © 2009 Kristýna Kučerová
Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal –
– BB/art Bořivojova 75, Praha 3
Praha 2009
První vydání v českém jazyce

Copyright © 2003 by Temperance Brennan
Přeložila © 2009 Kristýna Kučerová
ISBN 978-80-7381-5844

Věnováno všem, kteří bojují za záchranu naší drahocenné divoké přírody, zejména pak:

Americkému federálnímu úřadu pro rybolov a divokou přírodu
Světovému fondu na ochranu přírody (WWF)
Asijské nadaci na ochranu zvířat (AAF)

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych vyjádřila svůj dík kapitánu Johnu Gallagherovi (na penzi) a detektivu Johnu Appelovi z úřadu šerifa guilfordského okresu ve státě Severní Karolína; detektivu Chrisovi Dozierovi z policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg a především Irovi J. Rimsonovi za pomoc při vymýšlení zápletky s cennou a drogami.

Mnoho z těch, kteří usilují o ochranu divoké přírody, mi velkoryse poskytlo svůj čas a znalosti. Zvláštní dík patří soudní biologce a vedoucí týmu morfologie savců Bonnii C. Yatesové a Kenu Goddardovi, řediteli Národní soudní laboratoře pro rybolov a divokou

přírodu Clarka R. Bavina; investigativní asistence Lori Brownové a agentu-rezidentu Amerického federálního úřadu pro rybolov a divokou přírodu Tomu Bennettovi; agentu Howardu Phelpsovi, Carolyn Simmonsové a dalším zaměstnancům národní přírodní rezervace Pocosin Lakes. To vy stojíte v přední linii a bojujete za záchranu těch, které si nemůžeme dovolit dále ztrácet. Vašeho úsilí si nesmírně vážím.

PhDr. David M. Bird z McGillovy univerzity mi poskytl informace o ohrožených druzích ptáků. Stomatolog MUDr. Randy Pearce a JUDr. James W. Williams se se mnou podělili o své znalosti o Melungeonech v Tennessee. PhDr. Eric Buel, ředitel vermontské soudní laboratoře, mi pomohl s otázkami týkajícími se amelogeninu. MUDr. Michael Baden a MUDr. Claude Pothel se se mnou podělili o své znalosti o rozsivkách a smrti utonutím.

Kapitán Barry Faile z úřadu šerifa lancasterského okresu a Michael Morris, koroner lancasterského okresu, trpělivě odpovídali na mé otázky. MUDr. Michael Sullivan mne přivítal v úřadu soudního lékaře mecklenburského okresu. ThDr. Terry Pitts z NCFD mi vnukl několik nápadů ohledně sklepů pohřebních ústavů. Realitní agentka Judy H. Morganová mi pomohla se zeměpisem a problematikou nemovitostí.

Velmi si vážím velké podpory rektora Severokarolínské univerzity v Charlotte Jamese Woodwarda. Merci pro MUDr. Andrého Lauzona a všechny mé kolegy v *Laboratoires de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale*.

Tisíceré díky Jimu Junotovi, který mi odpověděl na milion otázek.

Díky Paulu Reichsovi za připomínky k rukopisu a nepřeborné množství návrhů pro název knihy a spoustu dalších drobností.

Moje neuvěřitelně trpělivá a vynikající redaktorka Susanne Kirková ode mě převzala hrubý rukopis a krásně ho uhladila.

Zvláštní dík mé fantastické agentce Jennifer Rudolphové Walshové. Porodila jsi Wyatta Z. ve stejný den, kdy jsem já dokončila *Divoké kosti*. Byl to vážně skvělý rok.

1

ZATÍMCO JSEM BALILA TO, CO ZBYLO Z MRTVÉHO MIMINKA, člověk, kterého bych nejraději zabila, se řítíl po silnici na sever směrem k Charlotte.

Tehdy jsem to ovšem netušila. Nikdy jsem neslyšela jeho jméno a nevěděla jsem nic o té odporné hře, jejíž byl součástí.

V tu chvíli jsem dokázala myslet na jediné – co povím Gideonu Banksovi. Jak mu mám oznámit, že jeho vnouče je mrtvé a jeho nejmladší dcera na útěku?

Buňky v mém mozku o tom debatovaly celé dopoledne. Jsi antropoložka, tvrdilo logické křídlo. Návštěva rodiny není tvoje práce. To, co jsi zjistila, ohlásí soudní lékař. Zprávu rodině podá detektiv z oddělení vražd. Telefonem.

To všechno je pravda, kontrovalo svědomí. Jenomže tenhle případ je jiný. Ty přece Gideona Bankse znáš.

Nacpala jsem raneček malých kostí do krabice, upevnila víko a na štítek nadepsala číslo spisu. Bylo mi moc smutno. Tak málo tu zbylo ke zkoumání. Tak krátký život.

Zamkla jsem krabici do skříňky s předměty doličnými a před očima se mi zjevil obrázek Gideona Bankse. Vrásčitá hnědá tvář, kudrnaté šedé vlasy, hlas, který zněl, jako když se trhá izolační páska.

Další obraz.

Malý muž v kostkované flanelové košili ohnutý nad mopem vytírá dlaždičkovou podlahu.

Paměť mi nabízela jediný obrázek celé dopoledne. Ačkoli jsem se pokoušela vybavit si jiný, tenhle se mi neustále vracel.

Gideon Banks a já jsme spolu pracovali na Severokarolínské univerzitě v Charlotte skoro dvacet let. Před třemi lety odešel do důchodu. Pravidelně jsem mu děkovala, že mi uklízí v kanceláři a laboratoři, psala mu přáníčka k narozeninám a o Vánocích mu dávala drobné dárky. Věděla jsem, že je to svědomitý, zdvořilý a hluboce nábožensky založený muž, naprosto oddaný svým dětem.

A díky němu byly naše chodby čisté jako zrcadlo.

To je všechno. Mimo práci se naše životy neprotínaly.

Až do chvíle, kdy Tamela Banksová strčila svoje novorozeně do krbových kamen a zmizela.

Vrátila jsem se do svojí kanceláře, zapnula laptop a na stůl si rozložila poznámky. Sotva jsem začala sepisovat hlášení, otevřené dveře zaplnila mužská postava.

„Domů k nim vážně chodit nemusíš.“

Dala jsem příkaz „uložit“ a zvedla oči.

Soudní lékař mecklenburského okresu měl na sobě zelený chirurgický mundúr. Tmavě červená skvrna na pravém rameni připomínala tvar státu Massachusetts.

„Mně to nevadí.“ Asi jako mi nevadí zhnisaný nežit na zadku.

„Já si s ním klidně promluvím.“

Tim Larabee mohl být fešák, nebýt jeho závislosti na běhání. Díky každodennímu tréninku na maratón se jeho tělo scvrklo, vlasy mu prořídly a kůže na tváři zhrubla. Opálení jako by se soustředilo v propadlých lících a kolem očí, posazených až příliš hluboko. Očí, které byly plné znepokojení.

„Kromě Boha a baptistické církve byla rodina v životě Gideona Bankse to hlavní,“ řekla jsem. „Tohle pro něho bude strašný otřes.“

„Možná to není tak zlé, jak to vypadá.“

Vrhla jsem na Larabeeho „ten“ pohled. Mluvili jsme o tom už před hodinou.

„Dobrá.“ Zvedl šlachovitou ruku. „Vypadá to zle. Jsem si jistý, že pan Banks ocení osobní přístup. Kdo tě tam odveze?“

„Skinny Slidell.“

„Máš šťastný den.“

„Chtěla jsem se tam vypravit sama, ale Slidell nepokládal moje ‚ne‘ za odpověď.“

„Vážně?“ Předstíraný údiv.

„Podle mě Skinny doufá, že dostane nějakou cenu za celoživotní mistrovství.“

„Podle mě Skinny doufá, že s ním skočíš do pelechu.“

Mrštila jsem po něm propiskou. Odrazil ji.

„Dávej si bacha!“

Larabee vycouval. Slyšela jsem, jak se dveře v pitevně otevřely a zase zavřely.

Jukla jsem na hodinky. Tři čtyřicet dva. Slidell tu bude za dvacet minut. Mozkové buňky vyjádřily kolektivní odpor. Pokud šlo o Skinnyho, shodly se všechny.

Vypnula jsem počítač a opřela se na židli.

Co řeknu Gideonu Banksovi?

Smůla, pane Banksi. Vypadá to, že vaše nejmladší dcera porodila dítě, zabalila ho do deky a strčila ho místo dřeva do kamen.

Bravo, Brennanová.

Prásk. Zrakové buňky mi poslaly další obrázek. Banks vytahuje z popraskané kožené peněženky fotku. Šest hnědých tváříček. Kluci s vlasy na ježka, holky s culíčky. Všechny s velkými zuby v širokém úsměvu.

Objektiv se oddaluje.

Starý muž, rozzářený nad fotografií. Skálopevně přesvědčený, že všechny jeho děti půjdou na vysokou.

Šly?

Nemám ponětí.

Svlékla jsem laboratorní plášť a pověsila ho na háček za dveřmi.

Jestli Banksovy děti studovaly na Severokarolínské univerzitě v Charlotte v době, kdy jsem učila na fakultě, tak o antropologii žádný zájem neprojevovaly. S jedním z nich jsem se tam ale setkala. Reggie, jeden z prostředních synů, chodil na moje přednášky o evoluci člověka.

Jak je to dlouho? Patnáct let? Osmnáct?

Tenkrát jsem pracovala se spoustou studentů. To jsem se ještě zabývala hodně starými mrtvolami a vedla několik seminářů. Bioarcheologie. Osteologie. Ekologie primátů.

Jednou ráno se mi v laboratoři objevila absolventka oboru antropologie. Pracovala tehdy jako detektiv v oddělení vražd policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg a přinesla mi kosti, které objevili v mělkém hrobu. Mohla by její bývalá profesorka určit, zdali ty ostatky patří pohřešovanému dítěti?

Mohla. Patřily.

Tenhle případ bylo moje první setkání s koronerem. Dnes vedu na fakultě už jen jediný seminář – soudní antropologii a střídavě pracuji v Charlotte a Montrealu jako soudní antropoložka.

Když jsem ještě učila na plný úvazek, bylo tohle zeměpisné uspořádání dost velký problém a vyžadovalo složitou choreografii v rámci akademického kalendáře. Dnes, s výjimkou trvání onoho jediného semináře, si беру služby, jak je potřeba. Několik týdnů na severu, několik týdnů na jihu, případně déle, pokud to vyžaduje spletnost případu nebo svědectví u soudu.

Severní Karolína a Quebec? To je dlouhá historie.

To, co dělám, nazývají moji kolegové z univerzity „aplikovanou vědou“. Využívám své znalosti o kostech, abych vydolovala nějaké informace z mrtvol, koster nebo jejich částí, které se už nedají pitvat. Dávám jména ostatkům, které skeletonizovaly, rozložily se, zmumifikovaly, shořely nebo byly znetvořené k nepoznání a jinak by skončily v anonymních hrobech. U některých se mi podaří určit i způsob a čas smrti.

Z Tamelina miminka zbyla sotva hrstička spálených úlomků. Nemluvně přiložené do kamen místo poleně.

Pane Banksi, je mi to velice líto, ale musím vám sdělit, že...

Zazvonil mi mobil.

„Haló, paní doktorko, stojím před vchodem.“ Skinny Slidell. Ten nejméně oblíbený ze všech čtyřadvaceti detektivů vyšetřujících těžké zločiny a vraždy na policejním oddělení Charlotte-Mecklenburg.

„Hned tam budu.“

V Charlotte jsem byla už několik týdnů, když na základě tipu informátora došlo k šokujícímu objevu v krbových kamnech. Kosti se

dostaly ke mně. Slidell a jeho partner vyfasovali tenhle případ jako vraždu. Obrátili místo činu vzhůru nohama, našli svědky, sepsali výpovědi. Všechno ukazovalo na Tamelu Banksovou.

Přehodila jsem si přes rameno kabelku a laptop a vyšla ven. Cestou jsem strčila hlavu do pitevný. Larabee zvedl oči od své zastřelené oběti a prstem v rukavici na mě varovně zahrozil.

Místo odpovědi jsem jen pořádně zakoulela očima.

Úřad soudního lékaře mecklenburského okresu zabírá část beztvare cihlové škatule od bot, která původně vznikla jako Searsovo zahradní centrum. Ve druhé polovině stavby sídlí policejní oddělení Charlotte-Mecklenburg. Kromě mírně zaoblených hran je tahle budova prosta veškerého architektonického kouzla a obklopuje ji tolik asfaltu, že by se jím dal pokrýt Rhode Island.

Když jsem vycházela z dvojitých skleněných dveří, moje nosní dírky nasály pachový koktejl výfukových plynů, smogu a rozpáleného chodníku. Horko vyzařovalo ze zdí budovy i z cihlových schodů, které ji propojovaly s malým chapadlem parkoviště.

Vedro jako v pekle.

Naproti za College Street seděla na zemi černoška a zády se opírala o platan. Sloní nohy měla natažené v trávě. Ovívala se novinami a živě o něčem diskutovala s neexistujícím protivníkem.

Muž v tričku s logem neworleanských Sršňů tlačil nákupní vozík po chodníku směrem k budově okresního úřadu. Zastavil se u té ženy, otřel si čelo ohnutým předloktím a zkontroloval svůj náklad igelitových tašek.

Všiml si, že se na něj dívám, a zamával mi. Zamávala jsem mu taky.

Slidellův Ford Taurus si hověl hned u schodů; klimatizace na plné pecky, tónovaná skla vytažená. Sešla jsem dolů, otevřela zadní dveře, odstrčila nějaké spisy, pár golfových bot nacpaný audiokazetami, dva pytlíky z Burger Kings a vymačkanou tubu krému na opalování a do takto vzniklého prostoru zaklínila svůj počítač.

Erskine „Skinny“ Slidell se bezpochyby považoval za „hocha ze staré školy“, i když jen pánbůh ví, která vzdělávací instituce by se k němu dobrovolně hlásila. Ve slunečních brýlích, které byly nepovedenou kopií značky Ray Ban, s dechem páchnoucím po camelkách a mluvou prošpikovanou vulgárními slovy byl Slidell

karikaturou hollywoodských policajtů, kterou nevědomky sám stvořil. Jeho kolegové tvrdili, že svou práci dělá dobře. Moc se mi tomu nechťelo věřit.

V okamžiku mého příchodu Drsný Harry zkoumal ve zpětném zrcátku svůj spodní řezák. Rty měl vytažené a připomínal vyděšeného osla.

Jakmile zaregistroval pohyb zadních dveří, nadskočil a ruka mu vyletěla nahoru. Vsunula jsem se na sedadlo vedle něho, zatímco si upravoval zrcátko s pečlivostí astronauta štelujícího Hubbleův teleskop.

„Paní doktorko.“ Slidell stále upíral svoje falešné raybanky do zrcátka.

„Detektive.“ Kývla jsem, položila si kabelku k nohám a zavřela dveře.

Když byl Slidell konečně spokojen s úhlem odrazu, nechal zrcátko zrcátkem, zařadil rychlost, přejel přes parkoviště a z College Street to stříhl na Phifer Street.

Jeli jsme mlčky. Ačkoli teplota ve voze byla o patnáct stupňů nižší než venku, vzduch byl těžký svou vlastní směsicí pachů. Staré oříšky v čokoládě a hranolky. Pot. Mléko na opalování. Bambusová podložka, na níž Slidell zaparkoval svůj prostorný zadek.

Sám Skinny Slidell. Ten chlap páchl a vypadal jako postavička z plakátu kampaně proti kouření. Za těch patnáct let, co spolupracuji se soudním lékařem mecklenburského okresu, jsem měla to potěšení několikrát se Slidellem dělat. Pokaždé jsem měla pocit, že hraju Člověče, nezlob se. Tenhle případ sliboval další kolo.

Dům Bankových stál ve čtvrti Cherry, jihovýchodně od silnice I-277, která tvoří místní vnější okruh. Na rozdíl od ostatních částí centra neprožívala Cherry v posledních letech renesanci jako na západě Dilworth a na východě Elizabeth. Tyto dva obvody se sloučily a vzmohly, zato zlaté dny Cherry už byly dávno sečteny. Místní obyvatelstvo se však neodrodilo svým kořenům. Vzniklo to tady jako černošská čtvrť a černošskou čtvrtí to zůstalo dodnes.

Za pár minut Slidell projel kolem myčky aut Autobell, zatočil doleva z Independence Boulevard do úzké uličky a pak doprava do jiné. Duby a magnolie staré třicet, čtyřicet či sto let vrhaly stín na

skromné cihlové domky s dřevěnými trámy. Na šňůrách viselo zplhlé prádlo. Rozstříkovače na trávnicích bzučely a vrčely anebo nečinně ležely na koncích zahradních hadic. Dvorky a chodníky byly posázené koly a koloběžkami.

Slidell zajel k obrubníku někde uprostřed bloku a prstem ukázal na malý přízemní domek, jemuž ze střechy vystupovala podkrovní okna. Fasáda byla hnědá, okenní rámy bílé.

„Ta krysí díra, kde usmažili to děcko, mě fakt dostala. Když jsme se hrabali v tom bordelu, myslel jsem, že tam snad chytnu svrab.“

„Svrab způsobují roztoči.“ Můj hlas byl ještě chladnější než interiér auta.

„Přesně tak. Nevěřila byste, jakej tam byl svinčík.“

„Měl jste si vzít rukavice.“

„To máte pravdu. A respirátor. Tydle lidi –“

„Jaké lidi máte na mysli, detektive?“

„No, některý žijou jako prasata.“

„Gideon Banks je slušný a pracovitý člověk, který sám vychoval šest dětí.“

„Stará mu vzala roha?“

„Melba Banksová zemřela před deseti lety na rakovinu prsu.“ Ano, něco jsem o svém spolupracovníkovi přece jen věděla.

„Smůla.“

Z rádia se ozvalo zapraskání, jehož význam mi unikl.

„To tu holku stejně neomlouvá, že si jen tak stáhne gatě a nemyslí na následky. Zbouchnutá? Žádnej problém. Nech si udělat potrat.“

Slidell vypnul motor a sluneční brýle se otočily ke mně.

„Anebo něco horšího.“

„Třeba pro chování Tamely Banksové existuje nějaké vysvětlení.“

Ani já jsem tomu moc nevěřila a celé dopoledne jsem tvrdila pravý opak Timu Larabeemu. Jenomže Slidell mi šel tolik na nervy, že jsem teď samu sebe obsadila do role d'áblova advokáta.

„Jasně. A obchodní komora ji patrně jmenuje Matkou roku.“

„Vy jste se někdy s Tamelou setkal?“ zeptala jsem se a vůlí ovládala sílu vlastního hlasu.

„Ne. Vy jo?“

Ne. Slidellovu otázku jsem ignorovala.

„Znáte někoho z Banksovy rodiny?“

„Ne, ale vyslýchal jsem lidi, co šňupali koks vedle v místnosti, když Tamela upalovala svoje dítě.“ Slidell strčil klíčky do kapsy. „*Excusez-moi*, že jsem nezaskočil k té dámě a jejím příbuzným na čaj.“

„Nikdy jste neměl s Banksovými dětmi co do činění, protože byly dobře vychované. Gideon Banks je spořádaný jako –“

„Ten trouba, co píchá s Tamelou, teda spořádanej není.“

„Otec dítěte?“

„Pokud si to slečna Sexy nerozdala ještě s někým jiným, zatímco si tat'ka odskočil prodat nějakéj fet.“

Klid! Ten chlap je jenom odporný šváb.

„Kdo je to?“

„Jmenuje se Darryl Tyree. Tamela s ním žila na hromádce v tom útulným hnízdečku na South Tryon Street.“

„Tyree prodává drogy?“

„Jo. A není to žádnéj slabej čajíček.“ Slidell praštil do kliky a vystoupil.

Odpověď jsem raději spolkla. *Hodinka a bude po všem.*

Bodly mě výčitky svědomí. Bude po všem pro mě, ale co chudák Gideon Banks? Co Tamela a její mrtvé dítě?

Došla jsem Slidella na chodníku.

„Ježkovy voči. V tomdle vedru by si spařil zadek i lední medvěd.“

„Je srpen.“

„Jo, měl bych bejt na pláži.“

Ano, souhlasila jsem v duchu. Pod čtyřmi tunami písku.

Následovala jsem Slidella po úzké cestičce poházené čerstvě posekanou travou až k malé betonové verandě. Palcem stiskl zrezlý knoflík vedle hlavních dveří, z kapsy vytáhl kapesník a otřel si tvář.

Nic se nedělo.

Slidell zat'ukal na dřevěnou lat'ku sít'ových dveří.

Nic.

Slidell znovu zaklepal. Čelo se mu lesklo a vlasy se mu kroutily ve vlhkých pramíncích.

„Pane Banksi, tady policie.“

Slidell udeřil do sít'ových dveří otevřenou dlaní. Zatřásl se.

„Gideone Banksi!“

Z okenní klimatizační jednotky nalevo vedle dveří kapala voda.

V dálce hučela sekačka na travu. Z některého dalšího domu ve stejném bloku zněl hip-hop.

Slidell znovu zabouchal. Zpod jeho šedého polyesterového podpaží vykoukl tmavý pŕlměsíc.

„Je někdo doma?“

Kompresor klimatizace zahučel. Zaštěkal pes.

Slidell zacloumal sítí.

Vrrrr!

Slidell praštil vší silou do dřevěných dveří.

Bum! Bum! Bum!

Uvolnil sít'. Vyštěkl svůj požadavek.

„Policie. Je tam někdo?“

Na druhé straně ulice se pohnula záclona a zase se vrátila na původní místo.

Nebo se mi to jen zdálo?

Kapka potu se mi kutálela po zádech a přidala se k ostatním, které smáčely mou podprsenku a elastickou pasovku.

V té chvíli mi zazvonil telefon.

Vzala jsem ho.

Ten hovor mě smetl do víru událostí, které nakonec vedly k tomu, že jsem připravila o život člověka.

„TEMPE BRENNANOVÁ.“

„Jede se na prase!“ Má dcera přidala několikere zachrochtání.
„Grilování!“

„Teď nemůžu mluvit, Katy.“

Obrátila jsem se bokem k Slidellovi a přitiskla si telefon ještě víc k uchu, abych přes ty rušivé zvuky Katy slyšela.

Slidell znovu zabušil na dveře, tentokrát s vervou gestapáka. „Pane Banksi!“

„Vyzvednu tě zítra v poledne,“ oznámila mi Katy.

„Já o doutnících vůbec nic nevím,“ řekla jsem tak tiše, jak to jen šlo. Katy chtěla, abych jí dělala společnost na pikniku, který pořádal majitel obchodu s doutníky a dýmkami. Neměla jsem ponětí proč.

„Vždyť budeš jenom jíst grilované maso.“

Bum! Bum! Bum! Sít se roztančila v rámu.

„Ano, ale –“

„Máš přece ráda bluegrass.“ Katy si umí prosadit svou.

V té chvíli se vnitřní dveře otevřely a skrz sít se na nás mračila nějaká žena. Ačkoli Slidell byl tak o tři centáky vyšší než ona, měla nad ním výraznou hmotnostní převahu.

„Je doma Gideon Banks?“ vyštěkl Slidell.

„A kdo to chce vědět?“

„Katy, už musím končit,“ zašeptala jsem.

„Boyd se na to moc těší. O něčem by si s tebou rád promluvil.“ Boyd je pes mého manžela, s nímž už dost dlouho nežiju. Rozhovory s Boydem a o Boydovi většinou vedou k nějakému maléru.

Slidell přitiskl k síti policejní odznak.

„Vyzvednu tě v poledne, jo?“ Má dcera dokáže být stejně neodbytná jako Skinny Slidell.

„Dobře,“ sykla jsem a stisknutím tlačítka ukončila hovor.

Ta žena si prohlížela odznak, ruce v bok jako bachařka v lapáku.

Zastrčila jsem telefon do kapsy.

Její oči se přesunuly z odznaku na mého společníka a pak i na mě.

„Táta spí.“

„Myslím, že byste ho měla vzbudit,“ vložila jsem se do rozhovoru a doufala, že tak Slidella zneškodním.

„Jste tu kvůli Tamele?“

„Ano.“

„Já jsem její sestra. Geneva. Jako to město ve Švýcarsku.“ Z tónu jejího hlasu se dalo poznat, že to neříká poprvé.

Geneva strčila hřbetem ruky do sítě. Tentokrát pružina vydala zvuk jako klávesa od klavíru.

Slidell si sundal sluneční brýle a protáhl se kolem ní dovnitř. Následovala jsem ho do malého, potměšilého pokoje. Přímo naproti dveřím se klenul oblouk vedoucí do haly. Napravo jsem viděla kuchyň a za ní zavřené dveře. Další dvojce zavřené dveře byly nalevo a naproti koupelna.

Šest dětí. Jen jsem si představovala, jak asi probíhaly souboje o sprchu a umývadlo.

Naše hostitelka nechala síť dosednout zpět do rámu, zavřela vnitřní dveře a obrátila se k nám. Plet' měla tmavě hnědou jako čokoláda, bělmo očí světle žluté jako piniové oříšky. Její věk jsem odhadovala tak na pětadvacet.

„Geneva je krásné jméno,“ řekla jsem, protože mě na úvod nic lepšího nenapadlo. „Byla jste ve Švýcarsku?“

Geneva si mě dlouho prohlížela a její tvář byla prostá jakéhokoli výrazu. Vlasy měla stažené dozadu a čelo a spánky orosené kapičkami potu. Osamocená klimatizační jednotka v okně zřejmě ochlazovala jinou místnost.

„Dojdu pro tátu.“

Kývla hlavou směrem k ošoupané pohovce stojící vpravo u stěny obývacího pokoje. Zálclony lemující otevřené okno nad ní v tom horku a vlhku schlíple visely.

„Chcete si sednout,“ prohlásila a znělo to spíš jako konstatování než jako otázka.

„Děkujeme,“ opáčila jsem.

Geneva se kolébavou chůzí vydala ke klenutému průchodu a kraťasy se jí muchlaly mezi stehny. Z temene hlavy jí vyčníval malý, tvrdý culík.

Se Slidellem jsme se posadili každý na opačný konec pohovky a já zaslechla otevírání dveří a pak slaboučký zvuk rozhlasové stanice vysílající gospels. Po pár vteřinách hudba ztichla.

Rozhlédla jsem se kolem sebe.

Výzdoba z obchodáku. Linoleum. Rozkládací křeslo s umělohmotným potahem. Laminovaný konferenční stůl a malý stoleček, provedení dub. Umělé palmy.

Přesto bylo zřejmé, že tu o vše pečuje láskyplná ruka.

Volánkové záclony za námi voněly po pracím prášku a aviváži. Trhlina na opěrci pod mou rukou byla pečlivě zalátaná. Všechno to tady čistotou jen zářilo.

Police na knihy a stolky byly plné rámečků s fotografiemi a podomácku vyrobenými uměleckými předměty. Křiklavě nabarvený hliněný ptáček. Keramický talíř s otiskem maličké ruky a nadepsaným jménem *Reggie*. Krabička slepená z tyček od lízátek. Tucty laciných trofejí. Ramenní vycpávky a helmy navždy uložené do plastových krabic se zlatou fólií. Fotografie: Dosek v basketu. Pořádný odpal v baseballu.

Prohlížela jsem si snímky, které jsem měla nejbliž. Vánoce. Narozzeniny. Sportovní týmy. Každá ta vzpomínka byla uchována v rámečku z výprodeje.

Slidell nadzvedl polštářek a s vytaženým obočím ho položil mezi nás. *Bůh je láska*, stálo na něm zelenou a modrou barvou. Vyšívala to Melba?

Smutek, který jsem cítila celé dopoledne, ještě zesílil, když jsem pomyslela na šest dětí, které ztratily matku. Na Tamelino k smrti odsouzené miminko.

Polštář. Fotografie. Upomínky na školu a sportovní týmy. Nebýt portrétu černého Ježíše nad obloukem, klidně bych mohla sedět v domě svého dětství na jihu Chicaga v Beverly. Beverly pro mě byl stín stromů, dobročinná shromáždění, kde se prodávaly koláče, ranní noviny ležící na terase. Náš malý cihlový bungalov byl můj Zelený dům Maud Montgomeryové, můj ranč z Bonanzy, moje kosmická loď *Enterprise*. Až do sedmi let, do chvíle, kdy žal ze smrti malého synka vyhnal mou matku zpět do její milované Karolíny a manžel s dcerami ji následoval v jejím truchlení.

Měla jsem ten dům ráda a cítila jsem se v něm milovaná a chráněná. Tytéž pocity se mi vybavily na tomto místě.

Slidell vytáhl kapesník a oťel si obličej.

„Doufám, že si starouš vyboxoval ložnici s klimoškou.“ Cedil ta slova jen koutkem úst. „No, se šesti harantama má štěstí, jestli si vůbec nějakou ložnici vyboxoval.“

Ignorovala jsem ho.

Pachy uvnitř domu v tom horku ještě zesílily. Cibule. Olej na smažení. Leštěnka na dřevo. Přípravek na drhnutí linolea.

Kdo ho drhnul? ptala jsem se v duchu. Tamela? Geneva? Sám Banks?

Prohlížela jsem si černého Ježíše. Stejně roucho, stejná trnová koruna, stejné rány v dlaních. Od toho, který visíval nad postelí mé matky, se ten zdejší lišil jen barvou pleti a afro účesem.

Slidell hlasitě vzdychl, zahákl si prst za límec a odtáhl si ho od krku.

Pohlédla jsem na linoleum. Mělo vzorek oblázků. Šedých a bílých.

Jako kosti a popel z křbových kamen.

Co mu řeknu?

V té chvíli se kdesi otevřely dveře. Gospelový sbor zapěl „Kráčíme dál ve jménu Páně“. Na podlaze zašramotily měkké podrážky.

Gideon Banks vypadal menší, než jak jsem si ho pamatovala, a byl kost a kůže. Připadalo mi to nepatřičné. Obrácené. Ve vlastním prostoru by měl vypadat větší. Jako král svojí říše. Hlava rodiny. Pamatuju si ho snad špatně? Scvrkl se stářím? Starostmi?

Banks se pod obloukem zastavil a za tlustými skly brýlí přivřel oči. Pak se narovnal, došel ke skládacímu křeslu, usadil se a sukovitými prsty obepjal opěrky.

Slidell se naklonil dopředu. Nepustila jsem ho ke slovu.

„Děkuji, že jste nás přijal, pane Banksi.“

Banks přikývl. Na nohou měl pantofle od Hush Puppies, na sobě šedé pracovní kalhoty a oranžovou košili. Paže mu z jejích krátkých rukávů vyčnívaly jako tenoučké větvičky.

„Máte moc hezký dům.“

„Děkuju.“

„Bydlíte tady dlouho?“

„V listopadu to bude sedmačtyřicet let.“

„Všimla jsem si těch obrázků,“ pokračovala jsem a ukázala na sbírku fotografií. „Máte krásnou rodinu.“

„Teď už tady bydlím jenom já a Geneva. Geneva je moje druhá nejstarší. Pomáhá mi tady. Tamela je nejmladší. Před několika měsíci odešla.“

Koutkem oka jsem zaregistrovala Genevu, která se pomalu přiblížila k oblouku.

„Myslím, že víte, proč jsme tady, pane Banksi.“ Zoufale jsem hledala způsob, jak začít.

„Jo, to vím. Hledáte Tamelu.“

Slidell si odkašlal, jako by říkal „nekecej“.

„Je mi to moc líto, pane Banksi, ale v krbových kamnech Tamelina obývacího pokoje jsme našli –“

„To nebyl Taelin domov,“ skočil mi do řeči Banks.

„Ten dům si pronajal jistý Darryl Tyree,“ prohlásil Slidell. „Podle svědků tam vaše dcera s panem Tyreem žila přibližně čtyři měsíce.“

Banks nespouštěl oči z mojí tváře. Oči plné bolesti.

„To nebyl Taelin domov,“ zopakoval Banks. Jeho hlas nezněl rozzlobeně ani útočně, spíš jako kdyby mu záleželo na tom, aby bylo ve spise všechno správně zaneseno.

Blůza se mi lepila na záda a laciné čalounění mě škrábalo do předloktí. Zhluboka jsem se nadechla a začala znovu.

„V kamnech toho domu jsme našli úlomky kostí novorozeného dítěte.“

Moje slova ho zaskočila. Slyšela jsem, jak se prudce nadechl, a všimla jsem si, že mu neznatelně nadskočila brada.

„Tamele je teprve sedmnáct. Je to slušná holka.“

„Ano, pane Banksi.“

„Vona nebyla těhotná.“

„Byla, pane Banksi.“

„A to říká jako kdo?“

„Tuhle informaci nám potvrdilo víc zdrojů.“ Slidell.

Banks se na okamžik zamyslel. Pak řekl: „Proč jste se vůbec hrabali v nějakých kamnech?“

„Jistý informátor tvrdil, že na té adrese spálili novorozeně. Taková udání se musí prošetřit.“

Slidell už nedodal, že tenhle tip dal policii Harrison „Sonny“ Pounder, pouliční drogový dealer, který si tak chtěl trochu polepšit při svém posledním zatčení.

„A kdo to říká?“

„To není důležité.“ Slidellův tón byl ostrý a podrážděný. „Potřebujeme vědět, kde je Tamela.“

Banks se zvedl a došoural se k nejbližší polici. Když klesal zpátky do křesla, podal mi fotografii.

Dívala jsem se pozorně na dívku na obrázku a zřetelně si uvědomovala Banksův upřený pohled. A pohled jeho druhé nejstarší, která stála v oblouku.

Tamela měla na sobě zlatý dres s krátkou sukýnkou a černým W vepředu. Seděla na zemi, koleno ohnuté a druhou nohu nataženou vzadu, ruce v bok. Kolem sebe měla půlkruh zlatých a bílých bambulí. Zeširoka se usmívala a oči jí zářily štěstím. V krátkých kudrnatých vlasech jí svítily dvě sponky.

„Vaše dcera byla roztleskávačka,“ poznamenala jsem.

„Ano.“

„Moje dcera to zkoušela, když jí bylo sedm,“ řekla jsem. „Za žáčky z fotbalového týmu Pop Warner. Pak došla k názoru, že ji víc baví v tom týmu hrát než dělat roztleskávačku.“

„Všecky maj svou hlavu.“

„To máte pravdu, pane Banksi.“

Banks mi podal druhou fotografii, tentokrát snímek z polaroidu.

Tamela na ní stála vedle vysokého hubeného muže se zlatým řetězem kolem krku a černým šátkem na hlavě. Jedna jeho pavoučí ruka byla omotaná kolem Tamelinih ramen. Dívka se sice usmívala, ale ten plamen z jejích očí zmizel. Tvář měla staženou, celé tělo napjaté.

Vrátila jsem fotky.

„Víte, kde je Tamela, pane Banksi?“ zeptala jsem se mírně.

„Tamela je už velká. Řekla mi, ať se prej neptám.“

Ticho.

„Kdybychom s ní mohli promluvit, možná by se to celé vysvětlilo.“

Další ticho, tentokrát delší.

„Vy znáte pana Tyreeho?“ zeptal se Slidell.

„Tamela měla dodělat školu, stejně jako Reggie a Harley a Jonah a Sammy. Nikdy nemívala trable s drogama nebo klukama.“

Chvíli jsme to nechali viset ve vzduchu. Když Banks nepokračoval, Slidell ho pobídl.

„A pak?“

„Pak se vobjevil Darryl Tyree.“ Banks to jméno vyplivl a byl to první náznak zlosti, který jsem u něho kdy viděla. „Nadlouho zapomněla na svoje knížky a pořád jen básnila vo Tyreem a dělala si hlavu, kdy se tu zastaví.“

Banks pohlédl ze Slidella na mě.

„Myslela si, že nic nevím, ale já vo Darrylu Tyreem slyšel. Povídám jí, že to pro ni není dobrá společnost a ať mi sem už nechodí.“

„A tehdy se odstěhovala?“ zeptala jsem se.

Banks přisvědčil.

„Kdy se to stalo?“

„Kolem Velikonoc. Před čtyřma měsíci.“

Banksovi se zaleskly oči.

„Věděl sem, že ji něco trápí. Myslel sem, že je to Tyree. Prokristapána, já nevěděl, že čeká dítě.“

„Věděl jste, že žije s panem Tyreem?“

„Já se neptal, Bůh mi odpusť. Ale došlo mi, že se asi vodstěhovala k němu.“

„Nevíte, proč by Tamela chtěla ublížit svému dítěti?“

„Ne, paní. Tamela je hodná holka.“

„Mohl pan Tyree třeba vyvíjet na vaši dceru nátlak, protože to dítě nechtěl?“

„Tak to nebylo.“

Všichni jsme se otočili za zvukem Genevina hlasu.

Hleděla na nás prázdnýma očima v té beztvaré blůzce a příšerných kratasech.

„Co tím myslíte?“

„Tamela mi říká různé věci, rozumíte?“

„Svěřuje se vám?“ opáčila jsem.

„Jo. Svěřuje se mi. Povídá mi věci, co nemůže povědět tátovi.“

„Co mi nemůže povědět?“ Banksův hlas byl vysoký a ublížený.

„Spoustu věcí, tati. Nemohla s tebou mluvit vo Darrylovi. Řval si na ni a pořád si ji jenom nutil, aby se modlila.“

„Musel jsem přece myslet na její duš –“

„Mluvila s vámi Tamela o svém vztahu s Darrylem Tyreem?“ skočil Banksovi do řeči Slidell.

„Trochu.“

„Řekla vám, že je těhotná?“

„Jo.“

„Kdy to bylo?“

Geneva pokrčila rameny. „V zimě.“

Banksova ramena viditelně poklesla.

„Víte, kde je vaše sestra?“

Geneva nevěnovala Slidellově otázce pozornost.

„Co ste našli v Darrylově kamnech?“

„Spálené úlomky kostí,“ odpověděla jsem.

„A víte jistě, že jsou z mimina?“

„Ano.“

„Možná se narodilo mrtvý.“

„Ano, i to je možné.“ O těch slovech jsem pochybovala už ve chvíli, kdy jsem je vypouštěla z pusy, ale nesnesla jsem ten smutek v Geneviných očích. „Proto musíme najít Tamelu a zjistit, co se doopravdy stalo. Smrt toho dítěte se možná dá vysvětlit i jinak. A já opravdu doufám, že to tak dopadne.“

„Možná se děcko narodilo moc brzo.“

„Genevo, já jsem odbornice na kosti. Dokážu rozpoznat změny, k nimž dochází na kostře vyvíjejícího se plodu.“

Vzpomněla jsem si na jednu ze svých zásad: mluv co možná nejjednodušeji.

„Tamelino dítě bylo donošené.“

„Co to znamená?“

„Narodilo se asi v sedmatřicátém týdnu, což stačí, aby přežilo.“

„Třeba byly problémy.“

„Možné to je.“

„Jak víte, že to je Tamelino dítě?“

Slidell do toho skočil a svými prsty připomínajícími tlusté párky začal odpočítávat: „Za prvé, několik svědků vypovědělo, že vaše

sestra byla těhotná. Za druhé, kosti byly nalezeny v kamnech v *jejím* domě. A za třetí, ona i Tyree zmizeli.“

„Mohlo to bejt dítě někoho jinýho.“

„A já bych moh bejt matka Tereza. Jenomže nejsem.“

Geneva se obrátila ke mně.

„A co taková ta DNA?“

„Úlomků bylo málo a byly hodně ohořelé. DNA se testovat nedá.“

Geneva nijak nereagovala.

„Víte, kam vaše sestra odjela, slečno Banksová?“ Slidellův hlas byl stále ostřejší.

„Ne.“

„Můžete nám ještě něco říct?“ zeptala jsem se.

„Jenom jednu věc.“

Geneva pohlédla na otce, na mě a pak na Slidella. Bílá ženská. Bílej polda. Těžká volba.

Rozhodla se, že s ženskou to bude bezpečnější, a svou bombu vypálila mým směrem.

3

SLIDELL MÍŘIL SVÝM VOZEM ZPĚT K MÉMU AUTU A JÁ SE pokoušela utišit své emoce a upamatovat se, že jsem profesionálka.

Cítila jsem smutek kvůli Tamele a jejímu miminku. Zlost na Slidella za to, že s Banksovou rodinou nakládá tak necitlivě. Úzkost z toho, co musím během příštích dvou dnů všechno stihnout.

Slíbila jsem Katy, že s ní strávím celou sobotu, a v neděli mi přijede návštěva. V pondělí mě čeká první nerodinná dovolená po několika letech.

Abych se vyjádřila správně, miluju naši každoroční rodinnou výpravu na pláž. Moje sestra Harry a synovec Kit přiletí z Houstonu a všichni lotyšští příbuzní mého muže se vypraví z Chicaga směrem na východ. Pokud Pete nemá zrovna žádný případ u soudu, na pár dní se k nám připojí. Najmeme si dvanáctipokojový dům u Nags Head nebo poblíž Wilmingtonu, Charlestonu či Beaufortu, jezdíme na kolech, válíme se na pláži, díváme se v televizi na seriály, čteme romány a posilujeme příbuzenské vazby. Náš plážový týden je časem společného odpočinku, který si všichni užíváme.

Tenhle výlet ale bude jiný.

Hodně jiný.

Ještě jednou jsem si v duchu projela celý seznam.

Hlášení. Prádlo. Nákup. Úklid. Balení. Birdieho k Peteovi.

Vsuvka. Pete se mi neozval už déle než týden. To je zvláštní. I když už několik let žijeme odděleně, obvykle se pravidelně vídáme nebo si voláme. Naše dcera Katy. Jeho pes Boyd. Můj kocour Birdie. Jeho příbuzní v Illinois. Moji příbuzní v Texasu a Karolíně. Nějaké společné téma nás obvykle svede dohromady každých pár dní. Kromě toho mám Petea ráda a líbí se mi v jeho společnosti. Jen za něho prostě nemůžu být vdaná.

Udělala jsem si poznámku, že se musím zeptat Katy, jestli její otec náhodou neodjel z města. Anebo se nezamíloval.

Láska.

Zpátky k seznamu.

Depilace horkým voskem?

Ach jo.

Přidala jsem tam ještě jednu položku. Povlečení v hostinském pokoji.

Tohle nemůžu všechno stihnout.

Když mě Slidell vysadil na parkovišti před úřadem soudního lékaře, vším tím napětím mi už ztuhly svaly na krku a vysílaly chapadla bolesti do mojí hlavy.

Horko, které se naakumulovalo v mojí mazdě, mi taky dvakrát neprospělo. A zácpa v horní části města už vůbec ne.

Anebo v dolní části? Obyvatelstvo Charlotte by se už mělo konečně dohodnout, kterým směrem se město stáčí.

Věděla jsem, že mě čeká dlouhý večer, a tak jsem zabočila k mexické restauraci na South End nazvané LaPaz, abych si domů koupila *enchiladas*. *Guacamole* a jednu zakysanou smetanu navrhl pro Birdieho.

Starousedlíci v Sharon Hall, bytovém komplexu ve čtvrti Myers Park v jihovýchodním cípu Charlotte, který vznikl přestavbou starého sídla z devatenáctého století, říkají mému domečku „přístavek ke kůlně na kočáry“ nebo prostě jen „přístavek“. Nikdo přesně neví, proč byl vybudován. Je to podivná malá přístavba, která se na původních plánech pozemku nevyskytuje. Hala tam je. Kůlna na kočáry taky. Zahrada i park. Žádný přístavek.

Na tom nesejde. Je to tu sice trochu stísněné, ale pro mě jak stvořené. Nahoře ložnice a koupelna. Dole kuchyň, jídelna, salonek a

pracovna/hostinský pokoj. Něco málo přes sto metrů čtverečních. Realitní agenti takovým domkům říkají „útulné“.

V šest čtyřicet pět jsem už měla zaparkováno vedle vnitřní terasy.

V domě bylo blažené ticho. Vešla jsem do kuchyně a neslyšela vůbec nic kromě vrnění ledničky a slabého tikotu starých brennanovských stojacích hodin.

„Ahoj, Birde.“

Kocour se neobjevil.

„Birdie.“

Po kočce ani stopy.

Odložila jsem večeri, kabelku a kufřík, zamířila k lednici a otevřela si plechovku dietní coly. Když jsem se otočila, Birdie se právě protahoval ve dveřích do jídelny.

„Tohle cvaknutí ti nikdy neunikne, vid', chlape?“

Došla jsem k němu a podrbala ho za ušima.

Birdie si sedl, vytrčil jednu nohu a začal si olizovat genitálie.

Hodila jsem do sebe hlt coly. Pinot to zrovna není, ale ujde to. Mé dny skotačení s pinotem už jsou ty tam. Nebo shirazem, nebo heinekenem, nebo laciným merlotem. Byl to dlouhý boj, ale tahle opona už zůstane jednou provždy dole.

Chybí mi alkohol? Zatraceně že jo. Někdy tolik, že se mi o něm v noci zdá. Cítím ve snu jeho vůni i chuť. Ale nechybí mi ta opilecká rána. Roztřesené ruce, rozpínající se mozek, hnus vůči sobě samé, úzkost ze slov a činů, na které si člověk nepamatuje.

Teď už jediné limča. Coca cola, to je ono.

Zbytek večera jsem strávila nad hlášením. Birdie se držel v mojí blízkosti, dokud nedošlo *guacamole* a zakysaná smetana. Pak se rozvalil na gauči s tlapkami ve vzduchu a usnul.

Kromě dítěte Tamely Banksové jsem od svého příjezdu z Montrealu vyšetřila ještě tři sady ostatků. Ke každé byla potřeba napsat hlášení.

Částečně skeletonizované tělo bylo nalezeno pod hromadou pneumatik na skládce v Gastonii. Žena, běloška, sedmadvacet až dvaatřicet let, sto padesát sedm až sto šedesát pět centimetrů. Hodně spravované zuby. Zahojené zlomeniny nosu, pravé horní i dolní čelisti. Na hrudní kosti a přední straně žeber stopy poranění ostrým předmětem. Obranná poranění na rukou. Patrně vražda.

Utopenec z jezera Norman přišel o kus paže. Dospělý, patrně běloch, patrně muž. Sto šedesát sedm až sto osmdesát dva centimetry.

Na břehu Sugar Creek se našla lebka. Starší dospělá žena, černoška, žádné zuby. Hodně stará. Patrně z nějakého porušeného hrobu.

Pracovala jsem, ale moje myšlenky se stále vracely k minulému jaru, které jsem strávila v Guatemale. Představovala jsem si figuru. Obličej. Jizvu, která je tak pekelně sexy. Pocítila jsem příval vzrušení a hned po něm osten znepokojení. Je tenhle výlet k moři vážně dobrý nápad? Silou vůle jsem se znovu soustředila na hlášení.

Ve čtvrt na dvě jsem vypnula počítač a došourala se nahoru.

Teprve když jsem se vysprchovala a vlezla do postele, měla jsem čas uvažovat o výroku Genevy Banksové.

„Nebylo to Darrylovo dítě.“

„Cože?“ Vyhrkli jsme všichni tři jako jeden muž.

Geneva zopakovala svou šokující novinu.

A čím bylo?

Neměla zdání. Tamela se jí svěřila, že otcem dítěte, které nosí, není Darryl Tyree. Víc Geneva nevěděla.

Anebo neřekla.

O mou pozornost teď bojovaly tisíce otázek.

Očišťuje tahle Genevina informace Tyreeho? Anebo na něj uvaluje ještě větší podezření? Věděl Tyree, že dítě není jeho, a zavraždil ho? Donutil Tamelu, aby zabila vlastní novorozeně?

Mohla by mít Geneva pravdu? Mohlo se to děcko narodit mrtvé? Mělo genetickou vadu? Nastaly problémy s pupeční šňůrou? Co když se jen žalem zničená Tamela rozhodla pro rychlejší řešení a spálila mrtvé tělíčko v kamnech? Bylo to možné. Kdy se miminko narodilo?

Cítila jsem, jak mi Birdie přistává na posteli, zkoumá možnosti a pak se mi uvelebují za kolena.

Moje myšlenky se oklikou vrátily k nadcházející cestě k moři. Povede to vůbec někam? Chci to? Hledám něco smysluplného, anebo prostě jen doufám, že se tam dočkám skvělého sexu? Bůh ví, že chuť jsem na to měla. Jsem schopná se pustit do dalšího vážnějšího vztahu? Mohu znovu začít důvěřovat? Peteova zrada tolik bolela a rozpad našeho manželství byl tak mučivý, že jsem si vůbec nebyla jistá.

Zpátky k Tamele. Kde je? Ublížil jí Tyree? Skrývají se někde spolu? Utekla Tamela s někým jiným?

Usínala jsem a vnímala jednu poslední, zneklidňující myšlenku.

Najít odpovědi týkající se Tamely už musí Skinny Slidell.

#

Když jsem se probudila, šarlatové slunce se prodíralo listy magnolie před mým oknem. Birdie byl pryč.

Podívala jsem se na hodiny. Šest čtyřicet tři.

„Ani náhodou,“ zamumlala jsem, přitáhla si kolena k hrudi a zavrtala se hlouběji pod deku.

Cosi mi dopadlo na záda. Ignorovala jsem to.

Jazyk ostrý jako rejžák mi přešel po tváři.

„Ted’ ne, Birdie.“

Za pár dalších vteřin mě to zatahalo za vlasy.

„Birde!“

Chvilka klidu a pak nanovo.

„Přestaň!“

Tahání pokračovalo.

Vyskočila jsem a namířila prst na jeho čumák.

„Nežvejkej mi vlasy.“

Kocour si mě měřil žlutýma kulatýma očima.

„No tak jo.“

Teatrálně jsem vzdychla, odhodila příkrývku a natáhla si svou letní uniformu – kraťasy a tričko.

Věděla jsem, že takhle jen posiluju kocourovy rošťárny, ale prostě jsem to už dál nesnesla. Tenhle jeho kousek vždycky zafungoval a ten malý mizera to věděl.

Uklidila jsem *guacamole*, které Birdie zrecykloval na podlahu v kuchyni, snědla misku müsli s oříšky a při popíjení kávy si pročítala dnešní výtisk *Observeru*.

Včera v noci došlo po koncertě v Paramount’s Carowinds na silnici I-77 k hromadné nehodě. Dva mrtví, čtyři v kritickém stavu. Muž byl zastřelen před domem na Wilkinson Boulevard. Humanitárního

pracovníka obvinili z týrání zvířat; hodil šest koťat do lisu na odpadky. Městská rada se pořád dohaduje o novém sportovním stadionu.

Složila jsem noviny a zvažovala možnosti.

Prádlo? Nákup? Luxování?

Do háje s tím.

Dolila jsem si kafe, odebrala se do pracovny a zbytek dopoledne sepisovala hlášení.

Katy mě vyzvedla v pravé poledne.

Moje dcera je vynikající studentka, nadaná malířka, truhlářka, stepařka a komediantka, ale přesnost není vlastností, již by chovala ve velké úctě.

Hmmm.

A pokud vím, zatím ji příliš neokouzloval ani rituál, kterému se tady na Jihu říká „jet na prase“.

Oficiálně Katy bydlí pořád v Peteově domě, kde vyrostla, ale když přijede domů z Virginské univerzity v Charlottesville, trávíme hodně času spolu. Chodíme na rockové koncerty, do lázní, na tenisové turnaje, na golfová hřiště, do restaurací, barů a do kina. Ještě nikdy mi nenavrhla výlet zahrnující pečené vepřové a bluegrassovou kapelu.

Hmmm.

Pozorovala jsem Katy, jak přechází přes verandu, a znovu jsem v duchu žasla, jak jsem já kdy mohla zplodit tak úchvatné stvoření. Sama sice nejsem k zahození, ale Katy je fakt úžasná. S plavými vlasy barvy pšenice a jadeitově zelenýma očima oplývá oním typem krásy, kvůli kterému se chlapi mezi sebou perou a z vratkých prken skáčou šipky do vody.

Byl další parný srpnový den a ve mně vyvolal vzpomínky na dětství. Tam, kde jsem vyrůstala, kina sice měla klimatizaci, ale v domech a autech bylo na padnutí. Domek v Chicagu, ani venkovský dům v Charlotte, do kterého jsme se přestěhovali, klimatizaci neměly. Šedesátá léta pro mě byla érou stropních a okenních větráků.

Horké, vlhké počasí mi připomíná cesty autobusem na pláž. Tenis pod nemilosrdně modrou oblohou. Odpoledne u bazénu. Dospělé

popíjející čaj na zadní verandě a děti, které mezitím loví světlušky. Miluju horko.

Ale Katyin volkswagen by klimošku snesl. Jeli jsme se staženými okénky a vlasy nám létaly do tváře.

Boyd stál na zadním sedadle, čumák ve větru, jazyk barvy lilku mu visel z koutku tlamy. Třicet kilo ježatých hnědých chlupů. Každých pár minut změnil okýnko a při tom zběsilém pobíhání po autě vrhal sliny na naše vlasy.

Ten vítr nejen že rozproudil horký vzduch, ale roznese psí pach zezadu dopředu.

„Mám pocit, že jedu v sušičce prádla,“ řekla jsem, když jsme z Beatties Ford Road odbočili na NC 73.

„Dám si spravit klimatizaci.“

„Zaplatím ti to.“

„Díky.“

„Co to je vlastně za piknik?“

„McCranieovi ho pořádají pro přátele a stálé zákazníky každý rok.“

„A proč tam jedeme *my*?“

Katy obrátila oči v sloup. Naučila se to ode mě, když jí byly tři.

Já jsem velice nadaná obracečka očí v sloup, ale moje dcera je světová třída. Katy dokáže této dovednosti dodat jemné nuance významů, kterých já nejsem ani zdaleka schopná. Tohle zakoulení znamenalo: už jsem ti to přece vysvětlovala.

„Protože na pikniku je sranda,“ dala se slyšet Katy.

Boyd vystřídal okna a uprostřed se na chvilku zastavil, aby mi rychle olízl mléko na opalování z poloviny obličeje. Odehnala jsem ho a otřela si tvář.

„A proč s sebou máme psisko?“

„Táta odjel z města. Táhle ta cedule je na Cowans Ford?“

„Dobře to zamlouváš.“ Podívala jsem se na směrovku. „Jo.“

Na chvíli jsem uvažovala o místní historii. Cowans Ford byl brod přes řeku, který v sedmnáctém století používal kmen Katóbů a později Čerokiů. Davy Crockett tu bojoval ve francouzsko-indiánské válce.

V roce 1781 se tu vlastenecké jednotky pod vedením generála Williama Lee Davidsona střetly s červenokabátníky lorda

Cornwallise. Davidson v bitvě padl, a tím se zapsal do historie mecklenburského okresu.

Počátkem šedesátých let dvacátého století společnost Duke Power Company postavila na řece Catawba u Cowans Ford přehradu, a tím vytvořila skoro padesát kilometrů dlouhé jezero Norman.

Jaderná elektrárna McGuire společnosti Duke, kterou vybudovali jako doplněk staré vodní elektrárny, trůní hned vedle památníku generála Davidsona a přírodní rezervace Cowans Ford o rozloze devíti set deseti hektarů.

Jak se asi generál cítí, když se musí o místo posledního odpočinku dělit s jadernou elektrárnou?

Katy zabočila na okresku, která byla ještě užší než silnice, již jsme právě opouštěly. Po obou stranách rostly borovice a nějaké listnáče.

„Boyd má venkov rád,“ prohlásila Katy.

„Boyd má rád jediné to, co může zbaštit.“

Katy mrkla na xeroxovou kopii ručně načrtnutého plánu a strčila ji zpátky za sluneční clonu.

„Mělo by to být tak pět kiláků odsud, po pravé straně. Je to stará farma.“

V autě jsme byly už skoro hodinu.

„Ten chlapík vlastní obchod s dýmkami v Charlotte a bydlí tady?“ zeptala jsem se.

„Úplně původní obchod McCranie's je v nákupním středisku na Park Road.“

„Tak pardon, já fajfky nekouřím.“

„Taky prodávají tisíce druhů doutníků.“

„Tak to bude ten problém. Ještě jsem si letos nebyla nakoupit zásoby.“

„Překvapuje mě, že jsi o McCranieovi neslyšela. Jeho obchod je taková charlottská atrakce. Lidi tam chodí jen tak, aby si pokecali. Funguje to už roky. Pan McCranie je v penzi, ale firmu převzali jeho synové. Ten, co bydlí tady, pracuje v jejich novém obchodě v Corneliusu.“

„A dál?“

„Dál co?“ Dcera na mě pohlédla nevinnýma zelenýma očima.

„Je hezký?“

„Je ženatý.“

Prvoligové zakoulení očima.

„Ale má kamaráda, ne?“ nedala jsem se.

„Každý má kamarády,“ zapěla má dcera.

Boyd zaregistroval retrívra na zadním sedadle pickupu, který se řítíl proti nám. Zavřel, vrhl se k pootevřenému okénku na Katyčině straně, vystrčil hlavu, jak nejvíc mohl, a vydal děsivé varování, které bezpochyby znamenalo: jo, kdybych nebyl zavřenej v tom aut'áku...

„Sedni,“ nařídila jsem.

Boyd si sedl.

„A toho kamaráda tam poznám?“ ptala jsem se.

„Ano.“

Za pár minut už po obou stranách silnice stála zaparkovaná vozidla. Katy se vmáčkla na pravou stranu, vypnula motor a vystoupila.

Boyda chytil amok. Lítal od okna k oknu a střídavě zasunoval a vystrkoval jazyk.

Katy vytáhla z kufru skládací židle a podala mi je. Pak připnula Boyda na vodítko. Ve své horlivosti přidat se k hodovníkům jí pes málem vykloubil rameno.

Pod obrovskými jilmy za domem, na travnatém, necelých dvacet metrů širokém pásu mezi lesem a žlutou venkovskou usedlostí, byla shromážděná snad stovka lidí. Někteří seděli v zahradních křesílkách, jiní chodili sem tam nebo stáli ve dvojicích a trojicích a v rukou svírali papírové talíře a plechovky s pivem.

Hodně z nich mělo na hlavě kšiltovku. Mnozí kouřili doutníky.

U stodoly, kterou naposledy natírali asi tak v době, kdy tudy pochodovali Cornwallisovi vojáci, skupinka dětí házela kroužky na kolíky trčící ze země. Další děti se honily, házely si míčem a létacím talířem.

Mezi domem a stodolou si rozložila nádobíčko bluegrassová kapela; tak daleko, jak jim dovolila prodlužovačka. I přes to horko měli všichni čtyři muzikanti obleky a kravaty. Zpěvák právě kňučivým hláskem pěl „White House Blues“. Do Billa Monroa to sice mělo daleko, ale nebylo to špatné.

Když jsme si s Katy přidávaly židle k půlkruhu lidiček upírajících zraky na bluegrassové hochy, zjevil se před námi mladý muž.

„Kater!“

Kater? Rýmovalo se to se „skejtr“. Odlepila jsem si blůzu od zpocených zad.

„Ahoj, Palmere.“

Palmer?

„Mami, ráda bych ti představila Palmera Cousinse.“

„Dobrý den, paní doktorko.“

Palmer si bryskně sundal sluneční brýle a podal mi ruku. Nebyl moc vysoký, ale měl husté černé vlasy, modré oči a úsměv jako Tom Cruise ve filmu *Riskantní podnik*. Byl tak hezký, až to člověka uvádělo do rozpaků.

„Říkejte mi Tempe.“ Nabízenou ruku jsem přijala.

Palmer jí potřásl a málem mi přitom rozdrtil všechny kosti.

„Katy mi o vás hodně vyprávěla.“

„Opravdu?“ Pohlédla jsem na dceru. Ona hleděla na Palmera.

„A co je to za psisko?“

„Boyd.“

Palmer se natáhl a podrbl Boyda za uchem. Boyd mu olízl tvář. Tři poplácání po zadku a pak se Palmer zase narovnal do původní výšky.

„Pěkný pes. Můžu vám přinést pivo, dámy?“

„Já si dám,“ zašvitořila Katy. „Ale mámě vezmi dietní colu. Je vyléčená alkoholička.“

Okamžitě jsem střelila po dceři pohledem, který by dokázal zmrazit tekutý asfalt.

„Dejte si něco k jídlu,“ vybídl nás Palmer a odkvačil.

Boyd si to vyložil doslova, vystřelil kupředu, vytrhl Katy vodítko z ruky a začal dokolečka obíhat Palmerovy nohy.

Jakmile Palmer znovu nabyl rovnováhu, otočil se a v jeho jinak dokonalé tváři se zračil nejistý výraz.

„Je v pohodě, když je navolno?“

Katy přikývla. „Ale u jídla na něj dávej pozor.“

Přitáhla si vodítko zpátky a odepnula ho z obojku.

Palmer zvedl palec.

Boyd začal nadšeně létat kolem dokola.

Za domem byla na rozkládacích stolech bohatá nabídka plastových misek. Zelný salát. Bramborový salát. Pečené fazole. Zelenina.

Jeden stůl byl plný alobalových táců a na nich navršené porce vepřového. Na kraji lesa se pořád lehce kouřilo z obrovského grilu, který makal celou noc.

Na druhém stole byly zákusky. Na dalším saláty.

„Neměly jsme taky něco přinést?“ zeptala jsem se, když jsme zkoumaly tu výstavku venkovské kuchyně á la Martha Stewartova.

Katy vytáhla z kabelky balíček s fíkovou roládou a přidala ji na stůl s dezerty.

Teď jsem pro změnu zakoulela očima já.

Když jsme se s Katy vrátily k židlím, bendžista právě hrál „Rocky Top“. Do Petea Seegera to sice mělo hodně daleko, ale nebylo to špatné.

Následující dvě hodiny se u nás na kus řeči zastavovali nejrozumnější lidé. Právníci. Piloti. Mechanici. Jeden soudce. Počítačovní experti. Bývalá studentka, dnes žena v domácnosti. Překvapilo mě, kolik je tu známých policajtů z oddělení Charlotte-Mecklenburg.

Dokráčelo k nám i několik samotných McCranieů, přivítali nás a zdvořile poděkovali, že jsme přišly. I Palmer Cousins u nás byl častým hostem.

Dozvěděla jsem se, že Katy se s Palmerem seznámila přes Liju, svou nejlepší kamarádku už od čtvrté třídy. Dále mi bylo řečeno, že Lija vystudovala sociologii na Georgijské univerzitě a teď pracuje v Charlotte jako zdravotnice.

Nejdůležitější zjištění ovšem bylo, že Palmerovi je sedmadvacet, je svobodný, vystudoval biologii na univerzitě ve Wake Forest a momentálně pracuje v pobočce Amerického federálního úřadu pro rybolov a divokou přírodu v jihokarolínské Columbii.

A jakmile se ocitne doma v Charlotte, patří k McCranieovým štamgastům. Konečně jsem tedy zjistila pravý důvod, proč právě teď na zelené louce žvákám tuhé vepřové.

Boyd střídavě chrupal u našich nohou, anebo se honil s dětmi, proplétal davem a lísal ke každému, kdo vypadal, že by ho mohl pohladit. Sice byl zrovna ve fázi spánku, jenomže k nám doběhla skupinka dětí a žádala si jeho společnost.

Boyd otevřel jedno oko a posunul čumák položený na tlapě. Asi desetiletá dívka ve fialové peleríně a kloboučku před ním zamávala kukuřičnou buchtou. Boyd byl vcukuletu pryč.

Pozorovala jsem je, jak se nekonečně honí u stodoly, a vzpomněla si, jak mi Katy po telefonu říkala, že Boyd by si moc rád o něčem popovídal.

„O čem jsi to se mnou chtěla mluvit?“

„No jo. Táta má proces v Asheville, tak se mu starám o Boyda.“ Nehtem palce si hrála s vinětou na svém budweiseru. „Prý tam bude muset zůstat ještě tak tři neděle, jenomže, hm...“ Ve vlhkém papíru se jí podařilo vykutat dlouhý tunel. „No, já jsem uvažovala, že bych se na zbytek léta přestěhovala do centra.“

„Do centra?“

„K Lije. Ve třetím obvodě má vážně prima bejvák a spolubydlící se jí nastěhuje až v září. A táta je stejně pryč.“ Pivní viněta už byla na kousíčky. „Tak mě napadlo, že by nebylo špatné tam pár týdnů pobýt, víš? A ani jí nebudu muset platit nájem.“

„Ale jenom než začne škola.“

Katy byla v šestém a dle rodičovského diktátu *posledním* ročníku na Virginské univerzitě.

„Jasně.“

„Nemáš v úmyslu se na školu vybodnout?“

Oči v sloup jako na světovém šampionátu.

„Nemáte náhodou s tátou stejnýho scenáristu?“

Už mi docházelo, kam tenhle rozhovor směřuje.

„Nech mě hádat. Chceš, abych si vzala Boyda k sobě.“

„Jenom než se táta vrátí.“

„Ale já mám v pondělí odjet k moři.“

„Jedeš do Annina domu na Sullivanově ostrově, ne?“

„To jedu.“ Opatrně.

„Boyd miluje pláž.“

„Boyd by miloval i Osvětim, kdyby ho tam krmili.“

„Anne nebude vadit, když ho vezmeš s sebou. A bude ti dělat společnost, aby ti tam samotné nebylo smutno.“

„Boyd není v domě v centru vítán?“

„Nejde o to, že by nebyl vítán. Ale Lijin domácí –“

Odněkud z hloubi lesa jsem zaslechla Boydův zběsilý štěkot.

Po pár vteřinách se k němu přidal výkřik, ze kterého stydla krev v žilách.

A po něm další.

4

VYSTŘELILA JSEM ZE ŽIDLE A SRDCE MI PRUDCE BUŠILO.

Účastníky pikniku kolem sebe jsem vnímala jakoby na rozdělené obrazovce. Ti, kteří se nacházeli vedle bluegrassového kvarteta blíž k domu, pokračovali v hovoru a jídle, neteční k tomu, co se právě odehrává v lese. Ti, kteří stáli u stodoly, ztuhli v nehybném výjevu, ústa otevřená, hlavy vyděšeně otočené k místu, odkud vycházely ty příšerné zvuky.

I já se řítíla tím směrem, proplétala se mezi zahradními křesílky, dekami a lidmi. Slyšela jsem Katy a ostatní, jak dusají těsně za mnou.

Boyd nikdy žádnému dítěti neublížil, nikdy na žádné ani nezavrčel. Ale dnes je horko. On je rozrušený. Vyprovokovalo ho některé z těch dětí? Byl zmatený? Nebo se tak náhle změnil?

Ježíšikriste.

Hlavou se mi už míhaly obrázky potrhaných obětí. V duchu jsem viděla rozšklebené rány, servanou kůži na hlavě. Zachvátil mě obrovský strach.

Oběhla jsem stodolu, mezi stromy spatřila mezeru a odbočila na klikatou prašnou cestičku. Větve a listí mě chytaly za vlasy a škrábaly na rukou a nohou.

Ten křik byl stále ostřejší a pronikavější. Odmlky mezi jednotlivými výkřiky se rozplynuly a všechno se slilo v jediné crescendo strachu a paniky.

Běžela jsem dál.

Najednou ten jekot ustal. Vzniklé zvukové vakuum bylo snad ještě hrozivější než ten řev.

Boyd nepřestával štěkat, divoce, neúprosně.

Pot mě studil na tváři.

Za chvílku jsem už viděla tři děti schoulené za obrovským křovím. Mezírkou v listoví jsem spatřila dvě dívky, jak se k sobě tisknou. Chlapec držel kolem ramen dívku v peleríně.

Chlapec a menší děvče upírali oči na Boyda a jejich dětské tváře hyzdil výraz fascinace a odporu. Holčička v peleríně měla zavřené oči a zaťaté pěsti si tiskla na víčka. Těžce oddechovala.

Boyd byl s nimi za křovím, vyrážel dopředu, couval a chňapal po něčem, co leželo asi metr od místa, z něhož vyrůstalo křoví. Každých pár vteřin zvedl čenich do vzduchu a několikrát zaštěkal vysokým tónem. Chlupy měl naježené a vypadal jako světlehnědý vlk.

„Jste v pořádku, děti?“ vydechla jsem a prodírala se mezerou v křoví.

Trojí tiché přikývnutí.

Katy, Palmer a jeden z McCranieových synů už k nám dobíhali.

„Stalo se někomu něco?“ supěla Katy.

Trojí zavrtění hlavou. Slabý vzlyk.

Dívka v peleríně se rozběhla k McCranieovi, objala ho kolem pasu a přitiskla se k němu. Hladil ji po hlavě v místě, kde jí pěšinka rozdělovala vlasy na dva culíky.

„Nic se neděje, Sáro. Všechno je v pořádku.“

McCranie zvedl hlavu.

„Moje dcera je trošku precitlivělá.“

Přesunula jsem svou pozornost na čau-čaua.

A okamžitě pochopila, co se stalo.

„Boyde!“

Boyd se prudce otočil. Když spatřil mě a Katy, vyskočil, čenichem se mi otřel o ruku a pak vyrazil zpátky ke křoví a věnoval se dosavadní činnosti.

„Přestaň!“ zařvala jsem a předklonila se, abych ulevila bolesti v boku.

Není-li Boyd přesvědčen o moudrosti povelu, jenž mu byl dán, začne mrskat dlouhými chlupy nad očima. V jeho jazyce to znamená: „*Zbláznila ses?*“

Nyní se Boyd obrátil a přesně tohle udělal.

„Sedni, Boyde.“

Boyd udělal čelem vzad a znovu se rozštěkal.

Sarah McCranieová objala otce ještě pevněji. Její kamarádi na mě zírali s vytřeštěnými očima.

Zopakovala jsem povel.

Boyd otočil hlavu, znovu zatřepotal obočím a tentokrát to znamenalo: „*To ses krucinál vážně zcvokla?*“

„Boyde!“ Levou paži jsem nechala volně svěšenou, pravý ukazováček jsem namířila přímo na jeho čumák.

Boyd sklonil hlavu, odfrknul si a sedl.

„Co s ním je?“ Katy oddechovala stejně rychle jako já.

„Ten blbeček si nejspíš myslí, že právě objevil ztracenou kolonii v Roanoce.“

Boyd se zadíval na křoví, nastražil uši a vydal z plna hrdla dlouhé, hluboké zavrčení.

„Cože?“

Dceřinu otázku jsem ignorovala a razila si cestu skrz kořeny a podrost. Když jsem se dostala blíž, Boyd mě doběhl a s nadějí v očích na mě pohlédl.

„Sedni.“

Sedl si.

Já si dřepala na bobek vedle něho.

Boyd se postavil, ocas se mu mírně chvěl.

Poskočilo mi srdce.

Boydův nález byl mnohem větší, než jsem čekala. Naposledy takhle objevil veverku, mrtvou tak dva nebo tři dny.

Mrkla jsem na čau-čaua. Oplatil mi pohled. Bělmo, které na mě zíralo z obou jeho očí, dokládalo, jak je vzrušený.

Znovu jsem se zahleděla na hromadu u svých nohou a začala sdílet jeho obavy. Zvedla jsem klacek a hrábla doprostřed. Igelit praskl a

ven z listí se vyvalil zápach hniječícího masa. Začaly se k nám slétat bzučící mouchy a jejich těla se duhově leskla v lepkavém vzduchu.

Boyd, samouk ve vyhledávání mrtvol, opět zasahuje.

„Do prdele.“

„Co je?“

Slyšela jsem šustění, jak se Katy prodírala za mnou a čau-čauem.

„Co to našel?“ Dcera si dřepala vedle mě, ale okamžitě zase vyskočila na nohy, jako kdyby byla přivázaná na laně pro bungee jumping. Ruka jí vyletěla k ústům. Boyd jí tančil kolem kotníků.

„Co to sakra je?“

Palmer se k nám přidal.

„Něco mrtvého.“ Po této mistrovské poznámce si Palmer palcem a ukazováčkem ucpal nosní dírky. „Je to člověk?“

„Nejsem si jistá.“ Ukázala jsem na prsty se zbytky masa trčící ven dírou, kterou do igelitu udělal Boyd. „Každopádně to není pes ani jelen.“

Zkoumala jsem rozměry zpola zakopaného pytle. „Takhle velkých zvířat už moc nezbyvá.“

Odhrnula jsem špinu a listí a zkoumala půdu pod nimi.

„Žádné známky srsti.“

Boyd se přiblížil, aby si čuchnul. Loktem jsem ho odstrčila zpátky.

„Krucinál fagot, mami. Na pikniku ne!“

„Já jsem si to nevymyslela,“ opáčila jsem a ukázala rukou na Boydův objev.

„To budeš muset teď provést celé to děsné ohledání?“

„Třeba vůbec o nic nejde. Jenomže pokud existuje nějaká možnost, že o něco *jde*, tak je potřeba ostatky řádně vyzvednout.“

Katy záupěla.

„Podívej, já z toho nemám o nic větší radost než ty. V pondělí se chystám odjet k moři.“

„Je to tak trapný. Proč prostě nemůžeš být jako ostatní mámy? Proč prostě nemůžeš –“ pohlédla na Palmera a pak zpátky na mě „– péct cukroví?“

„Mám radši fíkovou roládu,“ odsekla jsem a vstala. „Nejlepší asi bude odvést děti domů,“ navrhla jsem Sárině otci.

„Ne!“ vyjekl ten chlapec. „To je mrtvej chlap, že jo? Chceme se dívat, jak to budete prohledávat.“ Tvář mu hořela a leskla se potem. „Chceme vědět, kdo je podezřelej.“

„Jo!“ Mladší holčička vypadala jako Shirley Templeová v růžové džínové kombinéze. „Chceme se dívat.“

Proklela jsem v duchu televizní detektivní seriály a pečlivě volila slova.

„Celému vyšetřování případu by velice prospělo, kdybyste si všechno promysleli, probrali to mezi sebou a pak nám poskytlí svoje svědectví. Zvládnete to?“

Ti dva se na sebe podívali a oči jim skoro vypadly z důlků.

„Jo,“ řekla Shirley Templeová a zatleskala baculatýma ručkama. „Poskytneme hustý svědectví.“

Ve čtyři přijeli technici, co prohlížejí místo činu. Joe Hawkins, vyšetřovatel z úřadu soudního lékaře, který měl o víkendu službu, se objevil pět minut po nich. V té době si už většina McCranieových hostů poskládala deky i židličky a odjela.

Stejně tak Katy, Palmer a Boyd.

Boydův objev ležel za křovím oddělujícím McCranieův pozemek od vedlejší farmy. Podle Sářina otce v sousedním domě nikdo nebydlí, ačkoli patří jakýmsi Footeovým. Při letmé prohlídce se nikdo neobjevil, a tak jsme si navezli nádobíčko po jejich příjezdové cestě a přes dvůr.

Vysvětlovala jsem situaci Hawkinsovi a dva technici zatím vykládali foťáky, lopaty, síta a další vybavení, které budeme potřebovat.

„Může to být zvířecí zdechlina,“ řekla jsem a měla přitom výčitky svědomí, že sem v sobotu tahám tolik lidí.

„Anebo to může být něčí manželka se sekýrkou v hlavě.“ Hawkins vytáhl z dodávky vak na mrtvá těla. „Dohady nemáme v popisu práce.“

Joe Hawkins se tahá s mrtvolami už od čtyřiapadesátého, kdy se DiMaggio oženil s Marilyn Monroe, a pomalu se blíží k hranici důchodového věku. Ten by mohl vyprávět. Tenkrát se pitvalo v suterénu věznice, v místnosti vybavené sotva tak stolem a

umývadlem. Když v osmdesátých letech Severní Karolína provedla generálku svého systému vyšetřování úmrtí a úřad soudního lékaře mecklenburského okresu se přestěhoval do svého současného působiště, Hawkins si s sebou vzal na památku jedinou věc: fotku s vlastnoručním podpisem hráče baseballu Joea DiMaggia, jemuž nikdo neřekl jinak než Joltin' Joe. Ten obrázek dodnes trůní na stole v jeho kanclu.

„Ale jestli je to ta horší možnost, tak doktoru Larabeemu voláte vy. Platí?“

„Platí,“ souhlasila jsem.

Hawkins prásknul dvojími dveřmi dodávky. Nemohla jsem se zbavit myšlenky, jak práce dokonale vytvarovala jeho fyziognomii. Hubený jak kostlivec, tmavé kruhy pod napuchlými očima, husté obočí a načerno obarvené vlasy sčesané z čela. Hawkins vypadal jako vystřižený z ústředního filmového archivu.

„Myslíte, že budeme potřebovat světla?“ zeptala se jedna technička, asi tak dvacetiletá mladá žena s uhrovitou pletí a brýlemi po babičce.

„Uvidíme, jak to půjde.“

„Všichni připraveni?“

Pohlédla jsem na Hawkinse. Přikývl.

„Jdeme na to,“ pronesly babiččiny brýle.

Zavedla jsem je všechny do lesa a následující dvě hodiny jsme fotografovali, čistili, cpali do pytlů a označovali podle protokolu soudního lékaře.

Nepohnul se ani lísteček. Vlasy se mi přilepily vzadu na krk a vepředu na čelo a pod ochrannou kombinézou z netkaného materiálu, kterou mi přivezl Hawkins, mi zvlhlo oblečení. I přes velkorysou dávku Hawkinsova repelentu si komáři pochutnávali na každém milimetru mé odhalené pokožky.

V pět už jsme měli docela dobrou představu, co máme před sebou.

Velký černý pytel na odpadky byl umístěn v mělkém hrobě a zaházen vrstvou hlíny a listí. Těsně pod povrchem si vítr a eroze vybraly svou daň a nakonec odkryly jeden roh pytle. Boyd zvládl zbytek.

Pod prvním pytlem jsme objevili ještě druhý. Ačkoli jsme je nechali oba uzavřené – s výjimkou těch pár děr a trhlin, které už na sobě

měly –, zápach, který z nich unikal, byl nezaměnitelný. Sladký, smrdutý odér rozkládajícího se masa.

Skutečnost, že všechny ostatky patrně zůstaly v pytlích, urychlila naši práci. V šest jsme už měli hromádky vyzvednuté, zabalené ve vacích na mrtvoly a naložené v dodávce soudního lékaře. Jakmile se mu dostalo ujištění, že babiččiny brýle, její parták ani já už od něj nic nepotřebujeme, Joe Hawkins vyrazil směrem k márnici.

Další hodinu jsme prosévali zeminu z okolí nálezu a z vrstvy těsně pod ním. Nic jsme neobjevili.

V sedm třicet jsme už měli naložené nádobíčko a vydali se na cestu k městu.

V devět jsem stála ve sprše, vyčerpaná a otrávená. V duchu jsem si říkala, proč jsem si nevybrala jiné povolání.

Zrovna ve chvíli, kdy mám pocit, že je všechno, jak má být, se mi musejí do života připlést dva dvousetlitrové pytle.

Sakra!

Už potřetí jsem si nalila na vlasy šampon a přemýšlela o zítřejším dni a svém hostu. Stihnu vyřídit ty pytle včas, abych ho vyzvedla na letišti?

Představila jsem si tu tvář a žaludek mi udělal saltíčko.

Ach jo.

Je tohle malé *rendezvous* opravdu dobrý nápad? Neviděla jsem ho od té doby, co nás povinnosti svedly dohromady v Guatemale. Tenkrát se společná dovolená jevila jako skvělý plán. Oba jsme byli pod obrovským tlakem. To místo. Ty okolnosti. Smutek z tak velké dávky smrti.

Opláchla jsem si vlasy.

Dovolená, která se nikdy neuskutečnila. Případ byl uzavřen. A my se vydali na cestu. Než jsme dojeli na mezinárodní letiště La Aurora, ozval se mu pager. A byl pryč. Ač nerad, přesto uposlechl volání povinností.

Představila jsem si Katyinu tvář na dnešním pikniku a později u Boydova objevu. Myslí to moje dcera vážně s tím nesmírně úchvatným Palmerem Cousinem? Má snad v úmyslu nechat školy, aby mohla být s ním? Nebo z jiných důvodů?

Co mi na tom Palmeru Cousinsovi nesedí? Je prostě jen zatraceně moc hezký? Začínám být už tak úzkoprsá, že soudím lidi podle toho, jak vypadají?

Namýdlila jsem si tělo mandlovo-mátovým sprchovým gelem a vrátila se ke znepokojivým myšlenkám ohledně Boydových igelitových pytlů.

S troškou štěstí v nich budou zvířecí kosti. Ale co když ne? Co když Hawkinsova sekyrková teorie nebude jen hloupý vtip?

Voda byla v jediném okamžiku vlažná a pak studená. Vyskočila jsem ze sprchy, zabalila se do ručníku, druhým si omotala hlavu a vykročila směrem k posteli.

Dopadne to dobře, řekla jsem si v duchu.

Ba ne.

Od té chvíle už to šlo jenom z kopce.

5

NEDĚLE RÁNO. ČAS: SEDM TŘICET SEDM. TEPLOTA: 23°C.
Vlhkost: 81 procent.

Dnes asi trhneme rekord. Sedmnáct dní po sobě, kdy bude přes dvaatřicet stupňů.

Vešla jsem do malé haly úřadu soudního lékařství mecklenburského okresu a prošla kolem velitelského stanoviště paní Flowersové. I její nepřítomnost byla impozantní. Veškeré předměty a cedulky se vzkazy byly na stole rozloženy zcela rovnoměrně. Hromádky papírů zařezávaly jako podle pravítka. Žádná pera. Žádné svorky. Žádný nepořádek. Jediná osobní fotografie. Na ní kokršpaněl.

Od pondělí do pátku sedí paní Flowersová u svého stolu za tabulí skla a třídí návštěvníky. Některým dá požehnání v podobě zabzučení, jimiž je pustí skrz vnitřní dveře, jiné odmítne. Taky přepisuje hlášení, zakládá dokumentaci a má přehled o každém listu papíru uloženém v černých registračkách, které zakrývají celou jednu stranu její kanceláře.

Zabočila jsem doprava, přešla kolem kóji vyšetřovatelů a prohlédla si nástěnku na zadní stěně, kam se černým fixem každý den zapisují nové případy.

Boydův nález už tam byl. MCME 437-02.

V budově panovala přesně taková atmosféra, jakou jsem očekávala; opuštěná a hrůzostrašně tichá.

Co jsem ovšem nečekala, byla čerstvě uvařená káva na pultíku v kuchyňce.

Ano, milosrdný Bůh existuje, říkala jsem si, když jsem si nalévala šálek.

Anebo milosrdný Joe Hawkins.

Vyšetřovatel se objevil ve chvíli, kdy jsem odemykala svou kancelář.

„Jste světec,“ řekla jsem a zvedla hrneček.

„Napadlo mě, že přijdete brzy.“

Při vyzvedávání kostí jsem se Hawkinsovi svěčila se svými plány pondělního úniku na pláž.

„Budete chtít včerejší kořist?“

„Ano, prosím. A polaroid a nikon.“

„Rentgenové snímky?“

„Ano.“

„Hlavní, nebo smradlavá?“

„Radši půjdu dozadu.“

Úřad soudního lékaře mecklenburského okresu má dvě pitevny a v každé je jeden stůl. Ta menší má speciální ventilaci pro boj s nepříjemnými pachy.

Rozkládající se těla. Utopenci. Takové případy dělám já.

Z minipoličky za psacím stolem jsem vytáhla tiskopis, vyplnila číslo případu a stručně popsala ostatky a okolnosti předcházející jejich příjezdu do márnice. Pak jsem se odebrala do šatny, převlékla se do sálového hábitu a vyrazila směrem ke „smradlavé“ pitevně.

Pytle už čekaly. Stejně tak i fotoaparáty a předměty, jimiž jsem se musela ještě přikrášlit: papírová zástěra a rouška, plastové brýle, latexové rukavice.

Byla jsem neodolatelná.

Nafotila jsem pětácticetimetrové snímky a ještě si udělala rezervu polaroidem. Pak jsem požádala Hawkinse, aby oba pytle zrentgenoval. O žádné překvapení jsem nestála.

Za dvacet minut mi přivezl pytle zpátky a na světelnou prohlížečku připevnil půl tuctu obrázků. Prohlíželi jsme si směsici šedé a šedivější barvy.

Kosti promíchané se sedimentem. Žádné tmavé stíny.

„Žádné kovy,“ prohlásil Hawkins.

„To je dobře,“ řekla jsem.

„Žádné zuby,“ pokračoval Hawkins.

„To je špatně,“ opáčila jsem.

„Žádná lebka.“

„No jo,“ souhlasila jsem.

Oblékla jsem si ochrannou výbavu, rozvázala jsem uzel a obsah vrchního pytle vysypala na stůl.

„Propánakrále. Ty vypadají jako opravdické.“

Celkem tam bylo osm rukou a nohou. Všechny byly useknuté a zpola pokryté tkání. Dala jsem je do plastové vaničky a požádala o zrentgenování. Hawkins je odnášel, vrtěl přitom hlavou a opakoval svou poznámku.

„Propánakrále.“

Pomalu jsem rozložila zbývající kosti. Dala jsem si záležet. Na některých už nebyla žádná měkká tkáň. Jiné držely pohromadě ztvrdlé šlachy a svaly. Na dalších dosud ulpívaly zbytky rozkládajícího se masa.

Někdy v pozdním miocénu, asi tak před sedmi miliony let, začala jedna linie primátů experimentovat se vzpřímeným postojem. Tahle pohybová změna vyžadovala jisté anatomické úpravy, ale stačilo pár epoch, aby se většina faldíků vyžehlila. V pliocénu, asi tak před dvěma miliony let, hominidé už běhali po světě a čekali, až jim někdo vynalezne zdravotní pantofle.

Přechod k chůzi po dvou měl samozřejmě i své stinné stránky. Bolesti v kříži. Obtížné rození dětí. Ztráta chápavého palce. Přes to přese všechno fungovala úprava vedoucí ke vzpřímenému postoji dobře. V době, kdy se *homo erectus* proháněl po pláních a vyhlížel mamuta, tedy asi tak před milionem let, měli naši předkové páteř ve tvaru S, krátkou, širokou pánev a hlavu, která jim seděla přímo na vrcholku krku.

Kosti, na něž jsem se dívala, tomuhle modelu neodpovídaly. Kyčle byly úzké a rovné, obratle robustní s dlouhými trnovými výběžky. Kosti končetin byly krátké, silné a vytvarované způsobem, který dnes u lidí nevidáme.

Ulehčeně jsem si vydechla.

Oběti v těchhle pytlicích běžaly po čtyřech.

Z kostí, které se ke mně dostávají jako „podezřelé“, se často vyklubou zvířecí ostatky. Někdy jsou to zbytky nedělního oběda. Hovězí dobytek. Prase. Jehně. Krůta. Jindy vzpomínka na loňský hon. Jelen. Los. Kachna. Občas se jedná o ostatky hospodářských zvířat nebo domácích mazlíčků. Ferda. Mina. Besina. Lora.

Boydův nález nespadal do žádné z těchto kategorií. Ale měla jsem tušení.

Pustila jsem se do třídění. Pravé pažní kosti. Levé pažní kosti. Pravé holenní kosti. Levé holenní kosti. Žebra. Obratle. Už jsem byla skoro hotová, když se vrátil Hawkins se snímky.

Jediný pohled potvrdil mé podezření.

Ačkoli „ruce“ a „nohy“ vypadaly až nepříjemně lidsky, odlišnosti na kostře byly evidentní. Spojená kost poloměsíčitá a kost loďkovitá v horních končetinách. Hluboce klenuté konce nártů a článků prstů u nohou. Délka prstů se zvětšovala od vnitřního okraje k vnějšímu.

Ukázala jsem na poslední znak.

„Člověk má na noze nejdelší druhý metatarsální článek a na ruce druhý nebo třetí metakarpální článek. U medvědů je na všech končetinách nejdelší čtvrtý článek.“

„Takže se zdá, jako by to bylo celé otočené.“

Ukázala jsem na polštářky měkké tkáně chodidel.

„Lidská noha by byla klenutější.“

„Tak co je to, paní doktorko?“

„Medvěd.“

„Medvěd?“

„Tedy lépe řečeno, medvědi. Mám tu minimálně tři levé stehenní kosti. A to znamená minimálně tři jedince.“

„Kde jsou drápy?“

„Nejsou tu. Stejně jako poslední články prstů a srst. Znamená to, že je stáhli z kůže.“

Hawkins to chvilku přemílal v hlavě.

„A hlavy?“

„Zkuste hádat. Já nemám ponětí.“

Zhasla jsem prohlížečku a vrátila se k pitevnímu stolu.

„Lov medvědů je v tomhle státě legální?“ zeptal se Hawkins.

Upřela jsem na něho oči nad rouškou.

„Zkuste hádat. Já nemám ponětí.“

#

Trvalo mi pár hodin, než jsem roztrídila, sepsala a vyfotografovala obsah prvního pytle.

Závěr: vak číslo jedna obsahuje částečné ostatky tří příslušníků druhu *Ursus americanus*. Medvěd baribal. Druh jsem určila pomocí Gilbertovy *Osteologie savců* a Olsenových *Ostatků savců na archeologických nalezištích*. Dva dospělí jedinci a jedno mládě. Chybí hlavy, drápy, poslední články prstů, zuby a kůže. Žádná vodítka pro určení příčiny smrti. Zářezů naznačují stažení z kůže pomocí rovné čepele s dvojitým ostrím, patrně loveckého nože.

Než jsem pokračovala s druhým pytlem, zatelefonovala jsem si do US Airways.

Ano, letadlo přistane na čas. Letecká společnost funguje na nanosekundu přesně, když má cestující nebo ten, kdo ho vyzvedává, zpoždění.

Letmo jsem mrkla na hodinky. Jedenáct dvacet. Pokud v pytli číslo dvě nebudou žádná překvapení, mohla bych to na letiště stihnout ještě včas.

Otevřela jsem si plechovku dietní coly a z krabice, kterou jsem si uložila do kuchyňské skříňky, jsem vytáhla müsli tyčinku s karamellem a oříšky. Žvýkala jsem a prohlížela si obrázek kvakerského poutníka na obalu. Díval se na mě s laskavým úsměvem ve tváři. Co by se tak asi mohlo přihodit?

Vrátila jsem se do pitevny a znovu mrkla na rentgenové snímky druhého pytle. Nevšimla jsem si ničeho podezřelého, a tak jsem povolila svázané konce a vyprázdnila obsah.

Na nerezovou ocel vytekla kašovitá směska kostí, usazenin a rozkládajícího se masa. Vzduchem se rozlil zápach.

Popravila jsem si roušku a začala se v tom hnusu hrabat.

Další medvěd.

Zvedla jsem menší dlouhou kost, která ovšem medvědí nebyla. V ruce mi připadala lehoučká. Všimla jsem si, že vnější vrstva je tenká a dutina nepoměrně veliká.

Pták.

Začala jsem to třídit.

Ursus.

Aves.

Čas ubíhal. Bolela mě ramena. V jednu chvíli jsem zaslechla telefon. Tříkrát zazvonil a ztichl. Buď ho vzal Hawkins, anebo se spustila automatická záznamová služba.

Jakmile jsem vyřešila taxonomickou příslušnost, pustila jsem se do inventarizace nových medvědích kostí. Opět chyběly hlavy, drápy, kůže a srst.

Za hodinu se počet medvědů vyšplhal na šest.

Přemílala jsem si to v hlavě.

Opravdu je v Severní Karolíně lov baribalů nelegální? Šest mi připadalo hodně. Existují nějaká omezení? Jsou tohle ostatky z jediného lovu, anebo se nashromáždily po několika výletech? Nestejný stupeň rozkladu by tuhle hypotézu podporoval.

Proč bylo šest bezhlavých těl nacpáno do pytlů na odpadky a pohřbeno v lese? Zabili ty medvědy kvůli kožešině? Nechali si hlavy jako trofeje?

Existuje něco jako lovná sezóna medvědů? Ulovili je legálně během nějakého povoleného období? Kdy? Bylo poměrně obtížné určit, jak dlouho už jsou zvířata mrtvá. Než se v jejich blízkosti objevil Boyd, igelit fungoval jako velmi účinná bariéra proti hmyzu a mrchožroutům, kteří by jinak urychlili rozklad.

Zrovna jsem se začala zabývat ptačími kostmi, když ke mně z chodby dolehly hlasy. Zaposlouchala jsem se.

Joe Hawkins.

Mužský hlas.

Znovu Joe Hawkins.

Ruce v rukavicích jsem zvedla do vzduchu, zadkem jsem vrazila do dveří a vystrčila hlavu.

Hawkins a Tim Larabee stáli zabraní do hovoru před histologickou laboratoří. Soudní lékař vypadal rozčileně.

Chystala jsem se zaplout zpátky, ale Larabee si mě všiml.

„Tempe, rád tě vidím. Volal jsem ti na mobil.“ Měl na sobě džíny a starou golfovou košili s černým límečkem. Vlasy měl mokré, jako kdyby zrovna vylezl ze sprchy.

„Do pitevny si kabelku neberu.“

Pohlédl za mě, na stůl.

„To je ten nález z Cowans Ford?“

„Ano.“

„Zvíře?“

„Hm.“

„To je dobře. Potřebuju, abys mi pomohla s něčím jiným.“

Proboha ne.

„Před hodinou mi volali z policejního oddělení v Davidsonu. Těsně po jedné tam spadlo malé letadlo.“

„Kde?“

„Východně od Davidsonu. Tam, kde Mecklenburg hraničí s Cabarrus a Iredell.“

„Time, já docela –“

„To letadlo narazilo do skály a vybuchlo.“

„Kolik lidí bylo na palubě?“

„To se neví.“

„Nemůže ti pomoci Joe?“

„Jestli jsou všechny oběti ohořelé a rozmaširované, tak budu potřebovat zkušené oko, abychom nic nepřehlédli.“

Tohle snad není pravda.

Podívala jsem se na hodinky. Dvě čtyřicet. Za devadesát minut letadlo přistane.

Larabee na mě upíral duchaplné oči.

„Musím to tu uklidit a potřebuju si ještě zavolat.“

Larabee natáhl ruku a stiskl mi paži nad loktem.

„Věděl jsem, že s tebou můžu počítat.“

Hm, to pověz detektivovi Krasavci, který si bude za půl druhé hodinky shánět taxíka. Sám.

Doufala jsem, že to stihnu domů dřív, než bude tvrdě spát.

6

VE ČTYŘI ODPOLEDNE BYLO ŠESTATŘICET STUPŇŮ. VLHKOST téměř stoprocentní. Hlídači rekordů si mohli připsat další čárku.

Místo havárie se nacházelo téměř hodinu jízdy na sever od města, v severozápadním cípu okresu. Na rozdíl od oblasti kolem jezera Norman, která se rozkládala na západě a oplývala vodními skútry, surfy a čluny J-32, tady rostla jen kukuřice a sója.

Joe Hawkins byl už na místě, když jsme s Larabeem dorazili v lékařově landroveru. Vyšetřovatel labužnický kouřil doutníček a opíral se o dveře dodávky.

„Kde to spadlo?“ zeptala jsem se a přehodila si batoh přes rameno.

Hawkins ukázal doutníkem někam ke straně.

„Jak je to daleko?“ Už teď jsem se potila.

„Necelých dvě stě metrů.“

Než naše trio prolezlo kukuřičným polem – já s batohem, Larabee a Hawkins se skříňkou s nádobíčkem –, byli jsme zadýchaní, úplně propocení a všechno nás svědilo.

Na scéně účinkovali obvyklí herci, i když tentokrát v menším počtu. Policajti. Hasiči. Jeden novinář. Místní, kteří všechno pozorovali jako turisté z horní plošiny dvoupatrového autobusu.

Někdo už kolem vraku natáhl policejní pásku. Když jsem se dívala přes pole, zarazilo mě, jak je tam toho málo.

Dvě hasičská auta vně žluté pásky, od jejichž pneumatiky ubíhaly pruhy polámaných kukuřičných stonků. Ted už se nic nedělo, ale viděla jsem, že na vrak předtím vystříkali hodně vody.

Pro hledání a vyzvzdání ohořelých kostí to nebyla dobrá zpráva.

Jak se ukázalo, měl to tam na povel jeden muž v uniformě policejního oddělení v Davidsonu. Měděná tabulka na košili hlásala *Wade Gullet*.

Larabee a já jsme se představili.

Policista Gullet měl hranatou čelist, černé oči, ostře řezaný nos a vlasy barvy pepř a sůl. Vůdčí typ. Až na to, že mohl měřit necelý metr šedesát.

Popořadě jsme si potřásli rukama.

„Jsem rád, že jste tady, paní doktorko,“ řekl Gullet a pokývl hlavou. „I vy, pane doktore.“

Larabee i já jsme naslouchali a Gullet nám sděloval známá fakta. Jeho informace nebyly o moc podrobnější než to, co mi vykládal Larabee před pitevnou.

„Majitel pozemku ohlásil nehodu v jednu devatenáct. Prý se díval v obýváku z okna a všiml si letadla, které se chovalo legračně.“

„Chovalo legračně?“ zopakovala jsem.

„Letělo nízko, kolíbalo se ze strany na stranu.“

Pohlédla jsem přes Gulletovu hlavu a odhadovala výšku skalního výchozu za polem. Nemohlo to být víc než šedesát metrů. I odsud jsem viděla červené a modré šmouhy, asi tak pět metrů pod vrcholem. Od místa dopadu vedla k vraku cestička spálené vegetace.

„Ten chlap slyšel výbuch, vyběhl ven a v dálce uviděl zvedající se tmavý kouř. Když se sem dostal, letadlo už bylo dole a hořelo. Ten farmář –“

Gullet nahlédl do malého spirálového bloku.

„– Michailowski nezaregistroval žádné známky života, a tak uháněl domů, aby zavolal sto dvanáctku.“

„Víme, kolik jich bylo na palubě?“ ptal se Larabee.

„Vypadá to na čtyřsedadlák, takže jich nebylo víc než půl tuctu.“

Gullet chtěl očividně soutěžit se Slidellem, kdo se bude víc podobat filmovým poldům.

Jednou rukou přehodil stránky bloku nazpátek a zastrčil si ho do náprsní kapsy.

„Dispečer už uvědomil Federální letecký úřad nebo Národní úřad pro bezpečnost dopravy, nebo koho to vůbec mají kontaktovat. Já si myslím, že to tady s našimi lidmi a hasiči zvládneme. Jen mi řekněte, co potřebujete vy, paní doktorko.“

Už předtím jsem si všimla dvou sanitek zaparkovaných v místě, kde jsme zastavili i my.

„Vy jste to hlásil na úrazovou pohotovost?“

„Upozornil jsem nemocnici v Charlotte. Jakmile jsme dostali požár pod kontrolu, se zdravotníky jsme to tam prohlídli.“ Gullet napolo pokývl hlavou. „Není tam nikdo, kdo by v tom binci ještě dýchal.“

Larabee začal vysvětlovat, jakým způsobem pracujeme, a já se nenápadně podívala na hodinky. Čtyři dvacet. Host s velkým H už je u mě doma.

Doufala jsem, že dostal můj vzkaz, že se zdržím. Doufala jsem, že sehnal taxíka. Doufala jsem, že našel klíč, který měla Katy přilepit lepící páskou na kuchyňské dveře.

Doufala jsem, že Katy ten klíč na kuchyňské dveře přilepila.

Uklidni se, Brennanová. Kdyby se vyvrbil nějaký problém, tak ti zavolá.

Vytáhla jsem mobil a podívala se na displej. Bez signálu.

Sakra.

„Tak se na to koukneme?“ ptal se právě Gullet Larabeeho.

„A není to tam ještě místy žhavé?“

„Požár je uhašený.“

„Veďte nás.“

Následovala jsem Gulleta a Larabeeho přes pole, podlela policejní pásku a došla k vraku. V tu chvíli jsem svou práci nenáviděla.

Zblízka to letadlo vypadalo líp než zdálky. Ačkoli bylo ohořelé a tvarem připomínalo tahací harmoniku, trup zůstal poměrně netknutý. Kolem se válely pokroucené a spálené kusy křídel, spečeného plastu a směsice nerozpoznatelného smetí. Malé kostičky skla zářily v odpoledním slunci jako fosfor.

„Ahoj!“

Všichni jsme se za tím hlasem otočili.

Kráčela k nám žena v khaki kalhotách, vysokých botách, tmavomodré košili a kšiltovce. Velká žlutá písmena nad kšiltem hlásala, že právě dorazil Národní úřad pro bezpečnost dopravy.

„Promiňte, že mi to trvalo tak dlouho. Sedla jsem do letadla, hned jak to šlo.“

Řemínek od videokamery si přehodila přes krk a podala nám ruku.

„Sheila Jansenová, vyšetřovatelka.“

Jeden po druhém jsme si s ní potřásli rukou. Jansenová měla stisk pevný jako anakonda.

Sundala si čepici a předloktím si přejela přes obličej. Bez kšiltovky vypadala jako z reklamy na mléko; blondýna nechutně kypící zdravím a vitalitou.

„Je tu větší vedro než v Miami.“

Všichni jsme souhlasili, že je opravdu vedro.

„Všechno zůstalo, jak bylo, pane?“ zeptala se Jansenová Gulleta a mhouřila oko do hledáčku malého digitálního foťáku.

„Jo, až na ty plameny,“ odvětil Gullet.

„Přežil někdo?“

„Nikdo se nám neohlásil.“

„Kolik jich je uvnitř?“ Jansenová cvakala spouští, popocházela pár kroků doleva a pár doprava, aby zachytila místo nehody z různých úhlů.

„Minimálně jeden.“

„Vaši lidé už to tady prošli?“

„Ano.“

„Dáte mi vteřinku?“ Jansenová zvedla kameru.

Larabee jí jednou rukou pokynul v gestu „jen do toho“.

Pozorovali jsme ji, jak obchází vrak, fotí a natáčí. Pak si vyfotografovala čelo skály a okolní pole. Za čtvrt hodin se k nám Jansenová vrátila.

„Je to cessna-210. Pilot je na svém místě, vzadu jeden cestující.“

„Proč vzadu?“ zeptala jsem se.

„Pravé přední sedadlo chybí.“

„Proč?“

„Dobrá otázka.“

„Máte představu, komu to letadlo patří?“ zeptal se Larabee.

„Teď když mám registrační číslo, můžu zahájit pátrání.“

„Odkud letělo?“

„Tak to bude těžké. Jakmile budete mít pilotovo jméno, můžu vyslechnout rodinu a přátele. Do té doby zjistím, jestli radar tenhle let zaregistroval. Samozřejmě, pokud to byl let VFR, tak radar nebude mít žádný identifikátor a bude sakra těžké vystopovat trasu letadla.“

„VFR?“ zeptala jsem se.

„Promiňte. Piloti se dělí na ty, kteří mohou létat podle pravidel letu podle vidu – VFR, nebo podle přístrojů – IFR. Piloti IFR mohou létat za jakéhokoli počasí a pro navigaci používají přístroje.

Piloti VFR přístroje nepoužívají. Nemohou létat nad mraky, a když je zataženo nebo oblačno, nesmějí vzlétnout výš než sto padesát metrů nad úroveň terénu. Piloti VFR navigují podle orientačních bodů v krajině.“

„Dobrá práce, Skylere,“ odfrkl si Gullet.

Jeho repliku z televizního seriálu jsem ignorovala.

„A nemusejí piloti předkládat letové plány?“

„Ano, pokud letadlo startuje z letiště pro VL s ŘLP. To je nové nařízení, které schválili po jedenáctém září.“

Vyšetřovatelka Jansenová měla v zásobě víc zkratk, než je v polívce písmenek.

„Letiště pro VL?“ zeptala jsem. Ze ŘLP je řízení letového provozu, jsem věděla.

„Letiště pro všeobecné letectví kategorie A. A letadlo musí létat podle velmi konkrétních omezení, zejména pokud se letiště nachází u většího města.“

„Požadují se seznamy cestujících?“

„Ne.“

Všichni jsme upírali pohled na vrak. Larabee promluvil první.

„Takže tenhle cvrček si možná vyrazil jen tak, na vlastní pěst?“

„Chlapci, co vozí koks a trávu, si nedělají hlavu s předpisy ani letovými plány. Spíš než na letišti startují na odlehlých místech a létají mimo dosah radarové kontroly. Já bych to odhadovala na pašování drog se špatným koncem. A bez letového plánu.“

„Mám zavolat FBI a Úřad pro potírání narkotik?“

„To záleží na tom, co tam vevnitř najdu.“ Jansenová potrásla fotoaparátem. „Ještě nafotím pár detailů. Pak můžete začít s vytahováním mrtvých.“

#

Přesně tohle jsme dělali následující tři hodiny.

Zatímco jsme se já a Larabee plahočili s oběťmi, Jansenová se motala okolo, fotila, natáčela, kreslila náčrtky a nahrávala si poznámky na kapesní diktafon.

Hawkins stál u pilotní kabiny, podával nám nástroje a fotografoval.

Gullet coural sem a tam, nabízel nám láhev s vodou a pokládal otázky.

Během celého toho upoceného a komáry zamořeného odpoledne a večera se tu zjevovali další a další lidé. Skoro jsem si jich nevšíkala; tak mě pohltil úkol, který jsem musela splnit.

Pilot byl ohořelý k nepoznání, pokožku zčernalou, vlasy pryč, oční víčka zkrabacená do půlměsíčků. Jakási beztvará hmota spojila jeho břicho s pásem a velice účinně přiškvařila tělo k sedačce.

„Co to je?“ zeptal se Gullet při jedné ze svých pravidelných návštěv.

„Asi jeho játra,“ odpověděl Larabee a pokoušel se přitom osvobodit zuhelnatělou tkáň.

Celou pilotní kabinu pokrývaly skvrny zvláštní černé látky. Ačkoli jsem už na haváriích malých letadel pracovala, něco takového jsem ještě neviděla.

„Napadá tě, co by mohly být tyhle vložky?“ zeptala jsem se Larabeeho.

„Ani náhodou,“ řekl a soustředil se na vyprošťování pilota.

Jakmile bylo tělo uvolněno, zapnuli jsme je do vaku na mrtvolu a položili na skládací vozík. Uniformovaný policista pomohl Hawkinsovi dopravit vozík ke služebnímu autu.

Než jsme se pustili do cestujícího, Larabee vyhlásil přestávku, aby si sám mohl namluvit na diktafon pár poznámek.

Seskočila jsem na zem, stáhla si masku, vyhrnula rukávy kombinézy a pohlédla na hodinky. Už po milionté.

Pět minut po sedmé.

Zkontrolovala jsem mobil.

Pořád mimo provoz. Bůh žehnej venkovu.

„O jednoho míň,“ prohlásil Larabee a zasunul si diktafon do kapsy v kombinéze.

„U toho pilota mou pomoc potřebovat nebudeš,“ ozvala jsem se.

„Ne,“ souhlasil Larabee.

To ovšem neplatilo pro pasažéra.

Když se rychle se pohybující předmět, jako třeba auto nebo letadlo, najednou zastaví, lidé uvnitř, kteří nejsou připoutáni bezpečnostními pásy, se mění na to, co biomechanici nazývají „vymrštěné předměty“. Každý objekt umístěný ve větším objektu pokračuje v pohybu stejnou rychlostí, jakou měl před nenadálou zastávkou.

V cessně to není moc příjemné.

Na rozdíl od pilota spolucestující připoutaný nebyl. Na předním skle, kde se zastavila jeho hlava, jsem zaregistrovala kousky vlasů a kostí.

Lebka při nárazu utrpěla masivní tříštivé zlomeniny. Oheň dokonal to ostatní.

Pohledem jsem sjela od zuhelnatělého, bezhlavého trupu k příšerné kaši kolem a v břiše se mi hnuly tektonické desky.

V dálce bzučely cikády a jejich mechanické pištění znělo v tom bezvětrí jako úzkostlivé kvílení.

Po jednom vážném záchvatu sebelítosti jsem si znovu nasadila masku, vmáčkla se do kabiny, popolezla dozadu a začala vybírat úlomky kostí z hromady smetí a mozkové kůry, jejichž většina se po nárazu do předního skla odrazila nazpátek.

Kukuřičné pole i jeho obyvatelé zmizeli. Cikády ztichly. Tu a tam jsem zaslechla něčí hlas, rádio, vzdálenou sirénu.

Larabee se zabýval tělem cestujícího a já pátrala po zbytcích jeho rozmlácené hlavy.

Zuby. Okraj očníce. Úlomek čelisti. Každý kousíček byl obalený tím černým vločkovitým svinstvem.

Pilot ho měl na sobě jen tu a tam, zato cestující tím byl pokrytý od hlavy k patě. Neměla jsem ponětí, co to je.

Nádobu už jsem měla plnou a Hawkins mi ji vyměnil za prázdnou.

V jednu chvíli jsem slyšela, jak venku připojují přenosný generátor a reflektory.

Letadlo páchlo po spáleném mase a palivu. Vzduch byl plný sazí a už tak stísněný prostor se proměnil v centrum prašné bouře. Záda i kolena mě bolely. Donekonečna jsem přebírala a marně hledala pohodlnější pozici.

Teplotu svého těla jsem snižovala vyvoláváním chladných představ v mysli.

Bazén. Pach chlóru. Hrubé prkno lávky na pláži pod chodidly. Šok ze studené vody při prvním ponoření.

Pláž. Vlny kolem mých kotníků. Vítr v mém obličeji. Chladný slaný písek pod zadkem. Závan klimatizace na mé zezlátlé pokožce natřené opalovacím krémem.

Nanuky.

Ledové kostky plující ve sklenici s limonádou.

Skončili jsme, když poslední růžové výhonky dne sklouzly za obzor.

Hawkins naposledy zamířil k dodávce. Larabee a já jsme svlékli kombinézy a zabalili bednu s nástroji. Když jsme došli k asfaltce, ještě jednou, naposledy jsem se ohlédla.

Soumrak odčerpál z krajiny všechny barvy. Letní večer přebíral vládu a maloval kukuřičné klasy, útes i stromy do nejružnějších odstínů šedi a černi.

Uprostřed celého výjevu se vyjímal k zániku odsouzené letadlo a postavy kolem něj, zářící ve světle přenosných reflektorů, jako nějaký strašidelný výjev ze Shakespeara v kukuřičném poli.

Noční můra svatojánské noci.

Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem skoro celou cestu domů prospala.

„Chceš vyhodit u kanclu, aby sis mohla vyzvednout svoje auto?“ zeptal se mě Larabee.

„Odvez mě domů.“

Dál se náš rozhovor nedostal.

O hodinu později mě Larabee vysadil vedle její terasy.
„Uvidíme se zítra?“
„Ano.“
Samozřejmě. Žádný soukromý život nemám.
Vystoupila jsem a zabouchla dvířka.
V kuchyni byla tma.
Svítil se v pracovně?
Po špičkách jsem došla k boční stěně přístavku a nakoukla za roh.
Tma.
Nahoře?
Totéž.
„Fajn,“ mumlala jsem si a připadala si jako nějaký cvok. „Doufám,
že tam není.“
Vešla jsem do kuchyně.
„Haló?“
Ticho.
„Birde?“
Kocour nikde.
Upustila jsem batoh na podlahu, rozvázala si a zula boty, otevřela
dveře a vyšoupla ty křápy ven.
„Birdie?“
Nic.
Došla jsem do pracovny a stiskla vypínač na stěně.
A cítila, jak se mi leknutím otevírají ústa.
Byla jsem špinavá, vyčerpaná a do krasavice měla několik
světelných let daleko.
„Co tady sakra děláš?“

7

RYAN OTEVŘEL JEDNO VELMI MODRÉ OKO.

„Víc mi neřekneš?“

„Já mluvím s ním.“

Prstem černým od sazí jsem ukázala na Boyda.

Pes byl uvelebený na jednom konci pohovky a tlapy mu visely přes okraj dolů. Ryan ležel opřený o druhý konec, nohy natažené, kotníky překřížené na čau-čauově hřbetu.

Ani jeden neměl boty.

Jakmile Boyd zaslechl můj hlas, zpříma se posadil.

Mávla jsem prstem.

Boyd sjel na podlahu. Ryanovy šestačtyřicítky dopadly na polštářek.

„Porušení předpisů o používání nábytku?“ Ted' už byly otevřené obě modré oči.

„Jak vidím, klíč jsi našel.“

„Bez problémů.“

„Ale jak se sem dostal ten čokl a jak to, že tě tak klíd'o píd'o pustil do bytu?“

Boyd a Ryan se na sebe podívali.

„Říkám mu Hooch. Jako v tom filmu s Tomem Hanksem. Napadlo mě, že to k němu pasuje.“

Boyd nastražil uši.

„Takže, kdo pustil *Hooche* dovnitř a proč Hooch pustil dovnitř tebe?“

„Hooch si mě pamatuje z toho neštěstí TransSouth v Bryson City.“

Skoro jsem zapomněla. Ryanův parťák zahynul při letecké havárii, když eskortoval vězně z Georgie do Montrealu. Ryana tehdy přizvali z Úřadu pro bezpečnost dopravy, aby pomohl s vyšetřováním. Tenkrát se v karolínských horách setkal i s Boydem.

„Jak se sem *Hooch* dostal?“

„Tvoje dcera ho přivezla.“

Boyd zavrtal čenich pod Ryanovu ruku.

„Hezká holka.“

Hezká přepadovka, pomyslela jsem si a potlačila úsměv. Katy si spočítala, že host s největší pravděpodobností psa neodmítne.

„Hezký pes.“

Ryan podrbl Boyda za ušima, spustil nohy na podlahu a přejel mě pohledem odshora dolů. V koutcích úst mu zacukalo.

„Hezká paní domu.“

Oblečení jsem měla špinavé, za nehty hlínu a saze. Vlasy jsem měla zpocené a zaprášené, tváře poštipané milionem komárů. Páchla jsem kukuřicí, leteckým benzinem a zuhelnatělým masem.

Jak by mě popsala moje sestřička Harry? Strašák do zelí?

Jenomže na kritiku módní policie jsem vážně neměla náladu.

„Doted’ jsem seškrabovala smažený mozek, Ryane. Ani ty bys nevypadal jako reklama od Diora.“

Boyd si mě změřil, ale svůj názor si nechával pro sebe.

„Jedla jsi něco?“

„Catering tam nebyl.“

Při tónu mého hlasu Boyd ukryl čumák zpátky pod Ryanovu ruku.

„S Hoochem jsme si říkali, že by třeba bodla pizza.“

Jakmile Boyd zaslechl svou novou přezdívku, zavrtěl ocasem. Anebo to zapříčinila ta pizza?

„Jmenuje se Boyd.“

„Co kdybys zašla nahoru a trochu se zcivilizovala. My s Boydem se zatím kouknem, co se tu dá schrastit.“

Schrastit?

Ryan se narodil v Novém Skotsku, ale celý svůj dospělý život prožil v provincii Quebec. Ačkoli hodně cestoval, jeho názor na americkou kulturu je typicky kanadský. Venkovští balíci. Gangsteři. Kovbojové. Občas se na mě snaží udělat dojem žargonem z kovbojek. Doufala jsem, že se k tomu dneska nechystá.

„Za pár minut jsem hotová,“ řekla jsem.

„Jen nespěchej.“

Naštěstí nepřidal žádné „kámo“ nebo „madam“, aby znásobil efekt.

Přišlo to, až když jsem se vlekla nahoru do schodů.

„– slečno Kitty.“

Další báječná seance v zapařené koupelně, která očistila mé tělo i duši od pachu smrti. Levandulový sprchový gel, jalovcový šampon, rozmarýnový kondicionér. Poslední dobou mám na výběr velkou škálu aromatických rostlin.

Namydčila jsem se a přemýšlela o muži v přízemí.

Andrew Ryan, lieutenant-detective, Section de Crimes contre la Personne, Sûreté du Québec.

S Ryanem spolupracujeme už skoro deset let; detektiv z oddělení vražd a soudní antropoložka. Každý jsme ve své branži odborník a naši zaměstnavatelé – kancelář quebeckého koronera a quebecká provincionální policie – sídlí v Montrealu. Vyšetřovali jsme spolu sériové vrahy, zločinecké motorkářské gangy, náboženské sekty i obyčejné zločince. Já ohledávám oběti. On pátrá. Vždycky přísně profesionálně.

Během těch let jsem si vyslechla nejednu historku o Ryanově minulosti. Motorky, chlast, mejdany končící na podlaze záchytky. Téměř osudový útok jednoho motorkáře, co měl v ruce láhev od piva s uraženým hrdlem. Pomalé zotavování. Odklon směrem k hodným hochům. Ryanův vzestup u provincionální policie.

A taky jsem si vyslechla historky o Ryanově přítomnosti. Největší Casanova služebny. Děvkař všech děvkařů.

Irelevantní. Měla jsem neprůstřelné pravidlo proti románkům na pracovišti.

Jenomže Ryanovi dodržování pravidel moc nejde. On tlačil, já odolávala. Před necelými dvěma lety jsem konečně přijala fakt, že s

Petem se nám lépe daří jako přátelům než jako manželům. A souhlasila, že začnu s Ryanem chodit.

Chodit?

Proboha. Už mluvím jako svoje vlastní matka.

Vymáčkla jsem další dávku levandule a znovu se namydčila.

A co se říká o dvou lidech, kterým už je přes čtyřicet.

Randit? Dvořit se? Namlouvat si?

Téma do diskuze. Jenomže než jsme se stihli odlepit od země, Ryan zmizel – nějaký tajný úkol. Když se znovu objevil, zkusili jsme pár společných večeří, kin a kuželek, ale k tomu dvoření jsme se nedostali.

Představila jsem si Ryana. Vysoký, štíhlý, oči modřejší než karolínská obloha.

Žaludek mi udělal saltíčko.

Panejo!

Možná nejsem tak unavená, jak jsem si myslela.

Na jaře, na samém konci emočně vypjatého období v Guatemale, jsem se konečně rozhodla, že do toho skočím rovnýma nohama. Souhlasila jsem, že s Ryanem strávím dovolenou.

Cožpak se u moře může něco pokazit?

To jsem nikdy nezjistila. Ryanův pager zapípal cestou na letiště v Guatemala City, a místo do Cozumelu jsme odletěli do Montrealu. Ryan se vrátil ke svému případu v Drummondville. Já se vrátila ke kostem v laboratoři.

Dvoření přerušeno.

Opláchla jsem se.

A teď si detektiv Don Juan válí šunky na pohovce v mojí pracovně.

Pěkné šunky.

Další saltíčko.

A zadek. Se všemi křivkami na správném místě.

Obr saltíčko.

Otočila jsem kohoutkem, vyskočila ze sprchy a natáhla se pro ručník. Páry tu bylo tolik, že jsem ani neviděla do zrcadla.

Asi je to dobře, řekla jsem si v duchu a představila si výsledky pilné práce komárů a muchniček.

Vklouzla jsem do svého starého, rozdrbaného froté županu, který mi věnovala Harry, když jsem dokončila doktorát na Severozápadní univerzitě. Natržený rukáv. Fleky od kávy. Pohodlná součást mé oděvní kolekce.

Birdie ležel stočený na mé posteli.

„Ahoj, Birde.“

Pokud se kočky mohou tvářit vyčítavě, tak Bird to právě dělal.

Sedla jsem si k němu a pohladila ho po zádech.

„Já to psisko nezvala.“

Birdie nic neříkal.

„A co si myslíš o tom druhém?“

Birdie skrčil obě přední tlapy a věnoval mi svůj pohled sfingy.

„Myslíš, že bych si měla obléct ty maličké bikiny?“

Natáhla jsem se vedle kocoura na záda.

„Anebo mám na sebe hodit tu parádu od Victoria's Secret?“

Tedy, lépe řečeno, napodobeninu Victoria's Secret, kterou jsem objevila v Guatemale, v jednom obchůdku se spodním prádlem, a nakoupila si zásobu pro výlet na pláž, který se nikdy nekonal. Pořád to ještě bylo zabalené v růžových pytlíčcích a mělo původní cenovky.

Zavřela jsem oči, abych si to promyslela.

Slunce se opět dralo skrz magnolie a zešikma vrhalo teplé paprsky na mou tvář.

Ucítila jsem vůni slaniny a z kuchyně slyšela rachocení.

Po chvilce naprostého zmatku jsem se upamatovala.

Prudce jsem otevřela oči.

Ležela jsem skrčená v embryonální poloze; pod sebou přehoz, na sobě babiččinu vlněnou deku.

Koukla jsem na hodinky.

Osm dvacet dva.

Zasténala jsem.

Vykutálela jsem se z postele, natáhla si džíny a tričko a kartáčem si projela vlasy. Usnula jsem, když byly ještě mokré, takže jsem měla pravou stranu připlácnutou k hlavě a levá mi trčela nahoru, jako kdybych se chystala učesat si drdol.

Zkusila jsem vodu. Beznadějné. Vypadala jsem jako Little Richard, když si sundá klobouk.

Úžasné.

Už jsem byla v polovině schodů, když jsem si vzpomněla na dech.

Zpátky nahoru, vyčistit zuby.

Boyd mě přivítal na posledním schodu, oči mu zářily jako fetákovi, co si právě šňupnul trochu koksu. Podrbala jsem ho na uchu. Vystřelil zpátky do kuchyně.

Ryan stál u sporáku. Měl džíny. Jenom džíny. Spuštěné hodně nízko.

Ach jo.

„Dobré ráno,“ řekla jsem, protože mě na úvod nic chytřejšího nenapadlo.

Ryan se otočil, vidličku v ruce.

„Dobré ráno, princezno.“

„Poslyš, omlouv –“

„Kafe?“

„Ano, prosím.“

Nalil kávu do hrnku a podal mi ho. Boyd poskakoval po kuchyni, vybuzený vůní smažícího se sádla. Birdie zůstal nahoře a na dálku vyjadřoval svůj naprostý odpor.

„Asi jsem –“

„S Hoochem nás přepadla touha po slanině s vejci.“

Přepadla touha?

„Sedni,“ nakázal Ryan a namířil vidličku ke stolu.

Sedla jsem si. I Boyd si sedl.

Jakmile si čau-čau uvědomil svou chybu, vstal a oči upřel na slaninu. Ryan ji právě vyndával na papírový ubrousek.

„Našel jsi polštář a deku?“

„Ano, madam.“

Usrkla jsem kávu. Byla dobrá.

„Dobrý kafe.“

„Díky, madam.“

Nebylo pochyb. Tohle bude kovbojský den.

„Kde jsi sehnal slaninu a vejce?“

„S Hoochem jsme si šli zaběhat. A narazili na Harris-Tooter. Teda řeknu ti, že pro obchod s potravinami to je divné jméno.“

„Je to Harris-Teeter.“

„Jasně. To zní o moc líp.“

Všimla jsem si prázdné krabice od pizzy na pultě.

„Vážně mě moc mrzí, že jsem včera večer odpadla.“

„Byla jsi vyčerpaná. Vytuhla jsi. Nic se neděje.“

Ryan dal Boydovi plátek slaniny, otočil se a svoje modré dětské oči upřel na mě. Pomalu zvedl obě obočí a zase je spustil.

„I když jsem měl původně jiné plány.“

Ach jo.

Oběma rukama jsem si rozpačitě zastrčila vlasy za uši. Pravá strana se nevzdávala.

„Obávám se, že musím dneska pracovat.“

„S Hoochem jsme to očekávali. Máme vlastní plány.“

Ryan právě rozbíjel vejce na pánev a skořápky házel do dřezu, jako by zápěstím dorážel míč do koše.

„Ale šiklo by se nám auto.“

„Když mě hodíš do práce, můžeš si vzít moje.“

Na ty plány jsem se neptala.

Při jídle jsem Ryanovi popisovala místo havárie. Souhlasil, že to vypadá na pašeráky drog. Ani on neměl ponětí, co je ten černý prášek.

„Vyšetřovatelka z Úřadu pro bezpečnost dopravy to taky nevěděla?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Larabee bude pitvat toho pilota, ale poprosil mě o pomoc s hlavou cestujícího.“

Boyd mi šťouchl tlapou do kolene. Když jsem nereagovala, přesunul se k Ryanovi.

Při druhém a třetím šálku kávy jsme s Ryanem probrali společné přátele a jeho rodinu, co budeme dělat, až se na konci léta vrátím do Montrealu. Konverzace probíhala lehce a nezávazně; na hony vzdálená rozkládajícím se medvědům a roztrískaným cennám. Přistihla jsem se, že se úplně bezdůvodně culím. Chtělo se mi zůstat, udělat obložené chleby se šunkou, hořčicí a kyselými okurkami, dívat se na staré filmy a nechat se unášet tam, kam by nás dnešní den zavedl.

Ale nemohla jsem.

Natáhla jsem se a pohladila Ryana po tváři.

„Jsem opravdu ráda, že jsi tady,“ řekla jsem s úsměvem.

„I já jsem rád, že jsem tady,“ odvětil Ryan.

„Musím dodělat ještě pár zvířecích kostí, ale to by mi nemělo moc dlouho trvat. Zítra můžeme odjet na pláž.“

Dopila jsem kávu a představila si úlomky lebky, které jsem vyprostila ze zuhelnatělého letadla. Můj oslnivý úsměv znatelně povadl.

„Nejpozději ve středu.“

Ryan podal Boydovi poslední proužek slaniny.

„Oceán je věčný, počká,“ prohlásil.

A jak se ukázalo, na mě čekal průvod mrtvol.

8

RYAN MĚ NEMOHL HODIT DO PRÁCE. NEMĚLA JSEM AUTO.

Zavolala jsem Katy. Za pár minut dorazila, aby nás odvezla do města. Z brzké ranní projížďky měla velkou radost.

Co se dá dělat.

Vzduch byl horký a vlhký a rozhlasová předpověď počasí nebyla příliš pozitivní, pokud šlo o pokles teplot. Ryan měl na sobě džíny, ponožky, mokasíny a tričko s ušitými rukávy. Vypadal poněkud nepatřičně.

Před úřadem soudního lékařství jsem podala Ryanovi klíčky. Na druhé straně College Street kráčet nějaký kluk v obrovském triku karolínských Panterů a kalhotách s povislým rozkrokem směrem k budově zdravotního střediska a basketbalovým míčem dribloval do rytmu ze sluchátek, co měl na uších.

I když jsem byla dost otrávená, neubránila jsem se úsměvu. Za mého mládí musely být džíny tak upnuté, že skoro způsobovaly artriasklerózu. Do gatí tohohle kluka by se vešli další tři jeho kamarádi.

Pozorovala jsem Katy a pak i Ryana, jak odjíždějí, a úsměv mi zamrzl na rtech. Nevěděla jsem, kam jede moje dcera, ani co plánuje Ryan společně se psem mého odloučeného manžela, ale přála jsem si, abych i já mohla někam vypadnout.

Kamkoli, pryč odsud.

Márnice není veselé místo. Sem návštěvy nechodí jen tak na kus řeči.

Věděla jsem to.

Každý den sem přivezou jinak zdravé lidi nohama napřed kvůli něčí lakotě, vášni, neopatrnosti, blbosti, sebenenávisti a zlobě, nebo prostě jen proto, že měli smůlu. Každý den jsou ti, kteří tu po nich zůstali, ohromeni tak náhlou a nečekanou smrtí.

O víkendech bývá velká sklizeň a pondělky jsou nejhorší.

I to jsem věděla.

Pondělní rána mě deprimují.

Když jsem prošla venkovními dveřmi, paní Flowersová na mě zamávala baculatou ručkou a bzučákem mě pustila do haly s recepcí.

Joe Hawkins seděl ve své kóji a hovořil se ženou, která by klidně mohla pracovat u benzínky pro tiráky. Její tvář i šaty připomínaly pytle. Mohlo jí být stejně čtyřicet jako šedesát.

Žena naslouchala, v očích skelný a vzdálený výraz, a její prsty mačkaly kapesník. Vlastně Hawkinse doopravdy neslyšela. Začínala se učit žít bez člověka, jehož tělo před chvilkou identifikovala.

Hawkins se na mě podíval a já mu gestem naznačila, aby se nenechal rušit.

Na nástěnce od včerejška přibyly tři případy. Charlotte zažilo rušnou neděli. Pilot a cestující se nám tu zapsali jako MCME 438-02 a 439-02.

Larabee už měl pilota na stole hlavní pitevný. Když jsem nakoukla dovnitř, prohlížel si pod lupou spálenou kůži.

„Už víme, koho to tu máme?“ zeptala jsem se.

„Zatím ne.“

„Otisky a zuby?“

„Prsty jsou v tahu. Ale většina zubů zůstala netknutá. Vypadá to, že někdy v tomhle tisíciletí navštívil i zubaře. Anebo že by to bylo v tom minulém? Každopádně ovšem navštívil tatéra. Jen se koukni na tu uměleckou práci.“

Larabee mi nabídl lupu.

Spodní část zad toho muže ochránil před ohněm kontakt se sedadlem. Na pokožce se svíjela část hada s drápy a křídly. Skrz spirálu a kolem okrajů pana Plaze tančily rudé plameny.

„Poznáváš ten design?“ zeptala jsem se.

„Ne. Ale někdo jiný by mohl.“

„Vypadá to na bělocha.“

Larabee ořel tetování houbou. Zpod sazí se vynořil další kus hada. Vybavil se mi stírací los. Kůže mezi šupinami byla bílá jako sněh.

„Jo,“ souhlasil Larabee, „ale podívej se na tohle.“

Strčil ruku pod pilotovo rameno a zvedl tělo. Naklonila jsem se.

Na mužově hrudníku byly černé skvrny připomínající malé zuhelnatělé pijavice.

„Stejná látka, kterou má po celém těle ten pasažér,“ poznamenala jsem.

„Jo.“

„Máš ponětí, co to je?“

„Ani náhodou.“

Řekla jsem Larabeemu, že budu pracovat ve vedlejší místnosti.

„Joe má už rentgeny na prohlížečce,“ oznámil mi.

Otevřela jsem spis, převlékla se, vzala si menší vozík a došla k chladicím boxům. Když jsem zatáhla za rukojeť nerezových dveří, do nosu mě udeřil zápach spáleného a mraženého masa.

Lehátka s ostatky byla uspořádaná ve dvou úhledných řadách. Sedm prázdných, čtyři obsazená.

Zkontrolovala jsem štítky na pytlích.

MCME 437-02. *Ursus* a spol.

MCME 415-02. Neznámý černoch. Říkali jsme mu Billy, protože ho našli u parku Billyho Grahama. Billy byl bezzubý starý muž, který zemřel pod pokrývkou z novin; sám a opuštěný. Za celé tři týdny se neobjevil nikdo, kdo by stál o jeho tělo. Larabee mu dal čas do konce měsíce.

MCME 440-02. Earl Darnell Boggs. Narozen 14. 12. 1948. Napadlo mě, že nešťastný pan Boggs asi patří k té dámě v kóji Joea Hawkinse.

MCME 439-02. Neznámý. Můj pasažér z letadla.

Rozepnula jsem vak.

Tělo bylo, jak jsem si ho pamatovala; bez hlavy, spálené, horní končetiny zkroucené v podivném zápasnickém chvatu. Z rukou zbyly jen svráštělé pařáty. Ani u tohohle nesejmeme otisky prstů.

Hawkins umístil moje plastové krabičky nad ramena mrtvého, jako kdyby jimi chtěl simulovat roztržštěnou hlavu. Přerovnála jsem nádobky, znovu zapnula vak a odvezla si ho do menší pitevny.

Rentgeny už zářily jako ty staré monoskopy na černobílých televizorech. Druhý snímek ukazoval dva kovové předměty mezi zuby a úlomky čelisti. Jeden předmět vypadal jako lilie, druhý jak Oklahoma.

Dobře. I náš cestující byl někdy u zubaře.

Navlékla jsem si rukavice, na stůl rozprostřela igelit a vyprázdnila nádobu číslo dvě. Trvalo mi několik minut, než jsem našla a vytáhla ty dva spravované zuby. Zapečetila jsem je do ampulky, chopila se čelisti a dalších úlomků, položila je na táč a posunula ke straně.

Pak jsem se pustila do lebky.

U tohohle hochy žádná rekonstrukce nehrozí. Poškození ohněm bylo příliš vážné.

Jakmile jsem seškrabala spálené maso a tu vločkovitou černou hmotu, začala jsem se prokousávat skládačkou lebeční architektury.

Úlomek frontální kosti se svalil dolů mezi dva velké nadočnicové oblouky. Na týlních kostech byly kulaté výběžky a ty největší svalové úpony, jaké jsem kdy viděla. Zadní část hlavy toho nebožáka musela vyčnívat jako golfový míček.

Pasažér ze zadního sedadla byl každopádně muž. Žádný velký objev. Larabee by to zjistil sám, až na něho dojde řada.

Ted' k věku.

Ustoupila jsem o dva kroky vpravo a prohlédla si táč s dentálními fragmenty.

Stejně jako rostliny i zuby vysílají své kořeny směrem dolů ještě dlouho poté, co se korunky prořízly dásněmi. V pětadvaceti je zahrádka v plném květu a třetí moláry, neboli zuby moudrosti, jsou už hotové. Pak to zoubky zabalí, abych tak řekla, a dál to už frčí jenom z kopce.

Ačkoli sklovina tu buď chyběla nebo se příliš drolila, než aby se dala vyhodnotit, všechny viditelné kořeny byly kompletní. Budu potřebovat rentgen, abych se podívala na ty, co ještě vězí v dutinách.

Vrátila jsem se ke kraniálním troskám.

Stejně jako zuby i lebka přichází na svět ve stavu, který potřebuje trochu poupravit. Při narození je všech dvaadvacet kostí na svých místech, jenom nejsou spojené. Setkávají se díky klikatým liniím, jimž se říká švy. V dospělosti se tyhle klikyháky zaplní a kosti vytvoří pevnou kouli.

Obecně platí, že čím víc svíček na dortu, tím jsou ty klikyháky hladší.

Odstranila jsem z kraniálních úlomků zčernalou pokožku hlavy a podívala se na část švů na temeni a vzadu v týle.

Lambdový šev byl spojený. Většina ostatních byla otevřená. Pouze sagitální šev, který vede kolem temene hlavy, vykazoval přemostění kostí.

Ačkoli se doba uzavírání lebečních švů liší, tento model naznačoval, že se jedná o mladého dospělého jedince.

Teď k původu.

Stanovení rasy je vždycky těžký oříšek. A s roztržitou lebkou je to pořádný kokos.

Horní třetina nosní kosti zůstala na svém místě, na velkém úlomku obličejové části. Svažovala se dolů poměrně prudce a hřbet nosu tak získával vysoký, zešíkmený tvar, jako kostelní věž.

Vyměnila jsem čelo za kousek střední části obličejce.

Nosní otvor byl úzký, měl ohnutý spodní okraj a uprostřed malou šipečku. Kost mezi spodní částí nosu a horními zuby vedla při pohledu z boku rovně dolů. Lícni kosti vyčnívaly jako široké, nafouklé oblouky.

Úzký kořen nosu, ostrý dolní okraj a nevystupující spodní část obličejce naznačovaly evropské předky.

Nápadná jařmová kost a široké lícni kosti naznačovaly asijské nebo indiánské předky.

Skvělé.

Zpátky k zubům.

Pouze jeden přední zub si částečně zachoval korunku. Obrátila jsem ho. Jeho zadní část byla lehce vyvýšená v místě, kde se sklovina stýká s dásní.

Zírala jsem na ten řezák, když do dveří strčil hlavu Joe Hawkins.

„Vypadáte nějak zničeně.“

Natáhla jsem k němu ruku.

„Nejsem si jistá, ale je tu něco divného.“

„Když to říkáte, paní doktorko.“

Vyvýšenina ve tvaru U na zadní straně prostředních čtyř zubů obvykle svědčí o asijském nebo indiánském původu.

Vrátila jsem zub na táč a vyžádala si rentgeny úlomků čelisti.

Podívala jsem se na hodinky. Jedna čtyřicet.

Není divu, že mám hlad.

Stáhla jsem si rukavice a roušku, umyla se antibakteriálním mýdlem a přehodila přes sebe laboratorní plášť. Pak jsem se vydala do své kanceláře, slupla tam müsli tyčinku a zapila ji dietní colou.

Při jídle jsem si pročetla vzkazy, kdo všechno mi dneska volal.

Jeden novinář z *Charlotte Observer*.

Skinny Slidell. Něco k případu dítěte Tamely Banksové.

Sheila Jansenová. Volala hodně brzy. V Úřadu pro bezpečnost dopravy jsou pilní jako včelky.

Čtvrtý růžový čtvereček papíru mne zaujal.

Geneva Banksová.

Vytočila jsem číslo Banksových. Nikdo to nevzal.

Zkusila jsem Jansenovou.

Její hlasová schránka mě vyzvala k zanechání vzkazu.

Zanechala jsem.

Zastavila jsem se v hlavní pitevně. Pasažér teď ležel na místě, kde před ním spočíval pilot, a Larabee právě provedl svůj druhý dnešní řez ve tvaru Y.

Došla jsem k němu a podívala se na tělo. O pohlaví nebylo pochyb, zato o věku a rase ano. Tyto dva aspekty se budou muset určit pomocí kostry.

Vysvětila jsem nesrovnalosti v rasových znacích. Larabee prohlásil, že na těle nezaznamenal nic, co by mi pomohlo.

Požádala jsem o stydkou sponu – tu část pánve, kde se obě její poloviny vpředu stýkají – a sternální konce třetího, čtvrtého a pátého žebra, abych mohla upřesnit odhad věku. Larabee slíbil, že mi je hned pošle.

Larabee mi také řekl, že hovořil s Jansenovou. Vyšetřovatelka se tu zastaví později odpoledne. A Geneva Banksová, ani Skinny Slidell mu nevolali.

Když jsem se vrátila do „smradlavé“ pitevny, dentální rentgeny od Hawkinse už byly rozmístěny na světelných prohlížečkách.

V úlomcích čelisti byly viditelné kořeny levého špičáku, druhé stoličky a obou zubů moudrosti. Zatímco špičák a stolička byly kompletní, osmičky spatřily světlo světa jen zčásti.

Pokud šlo o zuby, tak pasažérovi bylo něco mezi osmnácti a pětadvaceti roky.

Rasa zůstávala ovšem i nadále sázkou do loterie.

Zpátky k jařmové kosti.

Jo. Líce, které by odpovídaly mongoloidní rase.

Zpátky k horní čelisti a frontální kosti.

Jo. Nos, který odpovídá kavkazoidní rase.

Zírala jsem na frontální kosti a mou pozornost upoutala jedna zvláštnost na nose. Přenesla jsem si ten úlomek k mikroskopu a nastavila zvětšení.

Pod okulárem to vypadalo, jako by jedna kruhovitá část byla mnohem poréznější než okolní kost. Okraje kruhu byly jasně ohraničené.

Matoucí léze, odlišná od obvyklých nálezů na nosní kosti. Neměla jsem ponětí, co to znamená.

Další hodinu jsem trávila dolováním úlomků, odlupováním tkáně a zapisováním poznatků. Ačkoli jsem nenašla žádný jiný znak choroby, rozhodla jsem se vyžádat si rentgeny zbývajících částí kostry. Nosní léze mi připadala aktivní a naznačovala nějaký chronický stav.

V půl čtvrté mi Hawkins donesl žebra a pánev. Slíbil, že jakmile Larabee skončí s tělem pasažéra, pořídí mi kompletní rentgenovou dokumentaci.

Právě jsem potápěla pánev a žebra do roztoku horké vody a saponátu, když vešel Larabee, následován Sheilou Jansenovou.

Vyšetřovatelka měla dnes na sobě černé džíny a červenou košili bez rukávů.

Po hodinách strávených v pitevně jsem byla už značně otupělá vůči zápachu pasažérovy nechlazené hlavy, která se nacházela na mém stole. Aroma celé místnosti nemalou měrou doladily i mastné, sazemi pokryté rukavice a mundúr.

Jansenová stiskla rty a nakrčila nos. Zbledla a pokoušela se znovu ovládnout výraz svého obličeje.

„Je na čase, abychom si vzájemně povyprávěli své příběhy?“ zeptala jsem se, stáhla si roušku i rukavice a hodila je do koše s nebezpečným odpadem.

Jansenová přikývla.

„Co kdybychom se sešli v zasedačce?“

„Dobrý nápad,“ poznamenal Larabee.

Když jsem za nimi dorazila, náš šéf už shrnoval svoje poznatky.

„– mnohačetná traumatická poranění.“

„Saze v dýchacích cestách?“ zeptala se Jansenová.

„Ne.“

„To dává smysl,“ řekla Jansenová. „Když letadlo narazilo na útes, protrhla se nádrž s palivem. Okamžitě došlo ke vznícení a výbuchu. Myslím, že obě oběti zemřely už při nárazu.“

„Vnější popáleniny byly vážné, ale nezaznamenal jsem žádné větší poškození vnitřních tkání.“

„Potom začala působit gravitace a palivo stékalo dolů po útesu,“ vysvětlovala Jansenová.

V duchu jsem viděla tu stezku spálené vegetace.

„Takže oběti byly vystaveny účinkům výbuchu, ale hoření samo o sobě netrvalo dlouho.“

„To sedí,“ poznamenal Larabee.

„Obě těla mají na sobě nějaké černé stopy,“ řekla jsem a dosedla na židli. „Zejména spolucestující.“

„Stejnou látku jsem našla v celé kabině. Poslala jsem vzorek do laboratoře.“

„U těl ještě uděláme testy na alkohol, amfetaminy, metamfetaminy, barbituráty, kanabinoidy a opiáty,“ prohlásil Larabee. „Jestli ti dva hoši v sobě něco měli, přijdeme na to.“

„Říkáte hoši?“ Jansenová.

„Pilot byl muž, běloch, něco přes třicet, sto sedmdesát dva až sto sedmdesát sedm centimetrů, hodně spravovaných zubů, velké tetování.“

Jansenová přikyvovala a všechno si zapisovala.

„Cestující byl také muž. Vyšší. Tedy, připočteme-li hlavu.“ Obrátil se ke mně. „Tempe?“

„Bylo mu nejspíš něco přes dvacet,“ řekla jsem.

„Rasový původ?“ zeptala se Jansenová.

„Ano.“

Zvedla hlavu.

„Dělám na tom.“

„Nějaké jedinečné znaky?“

„Minimálně dvě plomby.“ Představila jsem si nosní kost. „A něco se mu dělo na nose. Dám vám vědět.“

„Teď je řada na mně.“ Jansenová listovala poznámkovým blokem. „Letadlo bylo zaregistrované na jméno Richard Donald Dorton. Pro přítele Ricky Don.“

„Věk?“ zeptala jsem se.

„Padesát dva. Ale Dorton včera neletěl. Před tím vedrem utíká na Grandfather Mountain. Tvrdí, že když odjížděl, cessna parkovala živá a zdravá na soukromém letišti nedaleko Concordu.“

„Viděl někdo to letadlo startovat?“ zeptala jsem se.

„Ne.“

„Letový plán?“

„Ne.“

„A nikdo si ho nevšiml ani ve vzduchu?“

„Ne.“

„Víte, proč havarovalo?“

„Pilot narazil do skalní stěny.“

Chvilí jsme nechali ta slova viset ve vzduchu.

„Ricky Don Dorton vlastní dva striptýzové kluby, jmenují se Kulový svršek a Srdcová královna. Oba jsou v Kannapolisu. To je průmyslové městečko na sever odsud, že?“

Souhlasně jsme přisvědčili.

„Ricky Don dodává potěchu pánům všeho zaměření.“

„Ten chlap je poeta.“ Larabee.

„Ten chlap je příživník.“ Jansenová. „Ale bohatý příživník. Cessna-210 je pouze jedna z mnoha jeho hraček.“

„To mu prsa a zadky tak dobře vynášejí?“ zeptala jsem se.

Jansenová pokrčila rameny, jako by řikala „vím já?“.

„Možná Ricky Don podniká i na poli mezinárodního obchodu,“ navrhla jsem.

„Tak tohle už napadlo i pár tamějších poldů. Nějakou dobu Dortona sledovali.“

„Budu hádat,“ opáčila jsem. „Ricky Don asi není členem baptistického kostelního sboru, co?“

Larabee mi poklepal na rameno. „Je dobrá, co?“

Jansenová se usmála. „Jeden problém. V tom letadle nic nebylo.“

„Žádné drogy?“

„Zatím jsme nic nenašli.“

Všichni jsme vstali.

Položila jsem ještě poslední otázku.

„Proč si dospělý chlap říká Ricky Don?“ Připomínalo mi to spíš název nějaké texaské hospody, do jakých chodí má sestra Harry.

„Možná nechce vypadat domýšlivě.“

„Chápu,“ řekla jsem.

Ale nechápala jsem.

Bylo už půl páté, když Jansenová odešla. Chtělo se mi jít domů, dát si další dlouhou sprchu, navlíknout se do toho prádélka a la Victoria's Secret a strávit večer s Ryanem.

Ale taky jsem chtěla hned poránu vyrazit k moři.

A v chladicím boxu jsem měla medvědí kosti.

Pokud se mohu nějaké nepříjemné práci vyhnout, tak to zvládám na jedničku.

Překládám dopisy z hromádky na hromádku a probírám se jimi dávno po termínu nebo po prošvihnuté příležitosti. Čekám, až sních roztaje. Koexistuji s pampeliškami a plevem. Moje zahrada se musí spolehnout jen na déšť.

Naopak nedokončené, leč nevyhnutelné úkoly mi visí nad hlavou jako ostří gilotiny. Už ve škole jsem odevzdávala referáty před

termínem. Nikdy jsem nemusela dopisovat seminárku přes noc. Účty platím včas. Nemám stání, dokud to nezbytné není hotové.

Zavolala jsem Ryanovi na mobil. Čtyřikrát to zazvonilo a pak mě jeho hlas požádal, abych zanechala vzkaz. Nejdřív francouzsky, pak anglicky.

„Zatop pod kotlem, fešáku. V sedm jsem doma.“

Zavěsila jsem a chvíli uvažovala, zda jsem zvolila vhodná slova. Měla jsem na mysli steak a brambory. Co když si to Ryan vyloží jinak?

Vytočila jsem Genevu Banksovou. Nebrala to.

Další na řadě byl Skinny Slidell.

Tenhle hovor se dá odložit.

Vrátila jsem se do pitevny, uvázala si čistou papírovou zástěru, vyměnila roztok pro odmaččení pánve a žeber a zabalila ostatky pasažérovy lebky. Pak jsem dojela k chladicímu boxu, dopřála nádobkám s úlomky setkání s jejich bezhlavým majitelem a vytáhla si medvídky.

Zbývalo prozkoumat už jen část jednoho pytle. Jak dlouho to může trvat?

Rozvázala jsem igelit a vysypala obsah na stůl.

Velké kosti mi zabraly deset minut. Všechny medvědí.

Zrovna jsem pokládala poslední holenní kost, když se mi cosi vloudilo do periferního zorného pole. Obrátila jsem se k menší hromádce, kterou jsem navršila u svého levého lokte.

Moje oči sjely k předmětu, který se odkutálel kousek dál.

Srdce se mi rozbušilo.

Strčila jsem do té hromádky a uvolnila další kousek.

Prsty se mi sevřely v pěst a hlava mi poskočila dopředu jako ručička na Dalšího hodinách.

9

ZHLUBOKA JSEM SE NADECHLA, OTEVŘELA OČI A ZNOVU prozkoumala obě malé kosti. Jedna vypadala jako krychle s háčkovitým výběžkem. Druhá připomínala miniaturní pŕlměsíc.

Ani jedna neměla nic společného s druhem *Ursus*.

Sakra!

Srdce se už řtilo dolů volným pádem.

Položila jsem obě karpální kosti na rukavici a šla hledat Larabeeho. Byl ve své kanceláři.

Ukázala jsem mu kosti.

Podíval se na ně a pak na mě.

„Kost hákovitá a kost hlavatá,“ řekla jsem.

„Z medvědího doupěte?“

Prisvědčila jsem.

„Tlapa?“

„Ruka.“

Obličej se mu stáhl do zamračeného výrazu.

„Lidská?“

„Velmi.“

„Jsi si jistá?“

Neodpověděla jsem.

„Sakra!“ Larabee mrštil propisku na stůl.

„Jo, to už mě taky napadlo.“

Opřel se.

„Sakra! Hergot! Krucinálfagot!“

„Jo, s tím bych souhlasila.“

„Musíme se tam vrátit.“

„Jo.“

„Jestli ta –“ ukázal prstem na mou nastavenou dlaň – „ruka pochází ze současnosti, tak ten, co ji pohřbil, třeba právě přehodnocuje své rozhodnutí o zvoleném místě.“

„A třeba zrovna teď sahá po lopatě.“

„Zítř?“

Přikývla jsem.

Larabee se natáhl po telefonním sluchátku. „Možná je to jen starý neoznačený hrob.“

„Všechno je možné.“

Nevěřila jsem tomu.

Joe Hawkins mě dovezl domů.

Ryan se válel na pohovce a v televizi sledoval reprízu seriálu *Miluju Lucy*. Jeho dnešní program očividně zahrnoval nákupy, protože teď měl na sobě kostkované šortky a tričko, které hlásalo: PIVO – UŽ NIKDY K SNÍDANI. Ačkoli byl v obličeji opálený, jeho nohy měly barvu syrového okouna.

Boyd klimbal na svém konci pohovky.

Na konferenčním stolku stála prázdná láhev od piva a miska s několika posledními zbytky chipsů. Další prázdná miska se válela na zemi.

Když jsem se objevila ve dveřích, obrátily se ke mně dva páry očí. Birdie se držel mimo dohled.

Boyd sjel na zem.

„*Bonjour, Madam La Docteure.*“

Nechala jsem sklouznout tašku i batoh z ramen.

„Těžký den?“ zeptal se Ryan.

Prisvědčila jsem a usmála se. „Doufám, že tvůj byl lepší.“

„S Hoochem jsme si vyrazili na Kings Mountain.“

„Do národního parku?“

„Yankeeové tam Anglánům pěkně nakopali prdel, že jo, kámo?“ Drbal Boyda za uchem. Boyd si mu položil bradu na prsa.

Zatímco já měla ruce po lokty zabořené v tlejícím mase, tihle dva si prošli naučnou stezku. Aspoň někdo si ten dnešek užil.

Ryan si nasypal do úst pár brambůrků. Boyd nespouštěl oči z jeho ruky.

„Hooch zase nakopal prdel několika veverkám.“

Došla jsem ke gauči. Ryan skrčil nohy a já dosedla na místo, které uvolnil Boyd.

Boyd očíchal Ryanovu miskou s chipsy. Šťouchla jsem do něj a on se otočil a zvedl obočí.

V televizi se Lucy a Ethel schovávaly v přístěnku, aby se převlékly z pracovních šatů. Lucy varovala Ethel, aby Rickymu nic neříkala.

„Proč si prostě nenajde práci?“ zeptal se Ryan.

„Rický jí to nedovolí.“

Pomyslela jsem na Rickyho Dona Dortona.

„Ukázalo se, že ta cessa patří místnímu majiteli barů, který patrně jede i v drogách.“

„Kdo to je?“

„Na tom nesejde.“ Nestála jsem o štiplavé poznámky týkající se mých jižanských bratrů a jejich preferencí při výběru jména. „V letadle se nic nenašlo a majitel v něm neletěl.“

„Takže spořádanému občanovi to letadlo někdo ukradl.“

„Jo.“

„Taky se naštvu, když se mi to stane.“

Bouchla jsem Ryana do prsou a věnovala mu pohled, který říkal „ušetři mě“.

„Kdo byl na palubě?“

„Nevím. Vyšetřovatelka z Úřadu pro bezpečnost dopravy se spojila s policií. Projdou záznamy o pohřešovaných osobách, pak zadají naše popisy do NCIC.“

Ryan potlačil úsměv.

„Ale to znáš sám, vid’?“ Poškrábala jsem si kousanec od komára na levém lokti. „Mám špatnou zprávu.“

Boyd přesunul svůj čenich na mé koleno.

„Vzpomínáš, jak jsem mluvila o těch zvířecích kostech?“

„Ano.“

„Objevil je tady náš Rin Tin Tin. Byly zakopané na jedné farmě za městem. Byla jsem si naprosto jistá, že jsou zvířecí, ale pro jistotu jsem je dala převézt k nám do úřadu. Hrabala jsem se v nich skoro celou neděli.“

Lucy seděla na zadku. Ethel se pokoušela přetáhnout kombinézu přes Lucyiny boty.

„No a?“ vybídl mě Ryan

„Dneska jsem našla dvě kosti z lidské ruky.“

„Mezi těma medvědíma.“

Přikývla jsem.

„Takže zítra bude další výjimečný den.“

„Bohužel. Hele, fakt mě to mrzí. Víš, že bych byla mnohem radši s tebou.“

„A Hoochem.“ Ryan sjel očima k psovi, pak zpátky ke mně.

„A Hoochem.“ Pohladila jsem Boyda po hlavě. „Mimochodem, moc děkuju, že se o něj tak staráš.“

Ryan zvedl obě dlaně a povytáhl obočí v gestu *c'est la vie*.

„Pokud Hooch vážně vyhrabal oběť vraždy, tak určitě nestojíš o to, aby pachatel tělo přemístil.“

Boyd se přesunul zpátky k Ryanovi.

„Ne,“ souhlasila jsem s takovým nadšením, jaké si vyhrazuji pro návštěvu u gynekologa nebo vyšetření střev.

„Musíš udělat, co je potřeba.“

„Jasně.“

Ryan měl samozřejmě pravdu. Přesto jsem si připadala jako v pasti, chycená ve městě jako moucha na mucholapce.

Naklonila jsem se dopředu, prohnula záda a zakroutila hlavou. V krční páteři mi zapraskalo.

Ryan se napřímil a přisunul se blíž.

„Otoč se.“

Poslechla jsem.

Ryan mi začal masírovat ramena. Silně a kolem dokola.

Zavřela jsem oči.

„Hm.“

„Moc tlačím?“

„Hmhm.“ Ani jsem si neuvědomovala, jak jsem ztuhlá.
Ryan mi přešel palcem po vnitřní straně obou lopatek.
Z hrdla se mi vydral slaboučký vzdech. Potlačila jsem ho.
Ryanovy prsty se propracovávaly ke spodnímu okraji lebky.
To je paráda.
Nahoru po hlavě.
Naprosto úžasný.
A zpátky dolů, kolem ramen a přes svaly po obou stranách páteře.
Teď už jsem vzdychala naplno.
Po pár vteřinách se ruce stáhly a já cítila, jak polštář na gauči mění tvar.
„Mám plán.“
Otevřela jsem oči.
Ryan se opíral zády o stěnu a prsty měl propletené za hlavou. Miska s chipsy byla prázdná. Boyd měl drobký na vousech kolem tlamy.
„Zvu tě na večeři.“
„Neprotestuju. Kam?“
„Ty tu bydlíš, ty vybírej.“

Za hodinu už jsme s Ryanem žvýkali *bruschetty* v restauraci Toscana. Byl to večer jak vystřižený z hollywoodského filmu a nad hlavami nám zářil perfektně kulatý měsíc v úplňku.

Toscana je italská restaurace ukrytá mezi obchůdky na Park Avenue, v enklávě kaváren, lázní a butiků, kde charlottska smetánka popíjí archivní cabernet ze soukromých sklepů a nakupuje šátky pro své psy.

Ačkoli tenhle podnik poněkud přesahuje možnosti mého rodinného rozpočtu, mám to tady moc ráda, zejména v měsících, kdy se dá sedět venku na zahrádce. Toscana a Volare jsou moje nejoblíbenější italské restaurace ve městě a od Sharon Hall jsou asi tak stejně daleko. Dnes večer jsem vybrala Toscanu.

S Ryanem jsme seděli u malého venkovního kovového stolku na vydlážděném dvorku. Za námi tiše zurčela fontánka. Nalevo od nás se nějaký pár dohadoval, zda je lepší si vyjet do hor nebo na pláž. Tři dámy po naší pravici porovnávaly golfové handicapy.

Ryan si vzal značkové polobotky Dockers a mačkanou bavlněnou košili, která byla stejně modrá jako jeho oči. Obličej měl opálený z výletu na Kings Mountain, vlasy ještě mokré ze sprchy.

Vypadal dobře.

Moc dobře.

Ani já jsem nebyla k zahoeení.

Odvážné černé letní šaty. Páskové sandály. Úchvatná tanga od Victoria's Secret z Guatemaly.

Posledních pár dní mi přineslo až příliš mnoho mrtvých těl a příliš mnoho smrti. Rozhodla jsem se. Přesně v souladu s velikostí výstřihu. Jdu do toho.

„To všichni v Severní Karolíně hrajou golf?“ zeptal se mě Ryan, když nám číšník v bílé košili podával jídelní lístky velikosti soudního spisu.

„Zákon tohoto státu.“

Číšník se informoval o našich koktejlových preferencích. Ryan poprosil o pivo Sam Adams, já o perrierku s citronem. Se špatně skrývaným zklamáním ten pingl odešel.

„A ty?“

Pohlédla jsem na Ryana. Odvrátil oči od mého výstřihu a podíval se mi do očí.

„Hraješ golf?“

„Mám za sebou pár lekcí.“

Po pravdě řečeno, golfovou holí jsem si nemáchla už pěknou řádku let. Golf byl Peteův koníček. Když jsem od svého manžela odešla, nechala jsem být i tu hru. Můj handicap byl asi tak dvaatřicet.

Žena po naší pravici tvrdila, že to zvládne na šest úderů.

„Chtěl by sis odpálit pár míčků?“ zeptala jsem se.

Jelikož jsme s Petem naše manželství ještě neukončili před soudem, prakticky vzato jsem pořád jeho žena a mohu používat zařízení klubu Carmel Country.

Proč jsem ještě nevyplnila ty papíry? ptala jsem se v duchu už po milionté. S Petem už roky nežiju. Proč nepřeseknu to pouto a nepohnu se dál?

Je to opravdu pouto?

Ted' ne, Brennanová.

„Mohla by to být zábava,“ řekl Ryan, natáhl se přes stůl a chytil mě za ruku.

Ted' opravdu ne, Brennanová.

„Ale Hoochovi by se určitě nelíbilo, že ho z toho vynecháme.“

„Jmenuje se Boyd.“ Hlas mi zněl, jako kdybych se nadýchala helia.

„Hooch se musí naučit oceňovat klid své vlastní vnitřní krásy. Možná bys ho mohla přesvědčit, aby začal s jógou.“

„Poradím to Peteovi.“

Číšník se vrátil s pitím a podal nám několik vysvětlivek k jídelnímu lístku. Ryan si objednal mořskou rybu, kanice, já dala přednost telecímu na víně a úzkostlivě jsem dbala na to, aby moje dlaň zůstala položená na stole.

Když číšník odešel, Ryan mě znovu vzal za ruku. Ve tváři se mu mísily obavy a zmatek.

„Nejsi nervózní kvůli zítřku, že ne?“

„Ne,“ usmála jsem se.

To tedy vážně ne.

„Jsi celá strnulá.“

„Mrzí mě, že nemůžeme k moři.“

Ryan mi přejížděl konečky prstů nahoru po předloktí.

„A já tolik let čekám, až tě konečně uvidím v bikinách.“

Prsty se jako pavouk vracely zpátky dolů.

„K tomu moři se dostaneme.“

Jestli může husí kůže pálit, tak moje právě teď hořela.

Odkašlala jsem si.

„Na těchhle starých farmách je spousta neoznačených hrobů. Ty kosti ruky můžou být pod zemí klidně už od dob, kdy Cornwallis dorazil ke Cowans Ford.“

V tu chvíli mezi nás číšník postavil salát.

Během večeře jsme plynule přerazovali, mluvili jsme o všem možném kromě nás dvou a práce. Ani slovo o kostech. Ani zmínka o zítřku.

Ani zmínka o dnešní noci.

Bylo už po jedenácté, když jsme dopili kávu a dojedli tiramisu.

Hooch alias Boyd nás vítal u dveří přístavku. Jakmile jsem vzala do ruky vodítko, čau-čau zaštěkal a začal poskakovat po kuchyni.

„Hooch se raduje z maličkostí,“ poznamenal Ryan.

Znovu jsem ho upozornila, že pes se jmenuje Boyd.

„A je přizpůsobivý,“ dodal Ryan.

Noc voněla petúniemi a posekanou trávou. Záhon barvínku jemně čechral slabý vánek. Miliony cvrčků vyhrávaly letní symfonii pod širým nebem.

Boyd nás vodil od stromku ke stromku, ocas a čenich mu rejdlily dvojnásobnou rychlostí, občas prohnal nějakou veverku nebo ptáčka. Každou chvilku se k nám oklikou vracel, aby nám připomněl, že z něj nemáme spouštět oko.

Já spouštěla. V duchu jsem se připravovala k velkému skoku.

Doma se Boyd odebral rovnou ke své misce, vychlemtal vodu, odfrkl si a práskl sebou na podlahu.

Pověsila jsem vodítko a zamkla dveře. Nastavovala jsem alarm a přitom cítila teplo Ryanova těla jen pár centimetrů od sebe.

Ryan mě jednou rukou uchopil za zápěstí a otočil k sobě. Druhou se natáhl za mě a zhasl světlo. Cítila jsem kolínskou Irish Spring a vůni bavlny promísenou s mužským potem.

Ryan se ke mně přitiskl, uchopil mou dlaň a položil si ji na tvář.

Zvedla jsem oči. Jeho obličej pohltily stíny.

Přítáhl si i mou druhou ruku. Konečky prstů jsem ohmatávala rysy, které znám už tolik let. Lícni kosti, koutek úst, pevnou čelist.

Ryan mě hladil po vlasech. Prsty mu sjely dolů po mém krku a pohybovaly se k ramenům.

Venku vesele zacinkala zavěšená zvonkohra.

Ryanova ruka klouzala po křivce mého pasu a boků.

Mozek mi zaplavil zvláštní pocit, jako bych si vzpomněla na něco z dávno zapomenutého snu.

Ryanovy rty se mi otřely o ústa.

Zadržela jsem dech. Ne. On se zadržel sám.

Ryan mě tvrdě políbil.

Já políbila jeho.

Jdi do toho, nařizovaly všechny buňky mého mozku.

Moje paže se ovinuly Ryanovi kolem krku. Přitáhla jsem ho k sobě a srdce mi bušilo jako nějaké divoké, vyděšené stvoření.

Ryanovy ruce mě hladily po zádech. Cítila jsem, že mi rozepíná zip. Uvolňuje ramínka šatů. Spustila jsem paže.

Černá látka mi spadla k nohám.

Všechn smutek a zklamání a nenaplněná touha uplynulých dní se v tu chvíli vypařily. Kuchyň zmizela. Země zmizela. Vesmír zmizel.

Mé prsty hledaly knoflíčky chrpově modré košile.

10

PALMER COUSINS, KATY A JÁ JSME NA ZAHRÁDCE JEDNÉ montrealské kavárny popíjeli cappuccino. Na druhé straně ulice hrál pouliční umělec na lžíce.

Palmer právě hovořil o kurzu jógy, na který si účastníci s sebou vodí i své psy.

Lžíce v umělcových rukou se místo klepání najednou rozdrnčely. Ten zvuk stále sílil, až jsem vůbec nerozuměla tomu, co mi přítel mé dcery říká.

Otevřela jsem oči.

A spatřila temeno Ryanovy hlavy.

A cítila se jako pubertáčka, která se nechala svést po maturitním plese.

Překulila jsem se na bok a chňapla po telefonu.

„-ló.“ Byla jsem grogy.

„Tim Larabee.“

Cítila jsem, jak se Ryan za mnou otočil.

„Promiň, že tě budím.“ Z Timova hlasu jsem ovšem žádnou upřímnou lítost necítila.

Ryan mě chytil v pase a přitáhl k sobě, takže se mi zadek pěkně vklínil do prostoru ohraničeného jeho boky a stehny. Vydechla jsem a tiše zavrněla.

„Je ti něco?“ zeptal se Larabee.

„Vůbec ne.“

Koukla jsem na budík. Číslo na něm zakrývala moje tanga.

„Kolik je?“ Delší větu jsem nezvládla.

„Šest.“

Ryan vymodeloval naše těla jako do sebe zapadající lžíce.

„Dostala jsi můj vzkaz?“ zeptal se Larabee.

Tam, kde se naběračka stýkala s rukojetí, se začal formovat jakýsi výčnělek.

„Vzkaz?“

„Volal jsem ti včera večer kolem osmé.“

„Nebyla jsem doma.“ A tak pospíchala do postýlky, že jsem si ani neposlechla záznamník.

„Nepovedlo se mi ani zaboha sehnat žádného psa. Ten tvůj čau-čau našel ty medvědí kosti, tak si říkám, že na to bude mít čuch. Napadlo mě, že bys ho mohla dneska přivést s sebou.“

Výčnělek se zvětšoval a výrazně omezoval mou schopnost soustředit se.

„Boyd ale není vycvičený na hledání mrtvol.“

„Lepší než nic.“

Larabee ještě nikdy Boyda neviděl.

„Mimochodem, Sheila Jansenová už něco zjistila o pilotovi té cessny.“

Posadila jsem se, skrčila kolena a přitáhla si pokrývku k bradě.

„To bylo rychlé.“

„Harvey Edward Pearce.“

„Podle zubů?“

„A hadího tetování. Harvey Pearce byl osmatřicetiletý běloch z města Columbia v Severní Karolíně. Bydlel kousek od Outer Banks. Vyskočil z databáze, jakmile jsme zadali údaje do NCIC.“

„Pearce je mrtvý teprve od neděle. Jak to, že byl v databázi?“

„Jak se zdá, tak Harveyově bývalé se už nechtělo dál čekat na alimony. Manžílek přestal platit, a tak ta milá dáma nahlásila, že se pohřešuje.“

„A to už asi před nějakým časem.“

„Přesně tak. Nakonec se místní poldové podívali do hlášení o pohřešovaných osobách a našli tam jeho osobní údaje.“

Ryan se mě pokusil přitáhnout k sobě. Namířila jsem na něj prst a zamračila se stejně jako to dělávám na Boyda.

„Kde přesně je Columbia?“

„Asi půldruhé hodiny jízdy na západ od Manteo. Po silnici 64.“

„Okres Dare?“

„Ne, Tyrrell. Uvidíme se na té farmě. Za hodinu. Přivez psa.“

Položila jsem telefon a pustila se do řešení prvního problému dnešního dne.

Bud' vystřelím z ložnice nahá, anebo se zabalím do deky a Ryana nechám napospas osudu.

Zvolila jsem sprint s nahým zadkem, jenomže než jsem ho stihla zrealizovat, Ryanovy paže se znovu omotaly kolem mého pasu. Pohlédla jsem se na něj.

Oči upíral na můj obličej. Úchvatné oči. V tom světle šedém úsvitu připomínaly kobalt.

„Madam?“

„Ano?“ Váhavě.

„Z celého srdce a z celé duše si vás vážím, madam.“ Mluvil jako evangelický kněz.

Zabubnovala jsem prsty na jeho hrudi. „Taky docela ujdeš, kovboji.“

Oba jsme se zasmáli.

Ryan kývl hlavou k telefonu. „Šerif šikuje ozbrojenou čet?“

Ztišila jsem hlas jako agent CIA. „Kdybych ti to řekla, musela bych tě pak nejspíš zabít.“

Ryan chápavě přisvědčil.

„A nehodila by se vám jedna posila?“

„Myslím, že jo. Ale zatím si vyžádali jenom Boyda.“

Ryan předstíral velké zklamání. Pak řekl: „A nemohla byste se přimluvit, madam?“

Znovu jsem prsty zabubnovala na jeho hrudní koš.

„A co všechno umíte, pistolníku?“

„Střílím jako ďábel, paninko.“

Kam na to chodí?

„A jak jste na tom s vyzvedáváním kostí?“

Ryan nadzvedl pokrývku.

Jukla jsem tam. No jo.

„Uvidím, co se dá dělat.“

„Jsem vám zavázán, madam. A co kdybych vám teďka tak trošku pomoh ve sprše?“

„Pod jednou podmínkou.“

„Cokoli si budete přát, madam.“

„Ze všeho nejdřív si dáš studenou.“

Do koupelny jsme sprintovali nazí oba.

Za dvě hodiny jsem se už blížila k mostu u Cowans Ford. Ryan seděl vedle mě. Boyd předváděl své obvyklé představení na zadním sedadle. Klimatizace v autě běžela na maximum. Doufala jsem, že neminu tu odbočku.

Při pohledu na čisté, modré nebe jsem si představila Harveyho Pearce a v duchu se ptala, proč to onoho slunného nedělního odpoledne napálil přímo do skály.

Pak jsem si vybavila tu pekelnou černou hmotu na Pearceovi a jeho pasažérovi a znovu si říkala, co to jen může být.

A taky mě napadlo, odkud asi pocházel jeho spolucestující. A kde přišel k těm lézím na nose.

„Na co myslíš?“ Ryan odstrčil Boydův čenich od svého ucha.

Boyd přeskočil k okýnku na její straně.

„Já myslela, že tuhle otázku chlapi nesnášejí.“

„Já nejsem jako ostatní.“

„Vážně?“ Povytáhla jsem obočí.

„Dovedu vyjmenovat minimálně osm barev.“

„A dál?“

„Když mám chuť na maso, nelovím.“

„Aha.“

„Myslíš na včerejší noc?“ Ryan zacukal obočím. Patrně to odkoukal od Boyda.

„Včera v noci se něco stalo?“ zeptala jsem se.

„Nebo na dnešní noc?“ Ryan se na mě podíval, jako by říkal: Co jsem to jenom chtěl?

Ano! vykřikla jsem v duchu.

„Myslela jsem na tu havarovanou cessnu,“ řekla jsem nahlas.

„Co tě trápí, pusinko?“

„Cestující byl vzadu.“

„A proč? Starý model?“

„Vpravo vpředu nebylo sedadlo. Při nárazu vyletěl dopředu. Proč nebyl připoutaný?“

„Třeba si nechtěl zmačkat oblek.“

Tuhle poznámku jsem ignorovala.

„A kde potom bylo pravé přední sedadlo?“ dumala jsem dál.

„Třeba shořelo po nárazu.“

„Mezi tou sutí jsem si ničeho nevšimla.“ Uviděla jsem odbočku a zahrnula doleva. „Jansenová a Gullet o tom taky nemluvili.“

„Gullet?“

„Z policejního oddělení v Davidsonu. Místní polda.“

„A co když to sedadlo vyndali, protože potřebovalo opravit?“

„Jo, to je klidně možné. To letadlo nebylo zdaleka nové.“

Popsala jsem Ryanovi to černé svinstvo. Ryan se na okamžik zamyslel.

„Tady u vás se přece o všem říká černej jako uhl, ne?“

Po zbytek cesty jsem poslouchala už jen rozhlas.

Zajela jsem k farmě vedle McCranieových. Po jedné straně silnice už parkovala auta. Tentokrát mezi nimi byl land rover Tima Larabeeho, policejní cruiser, dodávka techniků z policejního oddělení Charlotte-Mecklenburg a dodávka úřadu soudního lékaře.

Od krajnice nás pozorovaly dvě děti, hubené nohy jim čouhaly z uštěřížených džínsů, ke kolům měly přidělané rybářské pruty. Zatím to nevypadalo zle, tedy za předpokladu, že čumilové odejdou. Jenomže bylo sotva po osmé. Jakmile si našeho malého vojska někdo všimne, objeví se větší zástup. Kolemjdoucí, sousedé, možná i novináři – všichni budou slintat při pohledu na neštěstí druhých.

Larabee stál na trávníku s Joem Hawkinsem, dvěma poldy v uniformě – jedním černým, druhým bílým – a dvěma policejními techniky, kteří pomáhali už s vyzvednutím medvědíh kostí.

Někdo se patrně cestou stavil v bistro. Všichni kromě černého policisty drželi v rukou kelímek a koblihu.

Boyd nadskočil, praštil se hlavou o střechu a málem omdlel, když jsme ho s Ryanem nechali na zadním sedadle. Rychle se ovšem vzpamatoval, nacpal čenich do patnácticentimetrové škvíry otevřeného okýnka a začal pravidelnými krouživými pohyby olizovat vnější stranu skla. Jeho jakot nás provázel až k malé mýtince u asfaltky.

Po úvodním představování, kdy jsem prostě Ryana identifikovala jako kolegu-policistu, který za mnou přijel z Montrealu na návštěvu, Larabee vyložil svůj plán. Policisté Sůl a Pepř se tvářili znuděně a očividně jim bylo pěkné vedro. Zajímal je jedině Ryan.

„Tenhle barák by měl být opuštěný, ale nejprve se tu, pánové, porozhlédněte pro případ, že by tu byl někdo, kdo by chtěl vidět povolení k prohlídce.“

Policista Sůl zašoupal nohama a dopil čokoládu. Policista Pepř složil paže na prsou. Svaly měl velké a pevné jako kořeny banánovníku.

„Jakmile nám pánové oznámí, že můžeme pokračovat, projdeme to tady se psem a uvidíme, jak to dopadne.“

„Jmenuje se Boyd,“ ozvala jsem se.

„Je Boyd společenský?“ zeptala se technička; ta s brýlemi po babičce.

„Dejte mu kus koblihy a nadosmrti máte o jednoho kámoše víc.“

Obrátila se, aby si čau-čaua prohlédla, a rudé slunce se odrazilo od jejích skel.

„Jakmile Boyd něco najde, začneme kopat,“ pokračoval Larabee. „Jestli narazíme na lidské ostatky, které naše antropoložka označí za podezřelé, tak to tady na základě povolení k prohlídce můžeme obrátit vzhůru nohama. Jasně?“

Všichni přikyvovali.

Za deset minut byli oba poldové zpátky.

„V domě není ani živáčka. Hospodářské budovy jsou prázdné,“ prohlásil Sůl.

„Připomíná to tady spíš skládku nebezpečného odpadu,“ doplnil Pepř. „Dávejte si bacha.“

„Dobře.“ Larabee se obrátil ke mně: „Vy tři si vezmete západní polovinu,“ řekl a bradou významně kývl směrem k Hawkinsovi. „My tu východní.“

„A do Skotska doplujem, než se rozední,“ zapěl Ryan.

Larabee a Hawkins se na něho podívali.

„Je to Kanad'an,“ vysvětlovala jsem.

„Jakmile Boyd něco najde, tak se ohlas,“ nabádal mě Larabee a podal mi vysílačku.

Prísvědčila jsem a došla pro psa, který doslova překypoval ochotou k práci.

Ta farma vlastně ani nebyla farma. I moje bylinková zahrádka má větší výnos požitelných produktů.

Jediné, co tu rostlo, byl japonský vinný keř kudzu.

Severní Karolína. Máme tu hory. Máme i pláže. Máme svídu krvavou, azalky a rododendrony.

A tolik kudzu, že nevíme, co s ním.

Pueraria lobata pochází z Číny a Japonska, kde se pěstuje kvůli erozi půdy. Její hlízy se používají jako krmivo, stonky se suší na seno. V roce 1876 se nějaký zahradnický génius rozhodl přivést kudzu do Spojených států; patrně si myslel, jaký to bude báječný okrasný keř.

Rostlince stačil jediný pohled na americký Jih, aby pronesla: „Země zaslíbená!“

V Charlotte můžete za letního večera usednout na verandu a uslyšíte kudzu růst. Moje kamarádka Annie tvrdí, že to jednou měřila. Za čtyřicet hodin se výhonky na zábradlí prodloužily o pět centimetrů.

Kudzu tady zakrýval celý zrezivělý drátěný plot na zadní straně pozemku. Plazil se po elektrickém vedení, polykal stromy a ostatní keře a pohlcoval dům i okolní venkovní budovy.

Boydovi to bylo fuk. Táhl mě od dubu k magnolii a ke studni, čuchal a vrtěl ocasem, jako by tu byl doma.

Kromě dřer po medvědech kostech a několika veverek či deněk ho nevzrušilo vůbec nic.

Boyd Baskervilský.

V jedenáct už ze mě komáři vysáli tolik krve, že jsem začínala uvažovat o transfuzi. Boyd vlácel jazyk po zemi a já s Ryanem jsme už asi po tisíci pronesli „do prdele práce“.

Velké ocelové mraky se nám honily nad hlavou, den se vlekl a temněl. Anemicky slabý vánek přinášel vůni deště.

„Tohle je k ničemu,“ prohlásila jsem a otřela si obličej o tričko na rameni.

Ryan mi neodporoval.

„S výjimkou místa, kde jsme vykopali medvědí kosti, to psisko ani nemrklo.“

„Ba ne, strašně rád ti nenápadně čuchá k zadku.“ Ryan se obrátil k Boydovi: „Já se nekoukal, Hoochi, vážně ne.“

Boyd se podíval na Ryana a pak začal znovu olizovat kámen.

„Ryane, musíme něco udělat.“

„Vždyť děláme.“

Zvedla jsem obočí.

„Potíme se.“

Na tohle zakoulení očima by mohla být pyšná i Katy.

„A když si pomyslíš, jaké je hrozné vedro, tak odvádíme fakt skvělou práci.“

„Vezmeme Boyda ještě jednou k tomu plotu, připomeneme mu, co hledáme, podnikneme poslední pokus a pak to zabalíme.“

Spustila jsem ruku a Boyd ji olízl.

„To nezní špatně.“

Omotala jsem si vodítko kolem dlaně a šklubla s ním. Boyd zvedl hlavu a zamrskal obočím, aby dal najevo své pochybnosti o smyslu dalšího výletu.

„Myslím, že už ho to přestalo bavit,“ poznamenal Ryan.

„Najdeme mu veverku.“

Ryan a já jsme vykročili a Boyd se přidal. Proplétali jsme se mezi hospodářskými budovami vzadu za domem a čau-čau začal znovu čuchat a značkovat.

Najednou pes zmizel u kůlny porostlé kudzu, očichal zem, zvedl nožičku, udělal dva kroky vpřed a pak vykopl obě zadní nohy. Zavrtěl ocasem, celý manévr ještě jednou zopakoval a postupoval podél základů budovy.

Čichnout. Zvednout. Ustříknout. Krok. Krok. Kop. Kop.

Čichnout. Zvednout. Ustříknout. Krok. Krok. Kop. Kop.

„Má dobrý rytmus,“ ocenil Ryan.

„Rozený baleták.“

Už jsem chtěla Boyda stáhnout od kůlny, když najednou napjal všechny svaly, zvedl hlavu, našpicoval uši a vtáhl břicho.

Vteřina.

Čenich u země.

Další vteřina.

S nehybným tělem Boyd nasál vzduch nozdrami, vydechl a uschlá vegetace se rozletěla do dále.

Potom se úplně přestal hýbat.

Vteřina. Věčnost.

Boyd stáhl uši, naježil srst a z hrdla se mu vydral děsivý zvuk, připomínající spíš nárek než zavrčení.

Naskočila mi husí kůže. Tohle jsem už jednou slyšela.

Než jsem mohla promluvit, Boyd vybuchl. Stažené pysky, vyceněné zuby, nárek přecházející ve zběsilý štěkot.

„Klid, Boyde!“

Čau-čau skákal dopředu, dozadu a svou hrozbu opakoval ze všech možných úhlů.

Sevřela jsem ho pevněji a zapřela se oběma nohama.

„Mohl bys ho podržet?“ poprosila jsem Ryana.

Beze slova si ode mě vzal vodítko.

S bušícím srdcem jsem obešla kůlnu a hledala dveře.

Vysílačka zachraplala. Larabee něco říkal.

Vchod jsem našla na opačné, jižní straně. Opatrně jsem odstranila pavučiny a vzala za kliku.

Dveře se ani nehuly.

Podívala jsem se nahoru a pak dolů. Dveře držely na místě dva hřebíky. V porovnání s okolním vyschlým, odlupujícím se dřevem vypadaly poměrně nově.

Boydovo šílenství pokračovalo. Ryan pevně svíral vodítko a volal na něj „Hoochi“ a „Boyde“, aby ho uklidnil.

Otevřela jsem svůj švýcarák, vypáčila jeden a pak i druhý hřebík.

Larabeeho hlas se tiše ozýval z vysílačky, jako kdyby sem pronikal z nějaké jiné galaxie.

Stiskla jsem tlačítko a nahlásila, kde jsem.

Když jsem se znovu opřela do dveří, s vrzáním se otevřely a ven se vyvalil smrdutý, zemitý pach připomínající mrtvou vegetaci a odpadky, které byly příliš dlouho na slunci. Mouchy se začaly nadšeně slétat.

Dlaní jsem si přikryla ústa a nos a nakoukla dovnitř.

Mouchy tu tančily v paprscích světla, které sem pronikalo škvírami mezi prkny. Mé oči pomalu přivykaly šeru.

„Bezva,“ vydechla jsem. „Vážně bezva. Do prdele práce.“

11

STÁLA JSEM VE DVEŘÍCH KADIBUDKY.

Kdysi patrně *chez toilette* nabízel moderní vymoženosti v oboru zpracování lidského odpadu: přípravky proti hmyzu, toaletní papír, stylové sedátko s poklopem.

To všechno bylo dávno pryč. Zbyly tu jen vysušené a scvrklé mucholapky, zašlá plácačka na mouchy, dva šrouby zapuštěné do prkna ve výšce sedu, hromada naštípaného dříví a omlácený a oprýskaný dřevěný růžový ovál.

Na zadní straně budky bylo skrz díry mezi prkny v podlaze vidět hromadu asi tak půl na půl metru.

Zápach byl povědomý a připomněl mi latríny na letních táborech, v národních parcích a vesnicích třetího světa. Jenomže tady to smrdělo nějak míň a trochu sladce.

V duchu jsem přidala několik sprostých slov do sbírky, kterou jsme s Ryanem vytvořili, když jsme se tu kolem prodírali s Boydem.

„Hovno!“ řekla jsem nahlas, abych dodala celé věci na důraznosti.

Ani ne před třemi měsíci jsem se hrabala po lokty v septiku. Přísahala jsem, že fekáliím se budu na hony vyhýbat.

A teď tohle.

„Hovno! Hovno! Hovno!“

„Takhle mluví dáma?“

Larabee se mi nakláněl přes rameno. Ustoupila jsem ke straně. Boyd za námi dál zběsile štěkal a Ryan se neustále pokoušel ho uklidnit.

„Vždyť je to pravda!“ Plácla jsem komára, který právě hodoval na mém předloktí.

Larabee strčil hlavu do budky a zase ji rychle vytáhl.

„Možná Boyda rozdováděl jenom ten smrad.“

Zakabonila jsem se do Larabeeho zátylku.

„Možná. Ale ty si to budeš chtít určitě prověřit,“ vydechla jsem. „Dávej si bacha, aby ti tu někdo nepočůral pohřešovaného.“

„Tady už pěkně dlouho nikdo nečůral.“ Larabee pustil dveře a ty se hlasitě zabouchly. „Podle mě tu velké finále proběhlo ještě za Eisenhowera.“

„Ta díra se mi vůbec nelíbí.“

„Jo.“

„Návrhy?“ Hřbetem ruky jsem odehnala komáry z obličeje.

„Bagr s rypadlem,“ odpověděl.

„Co kdybychom se nejdřív podívali do domu a pokusili se odhadnout, kdy se farmář Johnny rozhodl postavit si záchůdek vevnitř?“

„Jestli tu najdeš jednu jedinou lidskou kostičku, zavolám techniky, aby to tady nafotili odshora dolů.“

Sedmý záběr rypadla vydal záprstní kost.

Joe Hawkins, Ryan a já jsme se na latríně lopotili už tři hodiny. Kbelík po kbelíku nám ta hromada vydávala své poklady.

Patřily k nim úlomky rozbitých sklenic a porcelánu, útržky papíru, kousky plastů, zrelé příbory, zvířecí kosti a litry a litry černé, syté organické hmoty.

Bagrista pokaždé zabořil lopatu rypadla, vysypal ji a čekal. Hawkins vytřídil kosti na jednu hromadu, odpadky z domácnosti na druhou. Ryan přenášel kompost v kbelících k sítu přede mnou. Já prosívala a prohrabávala.

Náš optimismus pomalu rostl. Kostí obsažené v místním pokladu vypadaly velmi nelidsky a patrně byly využity ryze kulinářsky. A na rozdíl od Boydova objevu u McCranieova plotu nebyly na kostech ze záchodu žádné tkáně.

Ta zvířata byla mrtvá hodně dlouho.

Záprstní kost se objevila v patnáct hodin sedm minut.

Zírala jsem na ni a usilovně pátrala po nějakém znaku, který by mi dovolil zapochybovat.

Ne, nebylo pochyb. Tahle kost pochází z lidského palce. Palec, který mohl stopovat na silnici, natáčet si špagety na vidličku, napsat sonet.

Vzdala jsem to a zavřela oči.

Otevřela jsem je, když jsem zaslechla kroky. Larabee obcházel hromadu rozvalin, která byla ještě před několika hodinami kůlnou.

„Jak je Boydovi?“ zeptala jsem se.

„Chladí se vepředu na trávníku. Je to vcelku prima společník.“

Při pohledu na výraz mého obličeje mu úsměv vyprchal.

„Našla jsi něco?“

Zvedla jsem ruku a přiložila kůstku ke svému vlastnímu palci.

„Sakra.“

Ryan a Hawkins došli až k nám.

„Sakra.“ Ryan si zahrál na Larabeeho ozvěnu.

Hawkins neříkal nic.

Řidič položil podpatek pracovní boty na ovládací panel, opřel si záda a napil se z láhve s vodou.

„Co teď?“ zeptal se mě Larabee.

„Bagrista je šikulka,“ řekla jsem. „A tvar lopaty dokonale odpovídá velikosti té hromady. Podle mě můžeme klidně pokračovat jako dosud. Ať už je tam cokoli, těžko bychom tomu mohli ublížit.“

„Myslel jsem, že bagry nemáš ráda.“

„Jo, ale tenhle chlapík je fakt dobrej.“

Oba jsme se pátravě podívali na bagristu. Tvářil se, jako by ho tahle akce absolutně nezajímala. Patrně si pomohl velkou dávkou léků na uklidnění.

V dálce zaduněl hrom. Obloha hrozivě potemněla.

„Jak dlouho ještě?“ chtěl vědět Larabee.

„V posledních několika várkách jsem už viděla kusy sterilní zeminy. Nejsme daleko ode dna.“

„Dobře,“ prohlásil Larabee. „Pošlu kluky dovnitř do baráku.“

Narovnal se.

„Time,“ obrátila jsem se na něj.
„Ano?“
„Možná je nejvyšší čas zapojit mordpartu.“

#

Skončili jsme, když z oblohy začaly padat první kapky.

Zvedla jsem bradu a děkovala za chladivou vláhu na svém obličejí.

Byla jsem vyčerpaná a pořád jsem tomu nemohla uvěřit. Tolik práce, a zrovna ve chvíli, kdy jsem tak moc chtěla volno.

Babička by se mnou neměla nejmenší soucit. Narodila se ve starém dobrém Irsku a vychovaly ji jeptišky, takže na sex – zejména sex, jemuž nepožehnal pan farář – měla ta stará dáma svůj neotřesitelný názor.

Před svatbou žádné radovánky. Za devětaosmdesát let, které strávila na téhle zemi, od tohoto přesvědčení ani v nejmenším neustoupila, a pokud mi bylo známo, nepřipouštěla žádné výjimky.

Objala jsem se pažemi kolem pasu a pozorovala Ryana, jak cpe zvířecí kosti do igelitového pytle.

Pozorovala jsem Hawkinse, jak ukládá lidské ostatky do plastové krabičky, vytahuje z brašny se zipem formulář pro ohledání těla a začíná vyplňovat kolonky.

Místo nálezu zesnulého.

Fajn, to bychom měli.

Jméno zesnulého. Věk. Rasa. Pohlaví. Datum úmrtí.

Všechny tyhle řádky zůstanou prázdné.

Stav těla.

Kostra.

Abych byla přesná, lebka a čelist, tři krční obratle a většina kostí pravé a levé ruky.

Proseli jsme celou hromadu ještě jednou, ale nic dalšího jsme nenašli.

Hawkins napsal na lísteček stejné číslo, jaké bylo na formuláři, a papírek vhodil do krabičky.

Rozhlédla jsem se kolem. Na tomhle místě zabili člověka. Hlavu a ruce oběti odřízli a pohodili na latrínu, zbytku těla se zbavili na jiném místě.

Anebo to bylo opačně? Zabili ho někde jinde a hlavu a ruce pak přivezli sem?

V obou případech to byl obvyklý model. Zbav se hlavy. Zbav se rukou. Žádné zuby. Žádné otisky.

Ale proč na venkovské farmě v mecklenburském okrese?

Zavřela jsem oči a nechala dopadat déšť na svůj obličej.

Kdo je ta oběť?

Jak dlouho leží ostatky na té hromadě?

Kde je zbytek těla?

Proč byly dvě ruce zakopané společně s medvědími kostmi? Souvisí zabití těch zvířat nějak s vraždou tohoto člověka?

„Připravená?“

Ryanův hlas mě vtáhl zpátky do přítomnosti.

„Cože?“

„Všechno už je naložené.“

Obešli jsme dům a já zaregistrovala, že k autům a dodávkám přibyl ještě bílý taurus. Na straně řidiče právě vystupoval obtloustlý muž a z koutku úst mu visela cigareta.

Ze dveří na straně spolujezdce se soukal vysoký chlap, samá ruka, samá noha, a dlouhými kostnatými prsty svíral rám dveří.

Larabee s Hawkinsem se s oběma muži zastavili na pár slov cestou ke svým vozům.

„Skvělý,“ zabručela jsem.

„Co je?“ chtěl vědět Ryan.

„Čeká tě setkání s pány Tydlitákem a Tydlitkem.“

„To od tebe není pěkné.“

„Rinaldi je v pohodě. Slidell se nehodí ani do televizní komedie.“

Skinny Slidell vyfoukl sloupec dýmu, zahodil nedopalek a pak se on i jeho parťák vydali směrem k nám.

Slidell se vlekl, Rinaldi za ním toporně krácel. Se svou výškou necelých dvou metrů a vahou dvaasedmdesáti kilo ten chlap vypadal jako klaun na chůdách v obleku od Huga Bosse.

Skinny Slidell a Eddie Rinaldi byli partáci už devatenáct let. Nikdo z místního policejního sboru nechápal, co ty dva k sobě přitahuje.

Slidell byl bordelář, Rinaldi si potrpěl na pořádek. Slidell do sebe pumpoval cholesterol pod tlakem, Rinaldi uždiboval tofu. Slidell miloval staré rokenrolové pecky, Rinaldi poslouchal výhradně operu. Slidell nakupoval oblečení v obchodáku, Rinaldi si nechával šít obleky na míru.

A teď si koumejte.

„Zdravím, paní doktorko,“ řekl Slidell a ze zadní kapsy vytáhl zmuchlaný kapesník.

I já ho pozdravila.

„To horko není tak strašné jako to vlhko, co?“ Otřel si čelo zažloutlým kusem látky a konečky prstů ho nacpal zpátky na původní místo.

„Ten déšť by to měl všechno ochladit.“

„Kdyby pánbůh dal.“

Pokožka na Slidellově obličeji vypadala, jako by ji někdo nejdřív dokonale vypnul a pak povolil. Visela mu jako pytlíky pod očima, lícními kostmi i pod bradou.

„Doktorko Brennanová.“ Rinaldiho vlasy nahoře na temeni připomínaly dráty a odstávaly mu od hlavy jako té postavičky z kresleného seriálu Peanuts. Linus? Pigpen? Ta jména jsem si odjakživa pletla. Ačkoli byl Rinaldi bez saka, kravatu měl pečlivě uvázanou.

Představila jsem Ryana. Pánové si právě potřásali rukama, když se přiloudal Boyd a začal očuchávat Slidellovi rozkrok.

„Boyde!“ Popadla jsem ho za obojek a stáhla zpátky.

„Jen pomalu, děvče.“ Slidell se sklonil a podrábkal Boyda za ušima. Košili měl na zádech propocenou ve tvaru připomínajícím písmeno T.

„Je to kluk a jmenuje se Boyd,“ sdělila jsem mu.

„Pokud jde o případ Banksové, nic nového,“ oznamoval Slidell. „Mamča se ještě neukázala.“

Slidell se narovnal.

„Takže jste se tu ocitli do slova a do písmene v hajzlu, co?“

Slidellova tvář zůstávala ochablá, když jsem popisovala ostatky. V jednom okamžiku jsem měla pocit, že jsem zahlédla záblesk v Rinaldiho očích, ale zmizel tak rychle, že jsem si nemohla být jistá.

„Abych to správně pochopil.“ Slidellův hlas zněl značně skepticky. „Vy si myslíte, že kosti, které jste našla v tom hrobě, pocházejí z ruky, kterou jste našla na té latríně.“

„Nemám důvod myslet si něco jiného. Všechno do sebe zapadá, nic tu není duplicitně.“

„A jak se ty kosti dostaly z latríny do hrobu k medvědovi?“

„To je spíš otázka pro detektiva.“

„Máte ponětí, kdy sem toho mrtvého zahodili?“ Slidell.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Dá se určit pohlaví?“ chtěl vědět Rinaldi.

Rychle jsem si to v duchu porovнала. Ačkoli lebka byla velká, veškeré indikátory pohlaví byly jako na potvoru tak uprostřed škály. Ani příliš robustní, ani gracilní.

„Ne.“

„Rasa?“

„Bílá. Ale to musím ještě ověřit.“

„Jak moc jste si jistá?“

„Hodně. Nosní otvor je úzký, kořen zašpičatělý, lícní kosti přilehlé. Klasická europoidní lebka.“

„Věk?“

„Kosti prstů jsou plně vyvinuté, zuby vykazují minimální opotřebení, lebeční švy jsou srostlé.“

Rinaldi si z kapsy u košile vyndal poznámkový blok vázaný v kůži.

„A to znamená?“

„Dospělý.“

Rinaldi si to zapsal.

„Je tu ještě něco.“

Oba muži na mě pohlédli.

„Vzadu na lebce jsou dvě díry po kulce. Malá ráže. Asi dvaadvacítka.“

„Prima, až na tu poslední drobnost,“ opáčil Slidell. „Předpokládám, že kouřící pistoli jste nenašla.“

„Ne. Ani pistoli. Ani kulky. Balistikové přijdou zkrátka.“

„Proč už Larabee mizí?“ Slidell kývl hlavou k zaparkovaným autům.

„Má dneska večer nějakou přednášku.“

Rinaldi si cosi podtrhl ve svých poznámkách a zastrčil pero do koženého očka.

„Půjdeme dovnitř?“ zeptal se.

„Budu tam za minutku.“

Zůstala jsem stát, poslouchala, jak děšť tluče na listy magnolií nade mnou, a podvědomě odkládala nevyhnutelné. Ačkoli má vědecká polovina chtěla zjistit, koho jsme to ze záchodu vlastně vytáhli, ta druhá část se toužila otočit a utéct od pitvání další vraždy.

Přátelé se mě často ptají: „Jak dokážeš pracovat pořád jenom s ostatky mrtvých? To přece devalvuje cenu života. Z brutální smrti se tak stává běžná záležitost.“

Všechny podobné dotazy odrážím připravenou odpovědí týkající se médií. Všichni přece vědí o násilné smrti, říkám. Veřejnost si čte o ubodaných a zastřelených, o obětech leteckých havárií. Lidé se doslechnou o statistikách, dívají se na televizní zpravodajství, sledují projednávání případů před soudem. Jediný rozdíl je v tom, že já ty masakry vidím víc zblízka.

Ano, tohle obvykle říkávám. Pravdou ovšem je, že o smrti hodně přemýšlím. Mohu těžko filozofovat o těch drsných případech, kdy se lidé navzájem mordují proto, že je to prostě jejich práce. Ale nikdy se nedovedu vyhnout pocitu lítosti, když se jedná o mladé, o slabé, kteří se prostě připletli do cesty nějakému psychopatovi, co slyší hlasy z jiných planet, nebo fetišákovi, co potřebuje padesát babek na dávku, anebo o ty opravdu nevinné, kteří jen byli ve špatnou dobu na špatném místě a pohltily je události, jimž ani v nejmenším nerozuměli.

Mou nechuť hovořit o práci si mí přátelé vykládají jako stoicismus, profesionální etiku nebo dokonce ohleduplnost vůči jejich citům. Tak to ale není. Jde spíš o mě než o ně. Na konci pracovního dne prostě musím nechat chladná a tichá mrtvá těla v jejich nerezových boxech. Nesmím na ně myslet. Potřebuju si přečíst nějakou knížku, podívat se na film, popovídat si o umění nebo politice. A potřebuju znovu nastolit perspektivu a připomenout sama sobě, že život nabízí mnohem víc než násilí a zmrzačené údy.

U některých případů je ovšem mnohem obtížnější udržet tenhle obranný val proti emocionálnímu požáru na místě. U některých případů moje mysl stále uniká zpátky k těm hrůzám, třebaže se to snažím ovlivnit rozumem.

Nyní jsem pozorovala Slidella a Rinaldiho, jak krácejí k domu, a v hlavě se mi ozval slaboučký hlásek.

Bud' opatrná, šeptal. Tenhle případ by tě mohl pořádně sebrat.

Zafičel vítr, popohnal před sebou na zemi uschlé magnoliové listy a květy a rozhýbal kudzu do zeleného vlnobití.

Boyd mi tancoval kolem nohou, pohledem těkal ze mě na dům a zase zpátky.

„Copak?“

Pes zakňučel.

„Ty srabe.“

Boyd by se bez mrknutí oka pustil i do rotvajlera, ale bouřka ho děsila.

„Jdeme dovnitř?“ zeptal se Ryan.

„Jdeme dovnitř!“ odpověděla jsem kontraaltem Waltera Mittyho.

Vyrazila jsem směrem k domu, Ryan za mnou. Boyd nás oba předběhl.

Jakmile jsem skočila na verandu, síťované dveře se otevřely a ve vniklé mezeře se objevila Slidellova tvář. Namísto cigarety měl teď v puse párátko. Než promluvil, sevřel to dřívko mezi palcem a ukazováčkem a několikrát s ním otočil.

„Až uvidíte, co je tady vevnitř, tak se z toho poserete rovnou do těch vašich gatí od Calvina Kleina.“

12

TEPLOTA V DOMĚ URČITĚ DOSAHOVALA ČTYŘICETI STUPŇŮ. Vzduch byl zatuchlý a smrděla tu plíseň a pach typický pro místnosti, kde už se dlouho nebydlí.

„Nahore,“ řekl Slidell. On i Rinaldi zmizeli ve dvoukřídlých dveřích přímo před námi. Za chvíli jsem slyšela, jak se mi nad hlavou pohybují jejich nohy.

Stříška verandy, kudzu, špinavé dveře a okna a blížící se bouře snížily intenzitu světla v místnosti na úroveň podzemí.

Těžce se mi dýchalo, sotva jsem viděla. Kde se vzal, tu se vzal, náhle mě zaplavil mrak předtuchy a cosi hrozivého zaťukalo na záda mým myšlenkám.

Zatajila jsem dech.

Ryanova ruka mi přejela po rameni. Natáhla jsem se po ní, ale už byla pryč.

Moje oči si pomalu zvykaly. Hodnotila jsem okolí.

Byli jsme v obývacím pokoji.

Červený chlupatý koberec s námořnický modrými puntíky. Obložení z napodobeniny borovice. Starodávná pohovka a křeslo s dřevěnými nožkami a opěradly. Červenomodré kostkované čalounění. Polštářky, na kterých se válely barevné obaly od bonbonů, koudel a myší hovínka.

Nad pohovkou visela reprodukce z blešího trhu. Byla na ní Paříž na jaře. *Le Tour Eiffel*, v porovnání s ulicí pod ní až příliš velká. Vyřezávané poličky na zdi přetéající sbírkou skleněných zvířátek. Další figurky byly vystavené na dřevěné římse nad okny.

Skládací stolek pod televizor, takový ten s plastovou deskou a kovovými nožkami. Plechovky od limonád a od piva. Další plechovky na koberci. Sáčky od sýrových chipsů a kukuřičných lupínků. Kartónový válec od Pringles.

Rozšířila jsem záběr.

Jídelna byla přímo přede mnou, za těmi dvojitými dveřmi. Kulatý stůl z javorového dřeva se čtyřmi dřevěnými židlemi. Potrhané červenomodré sedáky. Převrácený košík s umělými květinami. Obaly od hotových jídel. Prázdné plechovky a láhve. Schody prudce stoupající nahoru vpravo.

Za jídelním stolem byly výkyvné dveře; úplně stejné, jaké oddělovaly u mojí babičky jídelnu od kuchyně. Fazety. Deska z průhledného plexiskla ve výši kliky.

Ve výši kliky pro dospělého. Babička trávila celé hodiny umýváním hroznového želé, pudinku a otisků malých tlapíček z nátěru pod klikou.

Moje nervy opět zabzučely ne zcela jasně zformovanou předtuchou.

Za výkyvnými dveřmi se ozývaly zvuky otevíraných a zavíraných skříněk.

Boyd si položil přední tlapky na gauč a přičichl si k obalu od tyčinky KitKat. Stáhla jsem ho zpátky.

Ryan promluvil první.

„Řekl bych, že ta výzdoba pochází asi ze stejné doby, kdy vykopali tu latrínu.“

„Ale činili se.“ Ukázala jsem po pokoji. „Obraz. Skleněná zvířátka. Červenomodrý motiv.“

„Hezké.“ Ryan uznale pokyvoval hlavou. Až moc uznale. „Takové vlastenecké.“

„Jde přece o to, že se o dům někdo staral. A pak šlo všechno k šípku. Proč?“

Boyd se plazil zpátky k pohovce, tlamu otevřenou, jazyk vyplazený.

„Vezmu psa ven, je tam větší chládek,“ řekla jsem.

Boyd dal najevo jen mírnou známku nesouhlasu.

Když jsem se vrátila, Ryan tam nebyl.

Opatrně jsem přešla jídelnu a loktem strčila do lítaček.

Kuchyně jako v kterémkoli jiném starém farmářském domě. Jednotlivé spotřebiče a pultíky stály na hony daleko od sebe podél pravé stěny, uprostřed se pod jediným oknem v místnosti vyjímal bílý porcelánový dřez. Úplně vzadu mrazák. Lednice. Umakartový pult ve výši pasu. Omláčené dřevěné skříňky nahoře a dole.

Aby se člověk dostal od sporáku ke dřezu nebo od dřezu k ledničce, docela dost se nachodil. Ve srovnání s mou kuchyní v přístavku to tu bylo ohromné.

V levé stěně byly dvojce dveře. Jedny vedly do spíže, druhé na schodiště do sklepa.

Uprostřed místnosti byl chromový stůl s umakartovou deskou. Kolem něho šest chromových židlí s červenými umělohmotnými sedátky.

Stůl, židle a všechny ostatní plochy v místnosti byly pokryté černým práškem pro snímání otisků prstů. Technička s brýlemi po babičce právě fotila detailní snímky otisků na dveřích lednice.

„Šéfstvo je nahoře,“ řekla, aniž by zvedla oči od fotoaparátu.

Vrátila jsem se do jídelny a po schodech vystoupala do patra.

Rychlý průzkum odhalil tři pokoje. Zbytek poschodí zabíralo velkolepé, moderní WC. Stejně jako v přízemí byly doplňky v koupelně zhruba tak z roku 1954.

Ryan, Slidell, Rinaldi a technik od kriminálky byli v severovýchodní ložnici. Všichni čtyři upírali zrak na nějakou věc na prádelníku. Všichni čtyři se na mě podívali, když jsem se objevila ve dveřích.

Slidell si povytáhl kalhoty a přehodil párátko do druhého koutku.

„Pěkný, co? Jak z filmu pro pamětníky.“

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

Slidell přešel rukou po prádelníku. Tvářil se jako filmová hvězda pózující před sbírkou Oscarů.

Vstoupit do té místnosti bylo jako vejít do plesnivého skleníku. Fialky, teď už zhnědlé stářím, pokrývaly tapetu na stěnách, tkaninu na příliš vycpaných křeslech i závěsy, které schlíple visely na oknech.

Na zemi ležel zarámovaný obrázek. Kytička fialek. Asi výstřížek z nějakého časopisu. Sklo bylo popraskané, rohy posunuté.

Došla jsem k sekretáři a pozorně se podívala na to, co poutalo jejich pozornost.

A v hrudi mi zkratovala elektřina.

Zvedla jsem nechápavě oči.

„Co se děje? Ta vaše vražedkyně nemluvnat se děje,“ řekl Slidell. „Pořádně se podívejte.“

Nepotřebovala jsem se pořádně dívat. Tu věc jsem poznala. To, čemu jsem nerozuměla, byl její význam. Jak se to ocitlo tady v té příšerné místnosti s těmi hroznými kytkami?

Oči mi sjely zpátky k bílému plastovému obdélníku.

Tamela Banksová se na mě dívala z levého dolního rohu; kolem kudrnatých černých vlasů se rýsoval červený čtvereček. Nahoře se přes celý snímek táhl modrý transparent s nápisem *Stát Severní Karolína*. Vedle něho byla dvě červená písmena na bílém pozadí. ŘP.

Zvedla jsem hlavu.

„Kde jste to našli?“

„Pod postelí,“ odpověděl mi technik.

„Byla na tom taková vrstva svinstva, že by se z toho podělal i otrlej bioterorista.“ Slidell.

„Kde se vzal v tomhle domě řidičák Tamely Banksové?“

„Asi tady byla s tím kokotem Tyreem.“

„Proč?“ Opakovala jsem se. Tohle nedávalo smysl.

Technik se omluvil a odešel pokračovat v práci do sousedního pokoje.

Slidell namířil párátkem na Rinaldiho.

„Tak co si o tom myslíš, detektive? Mohlo by to mít něco společného s těma dvěma kilama kokainu, co jsme našli ve sklepě?“

Podívala jsem se na Rinaldiho.

Přikývl.

„Možná Tamela ten řidičák ztratila.“ Tápala jsem. „Možná jí ho ukradli.“

Slidell našpulil rty a přehodil si párátko. Jal se vyzkoušet testosteronem podmíněný kamarádšoft a obrátil se k Ryanovi.

„Co myslíte, poručíku? Připadá vám některá z těch verzí pravděpodobná?“

Ryan pokrčil rameny. „No, jestliže královna pozvala Kamilu na narozeninový koncert, je možné všechno.“

Slidellovo levé oko zacukalo, když do něj ukápla kapka potu.

„Máte nějaké informace o tom domě?“ zeptala jsem se.

Slidell opět změnil stanoviště párátka a ze zadní kapsy vytáhl blok.

„Až donedávna ten barák moc často majitele neměnil.“

Slidell si četl v poznámkách. Všichni jsme čekali.

„Od padesátého šestého do osmdesátého šestého patřil Sanderu Footeovi. Sander ho dostal od svého táty, Romula, a ten zase od svého táty, Romula, bla bla bla.“ Slidell zakroutil rukou. „Podle daňové evidence to do šestapadesátého mělo několik Romulů Sandersů. Pro současné události to nemá velký význam.“

„To nemá,“ souhlasila jsem netrpělivě.

„Když Foote v šestaosmdesátém umřel, farma připadla jeho vdově Dorothy Jesicce Harrelsonové Oxidineové Pounderové Footeové.“ Slidell zvedl hlavu. „Ta dáma se moc ráda vdávala.“

Zpátky k poznámkám.

„Dorothy byla už třetí paní Footeovou. S Footem se brali pozdě, děti neměli. Jemu bylo dvaasedmdesát, jí devětačtyřicet. A tady to začíná být zajímavý.“

Chtělo se mi Slidellem zatřást, aby spustil trochu svižněji.

„Vdova totiž tu farmu ve skutečnosti nezdědila. Foote ve své poslední vůli umožnil Dorothy a jejímu synovi z předchozího manželství, aby v domě žili až do její smrti. Ten kluk tu pak mohl zůstat do věku třiceti let.“

Slidell zavrtěl hlavou. „Tenhle Foote byl hodně divnej patron.“

„Protože chtěl, aby měl syn jeho ženy domov, dokud se nepostaví na vlastní nohy?“ Snažila jsem se o klidný tón.

Vítr se zvedal. Listy narážely do okenních tabulek.

„A potom?“ zeptal se Ryan.

„Potom barák dostane Footeova dcera z prvního manželství.“

Něco se s dutým, tupým bouchnutím překulilo přes trávník.

„Dorothy Footeova je mrtvá?“ zeptala jsem se.

„Pět let.“ Slidell zavřel blok a vrátil ho do kapsy.

„Jejímu synovi už bylo třicet?“

„Ne.“

„Bydlí tady?“

„Teoreticky ano.“

„Teoreticky?“

„Ten malej hajzlík to pronajímá, aby si vydělal pár babek.“

„A to mu podmínky závěti umožňují?“

„Před pár lety si Footeova dcera najala právníka, aby se na to podíval. Nenašel způsob, jak toho kluka vypakovat. On to dělá všechno načerno, takže nikde nejsou žádné záznamy o tom, že by dostal zaplacen. Ta dcera bydlí v Bostonu a sem na tohle boží políčko vůbec nejedí. Takovou cenu to tady zase nemá. Tomu klukovi je dvacet sedm.“ Slidell pokrčil rameny. „Myslím, že se rozhodla prostě počkat.“

„Jak se jmenuje Dorothyin syn?“ zeptala jsem se.

Slidell se usmál. Nebyla v tom ani špetka humoru.

„Harrison Pounder.“

Kde jsem to jméno už slyšela?

„Pamatujete si na něj, paní doktorko?“

Pamatovala jsem si. Jenže odkud?

„O panu Pounderovi jsme mluvili minulý týden.“ Párátka.
„A nebylo to proto, že by se hošánek objevil na našem novém náborovém letáčku.“

Pounder. Pounder.

„Harrison ‚Sonny‘ Pounder,“ doplnil Rinaldi.

Možek mi zalila vlna poznání.

„Sonny Pounder?“ zeptala jsem se nevěřicně.

„No jo, milovaný synáček paní Footeové,“ prohlásil Slidell.

„Kdo je Sonny Pounder?“ chtěl vědět Ryan.

„Sonny Pounder je obyčejnej mizernej sráč, co by za tu správnou cenu prodal vlastní mámu Talibánu.“ Slidell.

Ryan se obrátil na mě.

„Pounder je dealer, který nám dal tip na mrtvé děcko Tamely Banksové.“

Venku zahřmělo.

„Jak to, že jste nevěděli, že tenhle barák patří Pounderovi?“ zeptala jsem se.

„Při styku s úřady pan Pounder udává svou adresu ve městě. Oficiálně je farma psaná na jeho matku,“ vysvětloval Rinaldi.

Další burácení hromu. Hluboké zakvílení z verandy.

„Tamela sem možná doprovázela Tyreeho, ale to ještě neznamená, že jela v drogách nebo zabila své dítě.“ Moje odůvodnění znělo nepřesvědčivě dokonce i mně samotné.

Vzadu na dvoře práskly dveře. Znovu.

„Hodláte si s Pounderem promluvit?“ zeptala jsem se Slidella.

Oči s výrazem honičiho psa se upřely do mých.

„Nejsem blbej, paní doktorko.“

Tak to teda jsi, pomyslela jsem si.

V té chvíli vypukla bouřka.

Ryan, Boyd a já jsme seděli na verandě a čekali, až se to hromobití přezene. Vítr nám zvedal oblečení a vhněl teplý déšť do tváří. Bylo to nádherné.

Boyd ovšem z hrubých přírodních sil tak nadšený nebyl. Ležel vedle mě, hlavu zaraženou v trojúhelníkovém prostoru pod mými pokrčenými koleny. Na tuhle taktiku často spoléhal i Birdie. Když tě nevidím já, nemůžeš vidět ani ty mě. Ergo, jsem v bezpečí.

V šest se z lijáku stalo pomalé, trvalé mrholení. Ačkoli Slidell, Rinaldi i technici od kriminálky pokračovali v prohledávání domu, já s Ryanem jsme nemohli nic víc dělat.

V rámci preventivních opatření jsem Boyda několikrát provedla po obou patrech. Nic ho neupoutalo.

Oznámila jsem Slidellovi, že odjíždíme. Prohlásil, že mi ráno zavolá.

Už se nemůžu dočkat.

Když jsem pustila Boyda na zadní sedadlo auta, zatočil se, schoulil se s čenichem na zadní tlapě a hlasitě vzdychl.

Ryan a já jsme nastoupili.

„Hooch asi nemá velké ambice nastoupit profesní dráhu psa pro vyhledávání narkotik.“

„To asi ne,“ souhlasila jsem.

Při první obhlídce Boyd přičichl k oběma pytlíkům s kokainem, jednou zavrtěl ocasem a dál si spokojeně poskakoval po sklepe. Při druhé návštěvě ty pytle zcela ignoroval.

„Ale pokud jde o mršiny, je to kabrňák.“

Natáhla jsem se dozadu a Boyd mi olízl ruku.

Cestou domů jsme se zastavili u mě v kanceláři, kde jsem si vzala šňůru k laptopu, kterou jsem tu předtím zapoměla. Zatímco jsem byla uvnitř, Boyd a Ryan hráli čau-čauovu oblíbenou hru: Ryan stál bez hnutí na parkovišti a Boyd ho obíhal kolem dokola.

Když jsem vycházela z budovy, na parkoviště se vřítla Sheila Jansenová, vystoupila z auta a došla ke mně.

„Co tady děláte tak pozdě?“ zeptala jsem se.

„Mám nějaké novinky, tak jsem se zastavila pro případ, že vás tu zastihnu.“ Můj zevnějšek nijak nekomentovala. Já nic nevysvětlovala.

Boyd opustil Ryana a vystřelil k Jansenové, aby se pokusil zopakovat svůj majstrštyk v čichání k rozkroku. Agentka ho odpálkovala dvojitém podrbáním za ušima. Ryan se přiloudal za psem a já je představila. Boyd začal kroužit kolem celé naší skupinky.

„Vypadá to, že naše teorie s drogami byla správná,“ řekla Jansenová. „Když jsme cessnu prohledali, byla bych se vsadila, že právě přední dveře v sobě budou mít ještě jedny malé.“

„Nerozumím.“

„V pravých předních dveřích vyřízli díru a zakryli ji dole přišroubovanou chlopní. Ta se sklápěla dovnitř do letadla.“

„Jako taková ta jednosměrná dvířka pro psy?“

„Přesně tak. Při zběžném pohledu si toho nikdo nevšiml.“

„K čemu to sloužilo?“

„K vyhazování věcí z letadla.“

Představila jsem si dvě kila kokainu ve sklepe.

„Drog.“

„Jo, kápła jste na to.“

„A dole čeká s autem kurýr, který zásilku sebere.“

„Trefa.“

„Ale proč tolik práce s úpravami v letadle? Proč prostě neotevřou dvířka a balíček nevyhodí?“

„C-210 letí rychlostí minimálně sto kilometrů za hodinu. Víc už zpomalit nemohou. Přitom je hodně obtížné něco vystrčit ven. Zkuste si představit, že při rychlosti sto kiláků za hodinu otevřete dveře auta a budete je držet.“

„Chápu.“

„Tenhle scénář se mi docela zamlouvá. Právě přední sedadlo odstranili, aby se dostali k dvířkům. Cestující je vzadu. Zboží je v malém nákladním prostoru za pasažérem. Představujete si to?“

„Ano.“

„Pearce –“

Hodila pohledem po Ryanovi. Přikývla jsem. Obrátila se na něho.
„To je pilot.“

Ryan přisvědčil.

„Pearce použil skálu jako orientační bod. Všimne si útesu, dává signál, pasažér si odepne pás, natáhne se dozadu a začíná vyhazovat zboží z letadla.“

„Koks?“ ptal se Ryan.

„Pravděpodobně. Do C-210 byste nenarval tolik trávy, aby se vám let vyplatil. Ale i to už jsem viděla.“

„A nemůžou balíčky s kokainem při pádu z takové výšky prasknout?“ zeptala jsem se.

„Proto používají padáčky.“

„Padáčky?“

„Malé padáčky, které si koupíte v každém frcu. Poldové to už prošetřují. Takže, koks je zabalený do pevného igelitu, vycpaný bublinkovou fólií a omotaný takovým množstvím lepicí pásky, že by to zakrylo zadek i moje tetičce Lilly. A tetička nebyla žádnéj drobek.“

„To mi připomíná moje prasetu Corneli,“ přerušil ji Ryan. „Ráda jedla.“

Jansenová pohlédla na Ryana a pak se obrátila zpátky ke mně.

„Pokračujte,“ vyzvala jsem ji.

„Každý balíček je přidělaný k padáčku lepicí páskou a řemenem. Padáček se omotá kolem balíčku a připevní šestimetrovou polypropylenovou šňůrou, aby pevně držel. Stíháte?“

„Ano.“

„Pearce dá pokyn. Ten druhý chlap připevní volné konce šňůry k něčemu, co je v letadle, otevře psí dvířka a vyhodí balíček ven. Jak balíček padá, lano se rozmotá, padáček se uvolní a otevře a šňupáníčko se snáší k zemi jako ptáček.“

Boyd štípl Ryana do lýtky. Ryan se po něm ohnal. Pes odskočil dozadu a začal nás znovu obíhat.

„V čem byl problém?“ chtěla jsem vědět.

„Jak to bývá. Cessna letí hodně nízko a hodně pomalu, všechno je fajn a poslední balíček se nese vzduchem dozadu, směrem k ocasu. Padák nebo balíček se ale dostane do směrového, případně výškového kormidla, pilot ztrácí kontrolu nad strojem. A pak to napálí rovnou do skály.“

„To by vysvětlovalo, proč byl Pearce připoutaný a cestující ne.“

Představila jsem si obě spálená těla, pokrytá černým práškem.

„Ty padáčky se vyrábějí z lehkého nylonu, že ano?“

„Ano.“

„A co byste říkala tomuhle? Poslední padáček se otevře předčasně, uvnitř letadla. Omotá se kolem pasažéra. Ten se pokouší vyprostit. Pearce se natáhne dozadu, snaží se ho vymotat, ztrácí kontrolu a nalétává do skály. Výbuch.“

„To by vysvětlovalo tu černou hmotu. Spálený padák.“ Jansenová mi rozuměla.

„Ale jsou to jenom dohady,“ poznamenala jsem.

„Ani ne,“ řekla Jansenová.

Čekala jsem.

„Včera ráno udělalo pár dětí docela zajímavý objev.“

13

„V PONDĚLÍ RÁNO TŘI DĚTI VĚNČILY PSY NA POLI VÝCHODNĚ OD místa havárie a všimly si něčeho, co jim připadalo jako duch třepotající se kolem dědečkovy staré sušárny tabáku.“

Vybavil se mi obraz. Pilotovo tělo, padák, co se zvedá a padá ve větru. Ryan to řekl nahlas.

„*Pán much*,“ prohlásil.

„Dokonalá analogie,“ souhlasila Jansenová. „Jakmile naši malí géniové celou situaci rozebrali nad oranžádou a plněnými sušenkami, rozhodli se, že si zahrají na detektivy. Když se z jejich netvora vyklubal padák s balíčkem bílého prášku, dohodli se, že kořist schovají, dokud se nerozmyslí, co podniknou dál.“

„To další podnikání zahrnovalo podrobnější obhlídku místa,“ hádala jsem.

„V lese našli další tři balíčky kokainu. Protože věděli o cessně a protože pravidelně sledují *Kriminálku New York* a *Kriminálku Las Vegas*, došlo jim, že jim z nebe spadl poklad.“

„Zavolali stodvanáctku, aby se zeptali, jakou dostanou odměnu.“

„Volali dneska ráno kolem desáté. Policejní oddělení Charlotte-Mecklenburg se spojilo s rodiči a následovala otevřená diskuse. Závěr: děti mají čtyři balíčky šňupání a čtyři padáčky zahrabané v dědově kůlně.“

„Jste si jistá, že je to kokain?“

„Budeme to muset otestovat, ale jo, vsadím se, o co chcete, že je to koks.“

„Ale proč pozemní kurýr zásilku neposbíral?“

„K tomu místu se dá dojít jen po jedné úzké, točité cestě. Asi viděli, jak cessna spadla, a došlo jim, že když se tam budou dlouho poflakovat, nachytají je tam záchranáři a poldové. Dali přednost svobodě před bohatstvím a radši vypadli.“

To dávalo smysl.

„Podle vašeho scénáře se poslední padák otevřel předčasně,“ pokračovala jsem. „Proč?“

„Mohla to být prostě jen všivá smůla. Anebo to způsobil vzdušný proud.“

„Jak to?“

„V armádním letectvu už takhle zahynula spousta vojáků, kterým se padák otevřel omylem už ve chvíli, kdy stáli ve dveřích. Záložní padák je upevněný vepředu a někdy se stane, že se proud vzduchu dostane dovnitř a balík otevře, takže padák i parašutista vypadnou ze dveří předčasně.“

„Mohl se otevřením těch psích dvířek dostat do kabiny vzdušný proud?“ zeptal se Ryan.

„Je to možné,“ odpověděla Jansenová.

„Ale jim se podařilo úspěšně vyhodit čtyři padáky. Proč se to podělalo až u pátého?“ chtěla jsem vědět.

„Možná byl poslední balíček lehčí. Možná ten pasažér nestihl dost rychle připevnit padák. Možná pilot udělal s letadlem nečekaný manévry.“

„Možná,“ hlesla jsem.

„Droga byla zabalená v balíčcích asi třicet na třicet centimetrů. Do psích dvířek se to jen tak tak vešlo. Třeba se poslední várka zasekla a padák se otevřel dřív, než ji vystrčili ven,“ navrhoval Ryan.

„Ale to by musel jeden balíček zůstat v letadle,“ poznamenala jsem.

„Anebo pod ním.“ Jansenová na zlomek vteřiny zaváhala. „Něco jsem našla.“

„Další balíček s drogami?“ zeptala jsem se.

„Balíček to zrovna není. Spíš popel a spečený plast.“

„Pod tím vrakem?“

„Jo.“

„Popel z čeho?“

„Nejsem si jistá. Ale nepřipadá mi to jako lahůdka pro bohaté nosánky.“

„A stává se často, že přepravují dva různé druhy nákladu dohromady?“

„Asi tak často, jako mívá spířar ráno po flámu kocovinu.“

Když jsme dojeli domů, Boyd zamířil rovnou k misce.

Ryan vyhrál losování, na kterém jsem trvala. Špatný nápad. Zatímco se sprchoval, poslouchala jsem vzkazy na záznamníku.

Harry.

Katy.

Kolega z univerzity.

Jednou někdo zavěsil.

Zkusila jsem vytočit číslo Lijina domu. Vzal mi to nějaký muž, sdělil mi, že má dcera není doma, ale že se má každou chvíli vrátit. Nepředstavil se.

Nechala jsem jí vzkaz a položila sluchátko.

„A ty jsi jako kdo?“ ptala jsem se telefonu. „Nadmíru zábavný Palmer Cousins?“ Tak proč jsi to neřekl? Ty bydlíš taky u Liji? Ne, nechtěla jsem na to myslet.

Boyd zvedl hlavu a vrátil se k jídlu.

Zatelefonovala jsem kolegovi. Chtěl se mě zeptat na jednu diplomovou práci. Nedovedla jsem mu odpovědět.

Když Boyd vyluxoval poslední hnědou granuli, převalil se na bok.

Zavolat Harry nebo nezavolat Harry?

Má sestra dosud nepochopila koncepci krátkého rozhovoru. Kromě toho Harry vycítí sex i přes telefonní linku a mně se o mém současném dobrodružství nechtělo mluvit. Na schodech jsem zaslechla kroky a odložila telefon na stůl.

Ryan se objevil s Birdem přitisknutým na prsou. Kocourovy přední tlapy a bradu měl opřené o rameno.

Když jsem se k němu natáhla, Birdie odvrátil hlavu.

„No tak, Birde.“

Otočily se na mě dvě nemrkající oči.

„Jsi zrádce, Birdie.“ Pohládila jsem kocoura po hlavě. „Ani se nepokoušíš o únik.“

Birdie zvedl bradu a já ho podržela pod krkem.

„Kdyby chtěl dolů,“ řekla jsem Ryanovi, „začal by tě kopat do prsou.“

„Našel jsem ho na posteli.“

Jakmile Boyd zaslechl Ryanův hlas, vystrchal se na nohy, známka na obojku mu zacinkala a drápy na nohou marně zabíraly na dřevěné podlaze.

Birdie vystřelil z Ryanovy náruče jako raketoplán z mysu Canaveral.

„V lednici je pivo,“ oznámila jsem. „Noviny jsou v pracovně. Budu za chvíli hotová.“

Když jsem se vrátila, Ryan seděl u kuchyňského stolu a před sebou měl *Observer* rozevřený na sportovní rubrice. Vypil jednoho Sama Adamse a právě si otevřel druhého. Boyd měl hlavu položenou na jeho koleni.

Vstoupila jsem do dveří a oba se na mě podívali.

„Ze všech barů ve všech městech na téhle planetě si ona přijde právě do toho mého,“ obrátil se Ryan na psa a napodobil Humphreyho Bogarta v *Casablanca*.

„Díky, Ricku.“

„Volala tvá dcera.“

„Cože?“ Překvapilo mě, že Ryan zvedl telefon.

„Ta věc tu prostě ležela a zvonila. Vzal jsem to automaticky. Promiň.“

„A říkala, proč volá?“

„Neuvědomil jsem si, kdo to je. Řekl jsem jí, že se sprchuješ. Ona na to, že to není důležité, představila se a zavěsila.“

Takže vysvětlování čeká nejen Katy, ale i mě.

S Ryanem jsme zajeli k Selwynovi, do maličké hospůdky pár bloků od Sharon Hall. Pro nezasvěcené vypadá ten cihlový bungalov jako rodinný domek; na Myers Park sice trochu malý, ale snesitelný.

Kromě neurčitého nápisu je jediným identifikačním znakem baru směsice aut zaparkovaných na místě, kde by měl být trávník. Když jsem tam odbočila, Ryan se zatvářil udiveně, ale neřekl nic.

Štamgasti se u Selwyna scházejí ve dvou směnách. Brzy večer to jsou duševně pracující int'ouši z okolí, co si sem zaskočili na pár piv, než půjdou na squash, na rande nebo na večeři s June a Wallym a Beaverem.

Později, když inženýři, právníci a účetní vypadnou, nahrnou se sem studenti z Queens College. Hedvábí, gabardén a italská kůže uvolní místo džínám, bavlně a sandálům. Mercedesy, bavoráky a SUV vyklidí prostor hondám, chevroletům a lacinějším SUV.

Já a Ryan jsme dorazili v období klidu před nástupem druhé směny. Po sprše jsem byla v dobré náladě; sice mě stále trochu tížilo Tamelino miminko a nález na latríně, ale Ryanova přítomnost to převážila. Hořkosladce. Jenomže po cestě k restauraci jsem cítila, jak mě přepadá sklíčenost.

Byla jsem šťastná, že je tady Ryan, a báječně jsem si to s ním užívala. Proč ten smutek? Neměla jsem zdání. Pokusila jsem se tu temnotu odehnat.

Většina pravidelných hostů už byla pryč a obsazených bylo jen několik stolků a barových židliček. V té chvíli jsem se necítila příliš společnosti chtivá, a tak jsem Ryana zavedla do jediného místního boxu.

Objedнала jsem si cheesburger a hranolky. Ryan si dal dnešní specialitu z rukou psaného menu na černé tabuli nad krbem: grilované maso s hranolkami.

Dietní colu pro mě. Pilsner Urquell pro Ryana.

Během čekání jsme s Ryanem znovu probírali rozhovor se Sheilou Jansenovou.

„Komu patří ta cenná?“ zeptal se mě Ryan.

„Chlapovi jménem Ricky Don Dorton.“

Přinesli nám pivo a colu. Ryan věnoval servírce obrovitý úsměv z reklamy na Pepsi. Ona jemu jeden extra super speciál. Ne, neudělalo mi to dobře.

„Mohla bych vás poprosit, aby byl ten hamburger středně propečený,“ přerušila jsem jejich zubní výměnu.

„Jistě.“ Sestřička Pepsi se obrátila k Ryanovi. „To maso je na východní způsob, nevadí?“

„Vůbec ne.“

Jakmile vyprovodil servírku úsměvem až do kuchyně, obrátil se Ryan ke mně.

„Co má zeměpis společného s grilováním masa?“

„Grilované maso na východní způsob se dělá s omáčkou z octa a hořčice. V západní Karolíně mají radši kečup.“

„Aha, to mi připomíná, co je prosím tě ledový s‘?“

„Cože?“

„Pořád mi to tady někdo nabízí.“

Ledový s? Chvilí jsem o tom dumala.

„Ledový s cukrem, Ryane, tedy jako slazený ledový čaj.“

„Tyhle cizí jazyky, to je hotové peklo. No nic. Zpátky k panu Dortonovi. Když jsme o tom pánovi prvně mluvili, říkala jsi, že ho velmi rozesmutnila krádež jeho letadla.“

„Byl zničený.“

„A překvapený.“

„Ohromený.“

„Kdo je Ricky Don Dorton?“

Servírka nám přinesla jídlo. Ryan požádal o majonézu. Obě jsme se na něho podívaly.

„Na hranolky,“ vysvětloval.

Servírka se otočila ke mně. Pokrčila jsem rameny.

Když odešla, nalila jsem si na svoje hranolky kečup, přemístila list hlávkového salátu, nakládanou okurku a rajče z talíře do hamburgeru a přidala koření.

„Už jsem ti to říkala. Dortonovi patří pár striptýzových klubů v Kannapolisu, kousek na sever od Charlotte.“

Kousla jsem si. Mleté hovězí bylo připálené a vysušené. Napila jsem se coly. Byla to cola. Ne dietní cola.

Moje nálada v nanovteřině poklesla.

„Policie už několik let tu a tam Dortona sleduje, ale zatím mu nedokázali nic přišít.“

Servírka přinesla Ryanovi maličký tvarovaný šálek s majonézou a vycenila zuby jako oblouková pila.

„Díky,“ řekl.

„Není zač,“ odpověděla.

Cítila jsem, jak se mi oči obracejí směrem k přednímu mozkovému laloku.

„Myslí si, že životní styl pana Dortona převyšuje jeho finanční možnosti?“ zeptal se Ryan a namočil si jeden pomfrit v majonéze.

„Ten pán má evidentně spoustu hraček.“

„Dortona momentálně sledují?“

„Pokud si Ricky Don jen odplivne na chodník, seberou ho.“

Obrátila jsem láhev s kečupem, zmáčkla a s hlasitým úderem ji položila zpátky na stůl.

Pár minut jsme jedli mlčky. Pak mě Ryan vzal za ruku.

„Co tě žere?“

„Nic.“

„Pověz mi to.“

Zvedla jsem hlavu. V jeho očích jako chrpy bylo hluboké znepokojení. Sklopila jsem zrak.

„Nic to není.“

„No tak, mluv se mnou, zlato.“

Věděla jsem, kam tohle směřuje, a vůbec se mi to nelíbilo.

„Tak co je?“ zkoušel to znovu Ryan.

Jak prosté. Nemám ráda, když mě deprimuje moje vlastní práce. Nemám ráda, když se cítím podvedená kvůli odložené dovolené. Nemám ráda, když žárlím kvůli nevinnému flirtování s bezejmennou servírkou. Nemám ráda pocit, že se musím zodpovídat své vlastní dceři. Nemám ráda pocit, že mě vynechává ze svého života.

Nemám ráda pocit, že ztrácím kontrolu.

Kontrola. To byl vždycky můj problém. Tempe musí mít všechno pod kontrolou. Tohle je ten jediný vhled, který jsem získala ze své první a poslední zkušenosti s psychoanalýzou.

Nemám ráda psychoanalýzu, nemám ráda, když musím přiznat, že potřebuju něčí pomoc.

A nerada mluvím o svých pocitech. Vždycky. I s psychologem. S knězem. S mistrem Yodou. S Ryanem. Chtělo se mi vyklouznout z toho boxu a na tenhle rozhovor zapomenout.

Aby byla zrada dovršena, z oka se mi směrem dolů vydala jedna osamělá slza. Bylo mi trapně. Hřbetem ruky jsem si otřela tvář.

„Dojedla jsi?“

Přikývla jsem.

Ryan zaplatil.

Na parkovišti byla dvě SUV a moje mazda. Ryan se opřel o dveře na straně řidiče, přitáhl mě k sobě a oběma rukama mi zvedl tvář.

„Mluv.“

Pokusila jsem se sklonit bradu.

„Co kdybychom prostě –?“

„Má to něco společného s včerejší nocí?“

„Ne. Včera v noci to bylo...“ Hlas mi ztichl.

„Bylo jaké?“

Proboha, tohle fakt nesnáším.

„Fajn.“ Ohňostroj a předehra z *Viléma Tella*.

Ryan mi přešel oběma palci pod očima.

„Tak proč ty slzy?“

Tak dobře, kámo. Chceš city?

Zhluboka jsem se nadechla a začala to ze sebe sypat.

„Nějakej pomatenej hajzl nechal shořet novorozeně. Další prevít tady zabíjí zvířata, jako kdyby to byla obtížná plíseň pod dřezem. Dva chlapíci se rozsekali o skálu, protože toužili posílit kolumbijskou ekonomiku. A nějakej chudák přišel o mozek a jeho hlavu a ruce odhodili do latríny.“

Hrud' se mi několikrát neznatelně nadmula.

„Já nevím, Ryane. Občas mě napadá, že dobrota a laskavost spějí ke svému konci mnohem rychleji než kondor nebo černý nosorožec.“

Slzy už mi tekly.

„Chamtivost a necitelnost vyhrávají, Ryane. Láska a vlídnost a lidský soucit jsou jen dalšími položkami na seznamu ohrožených druhů.“

Ryan si mě přitáhl blíž. Objala jsem ho a plakala na jeho prsou.

Milování bylo tu noc pomalejší, něžnější. Cello a triangel namísto bubnů a činelů.

Když bylo po všem, Ryan mě hladil po vlasech a já ležela s tváří schovanou v prohlubni pod jeho klíční kostí.

Usínala jsem a cítila, jak Birdie skočil na postel a schoulil se vedle mě. Budík tiše tikal. Ryanovo srdce bušilo klidným, pravidelným rytmem. Ne, asi jsem nebyla šťastná, ale cítila jsem se v bezpečí.

A bylo to naposledy na hodně, hodně dlouho.

14

PODÍVALA JSEM SE NA HODINY. ČTYŘI DVACET TŘI. BIRDIE BYL pryč. Ryan vedle mě tiše pochrupával.

Zdálo se mi o Tamele Banksové. Ještě chvílku jsem zůstala ležet a pokoušela se poskládat útržkovité obrazy.

Gideon Banks. Geneva. Katy. Miminko. Jáma.

Moje sny obvykle bývají jasné jako facka. Mysl posbírání všechny nedávné události a poskládá z nich noční mozaiku. Žádné podprahové hádanky. Žádné freudovské hlavolamy.

Tak sakra co měl tenhle sen znamenat?

Pocit viny, protože jsem nezavolala Genevě Banksové?

Ale vždyť jsem to zkoušela.

A dvakrát.

Pocit viny, protože jsem neřekla své dceři o Ryanovi?

Katy se s ním potkala, když mi přivezla Boyda.

Potkala, ano.

Strach o Tamelu? Smutek kvůli jejímu miminku?

Pak se už má mysl vydala vlastní cestou. Rychle.

Proč byl řidičák Tamely Banksové na farmě Sonnyho Poundera, jehož nedávno zatkli kvůli prodeji drog? Odjela tam Tamela s Darrylem Tyreem? Patřil ten kokain Tyreemu? Pounderovi? Proč zůstal ve sklepě?

Kde je Tamela?

Kde je Darryl Tyree?

Najednou mě napadlo něco příšerného.

Mohla by ta oběť ze záchodu být Tamela Banksová? Zabil ji Darryl Tyree, protože se bál, že prozradí, co se stalo dítěti? Ze vzteku, že to děcko nebylo jeho?

To ale nebylo možné. Kosti z latríny byly prosty veškerého masa. Tamelino dítě se našlo teprve před týdnem.

Ale kdy to miminko zemřelo?

Znovu jsem si shrnula známou časovou posloupnost.

V zimě se Tamela svěřila sestře, že je těhotná. Někdy kolem Velikonoc odešla od otce. Svědkové vypověděli, že čtyři měsíce žila s Tyreem v domě na South Tryon Street.

Dítě se mohlo narodit v červenci, možná už koncem června. Kdy viděli Tamelu naposledy? Mohla zemřít už před několika týdny? Mohlo vysoce organické prostředí toho záchodu urychlit rozklad?

A pokud to není Tamela, tak koho jsme tam našli? Proč tam byl? Kdo ho zastřelil?

Ta lebka mi připadala mužská, ale opravdu to byl muž?

Kde je Darryl Tyree? Mohla jsem se splést, když jsem tvrdila, že ta lebka má kavkazoidní rysy? Vytáhli jsme z té díry Tyreeho hlavu a ruce?

Opravdu jsem v Rinaldiho očích zahlédla nějakou reakci? Vybavily se mu při pohledu na hlavu a ruce nějaké vzpomínky? A pokud ano, proč si je nechává pro sebe?

Slidellova otázka byla dobrá. Jak to, že dvě kosti rukou z latríny skončily v mělkém hrobě s medvědy a ptáky?

Kdo zabil všechna ta zvířata?

Pokud ostatky ze záchodu nejsou Tameliny, co když ji potkal stejný osud jako tuhle oběť?

V hlavě se mi rodily a honily další a další otázky.

Z farmy s latrínou se moje mysl přesunula na západ, přes pole, až k místu letecké havárie. Představovala jsem si Harveyho Pearce a jeho bezejmenného pasažéra a jejich těla schovaná v křehkých černých rubáších.

Kdo byl Pearceův spolucestující? Co znamená ta podivná léze na jeho nosní kosti?

Jansenová našla pod cennou nějakou zuhelnatělou látku. Byl to jen další kokain nebo nějaká jiná nelegální droga? Bylo to něco úplně jiného?

V jakém vztahu byli muži z cenny k Rickymu Donu Dortonovi? Opravdu Pearce a jeho pasažér ukradli Dortonovo letadlo, anebo byli všichni tři součástí drogového pašeráckého řetězce? Psí dvířka a chybějící sedadlo mi nešly dohromady se scénářem ukradeného letadla.

Obrátila jsem hlavu na polštáři.

Dělám chybu, když jsem tady s Ryanem? Může to fungovat? A pokud ne, dovedeme být zase přátelé jako dřív? Pro nezasvěceného pozorovatele může naše neustálé dobírání si jeden druhého vypadat jako nepřátelství. Ale tak to prostě mezi sebou máme. Utahujeme si ze sebe. Navzájem se provokujeme. Popichujeme se. Ale pod tím vším se skrývá náklonnost a úcta. Pokud se ukáže, že nemůžeme být milenci, dovedeme být opět kolegy a přáteli?

Opravdu chci mít partnera? Opravdu chci obětovat svou těžce vydobytou nezávislost? Budu muset?

Stojí Ryan o vážný vztah? Je schopen monogamie? Je schopen monogamie se mnou? Dokázala bych zase důvěřovat?

Bylo pro mě velikou úlevou, když se konečně rozednilo. V sílícím světle jsem pozorovala známé předměty ve své ložnici, jak získávají zpět své tvary. Lastura, kterou jsem sebrala před dvěma roky na pláži v Kitty Hawk. Sklenice na šampaňské, do níž házím náušnice. Zarámované obrázky Katy. *Kabawil*, dvouhlavý pták symbolizující přítomnost i budoucnost, kterého jsem si koupila v Guatemale.

Jedna položka tu byla zbrusu nová.

Ryanova tvář byla tmavší než obvykle, opálená z pobytu na Kings Mountain a na farmě. Ranní světlo zlatavě dopadalo na jeho pokožku.

„Copak je?“ Ryan si všiml, že ho pozoruju.

Dívala jsem se mu do očí. Bez ohledu na to, kolikrát jsem to už dělala, mě síla té modři pokaždé ohromí.

Potřásla jsem hlavou.

Ryan se opřel o loket.

„Jsi celá ztuhlá.“

Chtěla jsem mu říct, na co myslím, zformulovat zakázaná slova, položit nedovolené otázky. Neudělala jsem to.

„Je to děs.“

„To je,“ souhlasila jsem.

Co je děs, Andrewe Ryane? Ty? Já? Mimino v kamnech? Kulka v hlavě?

„S tou pláží mě to fakt děsně mrzí.“ Bezpečná půda.

Ryan se zakřenil. „Mám dovolenou čtrnáct dní. Stihneme to.“

Přikývla jsem.

Ryan odhodil přikrývku.

„Myslím, že dneska je na programu královnino město.“

Zastavili jsme se u Starbucks a Ryan mě pak vysadil před kanceláří. Ihned po příchodu jsem zatelefonovala Genevě Banksové. Zase mi to nikdo nevzal.

Zmocnila se mě předtucha. Ani Geneva, ani otec přece nepracují mimo domov. Kde jsou? Proč ten telefon nikdo nezvedá?

Zrovna jsem vytáčela Rinaldiho číslo, když spolu s parťákem vstoupil do mé kanceláře.

„Jak to jde?“ zeptala jsem se a položila sluchátko.

„Dobře.“

„Dobře.“

Vyměnili jsme si prefabrikované úsměvy.

„Mluvili jste teď někdy s Genevou nebo Gideonem Banksovy?“

Slidell a Rinaldi se po sobě podívali.

„Geneva mi v pondělí volala,“ pokračovala jsem. „Chtěla jsem jí zavolat zpátky, ale nevzala mi telefon. Teď jsem to zkoušela znovu. Pořád to nikdo nebere.“

Rinaldi sklopil oči k mokasínům Slidell se na mě díval prázdným pohledem.

Kolem srdce se mi sevřely studené prsty.

„A teď přijde ta chvíle, kdy mi řeknete, že jsou mrtví, je to tak?“

Slidell odpověděl dvěma slovy.

„Jsou pryč.“

„Co tím myslíte, pryč?“

„Práskli do bot. Zmizeli. Jsou v čudu. Jsme tady, abychom zjistili, jestli náhodou něco nevíte, když jste s Genevou takový kamarádka.“

Pohlédla jsem ze Slidella na jeho partnera.

„Závěsy jsou zatažené a barák je zabeďněný líp než jaderný reaktor. Soused tvrdí, že v pondělí brzy ráno viděl Banksovo auto odjíždět. Od té doby po nich neštěk ani pes.“

„Byli sami?“

„Ten soused si není jistý, ale prý viděl někoho na zadním sedadle.“

„Co s tím budete dělat?“

Rinaldi si poupravil kravatu a pečlivě vyrovnal oba její cípy.

„Hledáme je.“

„Mluvili jste s dalšími Banksovými dětmi?“

„Ano.“

Otočila jsem se zpátky k Slidellovi.

„Jestli je Tyree taková svině, jak říkáte, tak Genevě a jejímu otci hrozí nebezpečí.“

„Hm.“

Polkla jsem.

„Tamela a její příbuzní už mohou být klidně mrtví.“

„Mě nemusíte obracet na víru, paní doktorko. Pokud jde o mě, už se nemůžu dočkat, až je nacpeme do pytle.“

„Děláte si srandu, že jo?“

„Už jste někdy slyšela o napomáhání při spáchání trestného činu?“

„Prokristapána. Gideonu Banksovi je přes sedmdesát. A Geneva je pravděpodobně blbá jak pucštök.“

„A co maření úředního výkonu nebo spoluvina při činu?“

„Při *jakém* činu?“ Tomuhle jsem nemohla uvěřit.

„Tak pro začátek třeba infantalcida.“ Slidell.

„Říká se infanticida,“ odsekla jsem.

Slidell přitiskl obě pěsti na boky a zaklonil se. Napadlo mě, že knoflíčky dole na košili už to dlouho nevydrží.

„Vy asi nemáte ponětí, kde by se ti lidé teď mohli nacházet, vidíte, paní doktorko?“

„I kdybych měla, tak bych vám to neřekla.“

Slidell spustil ruce dolů a hlavu naklonil vpřed. Upřeně jsme se na sebe dívali přes psací stůl jako dva paviáni, co vyzývají jeden druhého, aby se z té kaluže napil první.

„Promluvme si o té druhé věci,“ vložil se mezi nás Rinaldi.

Jako na povel zazvonil něčí mobil. Slidell vytáhl aparát z kapsy. „Slidell.“

Chvilku poslouchal, pak vyšel na chodbu.

Pohlédla jsem Rinaldimu přímo do očí.

„Když jsem vám popisovala, co jsme včera našli na té latríně, zdálo se mi, jako by vás něco napadlo.“

„Proč si to myslíte?“

„Měl jste v očích takový zvláštní výraz.“

Rinaldi si popotáhl manžety košile zpod rukávů saka a uhlašoval si je na zápěstí.

„Už jste dokončila ohledání lebky a rukou?“

„Mám to na prvním místě svého seznamu.“

Nad hlavami nám bzučela zářivka. Slidellův hlas k nám doléhal z haly.

„Kdo je ten Darryl Tyree?“ zeptala jsem se.

„Pasák, drogový dealer, prodavač pornografie. V jakém pořadí pan Tyree uvádí tato povolání ve svém životopise, si nejsem tak docela jistý. Ozvěte se mi, až budete něco vědět o té lebce.“

Rinaldi se vydal ke dveřím, v nichž se zrovna objevil Joe Hawkins. Oba muži se zastavili. Hawkins se natáhl přes Rinaldiho a podal mi velkou hnědou obálku.

Poděkovala jsem mu. Hawkins odešel.

Rinaldi se pomalu otočil a očima ukázal směrem ke svému parťákovi.

„Skinny bývá občas trochu hrubý. Ale je to dobrý policajt. Nedělejte si starosti, doktorko Brennanová. My Banksovy najdeme.“

V té chvíli strčil Slidell hlavu do dveří.

„Jak se zdá, tak toho chudáka z latríny nezamordovali na farmě.“

S Rinaldim jsme čekali, až bude pokračovat.

„Dneska ráno to tam technici prolezli s LumaLitem.“ I když se Slidell usmíval, koutky jeho úst zůstávaly nehnuté. „Žádná krev. Všude tma jako v obchodáku na Štědrý večer.“

Když Rinaldi se Slidellem odešli, odnesla jsem obálku od Hawkinse do smradlavé pitevny a rozložila snímky na prohlížečku.

Každý z nich mě inspiroval k novému titulu pro Slidella.

Kretén.

Kokot.

Dvouslabičné výkřiky fungovaly nejlíp. Pokud mi zrovna nesjel roh snímku a nemusela jsem to celé přerovnávat.

Debil.

Blbec.

Jeden po druhém jsem se propracovávala infrastrukturou cestujícího z letadla. Žebra, obratle, pánev, paže, noha, hrudník, klíční kost.

Kromě masivních poranění způsobených decelerací to tělo vypadalo naprosto normálně.

Dokud jsem nepřilípla poslední čtyři snímky.

Zírala jsem na ruce a nohy cestujícího, když se za mnou objevil Larabee. Plných deset vteřin ani jeden z nás nepromluvil.

Larabee prolomil ticho.

„Prokristapána. Doufám, že to není to, co si myslím.“

15

UPŘENĚ JSEM HLEDĚLA NA ŠEDOBÍLÉ MAPKY NA RENTGENOVÉM snímku. Larabee vedle mě činil totéž.

„Všimla sis něčeho podobného, když jsi prohlížela kosti nosu?“ zeptal se mě.

„Jedné léze.“

„Aktivní?“

„Ano.“

Slyšela jsem, jak Larabeeho podrážky vržou na podlaze a jeho dlaně přejíždějí nahoru a dolů po předloktí.

„Myslíš, že je to lepra?“ zeptal se.

„Každopádně to tak vypadá.“

„Jak sakra může někdo dostat lepru v Severní Karolíně?“

Otázka zůstala viset ve vzduchu a já se prokopávala vrstvami své paměti.

Vysoká škola. Systematika patologie kostí.

A: anatomická distribuce.

Ukázala jsem špičkou propisky na kosti prstů u rukou i nohou.

„Kromě nosní kosti je ten proces omezený jen na ruce a nohy, zejména na proximální a střední články prstů.“

Larabee souhlasil.

B: modifikace kostí. Abnormální velikost, tvar, úbytek a deformace kostí.

„Vidím tady tři typy změn.“

Ukázala jsem na oblouček, co vypadal, jako by ho někdo vyřízl. „Některé léze jsou kulaté a cystické, jako třeba ta na nose.“

Namířila jsem hrot na ukazováček, na mapku připomínající včelí plástev.

„Některé články jsou na okrajích hrubé.“

Posunula jsem propisku ke článku, jehož tvar se změnil z maličké činky na ořezanou tužku.

„Resorpce.“

„Pro mě je to lepra jak vystřižená z učebnice radiologie,“ prohlásil Larabee.

„Všiml sis na těle ještě něčeho dalšího?“

Larabee obrátil obě dlaně vzhůru a pokrčil rameny, jako by říkal „ani ne“. „Pár zvětšených uzlin, ale nepřipadalo mi to moc důležité. Plíce byly na škvarek, takže tam nebylo co zkoumat.“

„U lepromatózní lepry bývají ty nejzřetelnější kožní léze na obličeji.“

„Jo. A tenhle chlapec žádný nemá.“

Zpátky do útrob zadního mozku.

Žádné makroskopicky pozorovatelné změny měkké tkáně.

Na některých místech bylo patrné řídnutí kortikální kosti a minimálně na jednom článku stopy degenerace.

Ještě níž do mentálních hlubin.

Neoplazie. Avitaminóza. Metabolické onemocnění. Infekční nemoc. Autoimunitní choroba.

Pomalý, zhoubný průběh.

Ruce a nohy.

Mladý dospělý člověk.

„Ale klidně vsaď boty, že jakmile budou připravené vzorky, pustím se do histologie.“

Larabeeho slova jsem skoro neregistrovala a dál zvažovala možnou diagnózu. Lepra. Tuberkulóza. Spina ventosa. Osteochondromatóza.

„Otce Damiána zatím nevolej,“ prohlásila jsem a zhasla prohlížečku. „Trochu se v tom ještě pošťourám.“

„Já se tedy znovu podívám na to, co zbylo z jeho kůže a lymfatických uzlin.“ Larabee vrtěl hlavou. „Kdyby měl obličej, hodně by nám to pomohlo.“

Ani jsem se nestačila usadit u svého stolu, když mi zazvonil telefon. Byla to Sheila Jansenová.

„Měla jsem pravdu. Ta věc, co se přiškvařila zespodu k letadlu, nebyl kokain.“

„A co to bylo?“

„To musíme teprve zjistit. Ale kokain to nebyl. Dostali jste se někam s tím pasažérem?“

„Děláme na tom.“

O našem podezření týkajícím se zdravotního stavu toho pána jsem pomlčela. Radši počkám, až budeme mít naprostou jistotu.

„Zjistila jsem dalších pár věcí o Rickym Donu Dortonovi,“ pokračovala Jansenová.

Čekala jsem.

„Zdá se, že začátkem sedmdesátých let došlo mezi Rickym Donem a námořní pěchotou Spojených států k menšímu nedorozumění. Něco málo si odseděl a dostal vyhazov.“

„Drogy?“

„Desátník Dorton se rozhodl, že pošle domů trochu hašiše. Asi jako vzpomínku na svůj pobyt v jihovýchodní Asii.“

„Originální nápad.“

„Neměl to špatně vymyšlené. Ve Vietnamu se staral o převozy mrtvých vojáků. Měl v plánu nastrkat drogy do rakví v márnici Da Nang s tím, že jakmile letadla dosednou na americkou půdu, jeho komplic zásilku okamžitě vyzvedne a těla se budou moct v klidu předat rodinám padlých. Nejspíš v tom jel s někým, koho poznal u maríny.“

„Chytré.“ Ježíšikriste. „Drsné, ale chytré.“

„Jenomže našeho desátníka Einsteina nachytali na švestkách poslední týden jeho pobytu.“

„Smůla.“

„Po propuštění z basy Dorton na chvíli zmizel. A pak už ho máme zpátky ve Sneedvillu, kde působí jako instruktor v táboře pro rybáře firmy Grizzly Woodsman.“

„Grizzly Woodsman? To je to značkové vybavení, díky kterému můžou účetní z Akronu nachytat okouny svých snů?“

„Jo. Obávám se, že dosažené vzdělání a onen ponižující odchod z armády omezily Rickyho možnosti ucházet se o místo u velkých firem na Wall Street. To ovšem neplatí o jeho ctižádosti. Dva roky učil chlapy rybařit a pak si otevřel vlastní podnik. Jmenuje se to Výprava do divočiny.“

„Nepředpokládáte, že by se mu podařilo nějaké drogy propašovat do Států ještě před tím, než armáda odhalila jeho malý exportní plán.“

„Ne. Jako spořádaný občan si Ricky Don ukládal část každé výplaty a o víkendech pracoval na obecně prospěšných pracích. V polovině osmdesátých let vyměnil rybářské holínky za proužkovaný oblek. Kromě rybářského klubu mu patří ještě obchod se sportovními potřebami v Morristownu v Tennessee a dva zábavní podniky v Kannapolisu.“

„Počestný pan obchodník,“ ušklíbla jsem se.

„Ze své zkušenosti s armádou se Ricky Don poučil. Jestli jede v něčem nelegálním, tak to řídí pěkně z povzdálí. Dává si sakra bacha, aby na něj poldové nic neměli.“

V usazeném kalu mého zadního mozku se cosi pohnulo.

„Říkala jste, že Dorton pochází ze Sneedvillu?“

„Ano.“

„Ve státě Tennessee?“

„Ano. Dodnes tam žije mamá Dortonová a asi milion dalších příbuzných.“

Ta beztvářá myšlenka se jen líně překulila.

„Myslíte, že by Dorton mohl být Melungeon?“

„Jak jste to uhodla?“

„Opravdu je?“

„Jasně že jo. Teda já zírám. Až do včerejška jsem o Melungeonech v životě neslyšela.“ Jansenovou patrně zaujal tón mého hlasu.

„Napadlo vás něco?“

„Tak trochu. Ale třeba jsem vedle jak ta jedle.“

„Víte, kde mě najdete.“

Když jsme domluvily, zůstala jsem ještě chvíli sedět.

Další kopání v hlubinách.

Horní vrstvy. Nedávné usazeniny.

Americká akademie soudních věd. Vědecká sekce.

Který rok? Které město?

Natáhla jsem se po programech AASV na polici.

Během deseti minut jsem našla, co jsem hledala. Před dvanácti lety. Prezentace jednoho studenta o četnosti výskytu chorob v populaci Melungeonů.

Četla jsem ten výňatek a ona amorfní myšlenka se vyškrábala na nohy a konečně získala tvar.

„Sarkoidóza.“

Larabee zvedl hlavu a jeho stolní lampička vrhala stíny na vrásky v jeho tváři.

„To by nás přivedlo zpátky k lymfatickým uzlinám, plicím a pokožce.“

„Asi čtrnáct procent případů sarkoidózy vykazuje postižení kostí. Většinou se jedná o krátké kosti rukou a nohou.“

Položila jsem před něj na stůl učebnici patologie. Larabee chvíli četl, pak se zaklonil a dlaní si podepřel bradu. Jeho výraz prozrazoval, že jsem ho nepřesvědčila.

„Většina případů sarkoidózy je asymptomatická. Ta choroba se rozvíjí pomalu, nezhoubně a obvykle dojde ke spontánnímu vyléčení. Lidé ani nevědí, že ji mají.“

„Dokud si nenechají udělat rentgen kvůli něčemu jinému,“ opáčil.

„Přesně tak.“

„Třeba když umřou.“

To jsem ignorovala.

„Sarkoidóza postihuje v první řadě mladé lidi,“ pokračovala jsem.

„A radiograficky je nejlépe rozpoznatelná v plicích.“

„Jenže ty jsi říkal, že plíce jsou na škvarek.“

„Sarkoidóza se vyskytuje hlavně mezi Afroameričany.“

„K častému výskytu dochází i mezi Melungeony.“

Larabee se na mě podíval, jako kdybych pronesla „olmeckými válečníky“.

„Všechno to do sebe zapadá. Výrazná šupina kosti týlní vzadu na hlavě pasažéra a charakteristický lopatkový tvar řezáků. Lícni kosti má široké, ale jinak ten kluk vypadá jako Charlton Heston.“

„Co ještě víš o Melungeonech?“

„Jsou to lidi s tmavší pletí a evropskými rysy. Někteří mají asijské oči.“

„Kde žijí?“

„Většina jich žije v horách Kentucky, Virginie, západní Virginie a Severní Karolíny.“

„Co jsou vůbec zač?“

„Existuje několik teorií, vyber si: potomci ztracené kolonie Roanoke, portugalské trosečníci, zbloudilý kmen Izraelitů, feničtí námořníci.“

„A která teorie momentálně vede?“

„Potomci španělských a portugalských kolonistů, kteří koncem šestnáctého století opustili osadu Santa Elena v Jižní Karolíně. Patrně se promísili s Pauhatany, Katóby, Čerokíi a dalšími indiánskými kmeny. Možná mají v sobě geny maurských a tureckých otroků z galér a španělských a portugalských trestanců, které v roce 1586 vysadili na ostrově Roanoke.“

„Kdo je tam vysadil?“

„Sir Francis Drake.“

„A jak to vidí oni sami?“

„Tvrdí, že jsou portugalského, tureckého, maurského, arabského a židovského původu a že se smísili s domorodými Američany.“

„Existují nějaké důkazy, o které by se to dalo opřít?“

„Když je v sedmnáctém století poprvé objevili, tak bydleli ve srubech, mluvili lámanou angličtinou a sami sebe označovali za ‚Portygee‘.“

Larabee mi pokynul rukou, abych pokračovala.

„Nedávná genetická studie neprokázala žádné výrazné rozdíly mezi populací Melungeonů v Tennessee a Virginii a populací Španělska, Portugalska, severní Afriky, Malty, Kypru, Iránu, Iráku a dalších zemí Orientu.“

Larabee zavrtěl hlavou. „Jak si můžeš tohle všechno pamatovat?“

„Nepamatuju. Před chvílí jsem si to vyhledala. O Melungeonech je toho napsáno spousta. Celé webové stránky.“

„Proč je to pro nás tak důležité?“

„V okolí Sneedvillu v Tennessee žije velká skupina melungeonské populace.“

„No a?“

„Vzpomínáš si na Rickyho Dona Dortona?“

„Tomu patří ta cessa.“

„Dorton pochází ze Sneedvillu v Tennessee.“

„Tak to jo.“

„Taky si říkám.“

„Zavolej Sheile Jansenové. Já cinknu do Sneedvillu.“

Zrovna jsem domluvila s agentkou Národního úřadu pro bezpečnost dopravy, když se mi podruhé toho dne zjevili Slidell a Rinaldi.

„Slyšela jste někdy o chlapíkovi jménem J. J. Wyatt?“ zeptal se mě Rinaldi.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Vypadá to, že Darryl Tyree měl Wyattovo číslo v seznamu rychlého vytáčení.“

„Což znamená, že Tyree Wyattovi často volal?“

Rinaldi přikývl. „Z mobilu.“

„Nedávno?“

„Poslední tři hovory proběhly těsně před sedmou v neděli ráno.“

„Kdo komu volal?“

„Tyree Wyattovi na mobil.“ Slidellův obličej vypadal jako uvařený.

„A ten se nacházel kde?“ chtěla jsem vědět.

„Pravděpodobně ve Wyattově ruce.“ Slidell zamrskal obočím.

Spolkla jsem peprnou odpověď a v tu chvíli se k nám přidal Larabee, ve tváři úsměv přes celý kostnatý obličej.

„Pánové,“ prohlásil soudní lékař směrem ke Slidellovi a Rinaldimu, „nacházíte se v přítomnosti génia.“

Larabee se uklonil mým směrem a pak zamával ve vzduchu listem papíru.

„Jason Jack Wyatt.“

Mou maličkou kancelář naplnilo absolutní ticho.

Larabeeho naše nulová reakce evidentně zmátla a díval se střídavě na Slidella, Rinaldiho a na mě.

„Co je?“

Slidell promluvil první.

„Co je s Jasonem Jackem Wyattem, doktore?“

„Čtyřicetiletý muž ze Sneedvillu v Tennessee, Melungeon. Pohřešuje se třetí den. Zmizení nahlásila znepokojená babička.“

Larabee mrkl do svých poznámek.

„Babička tvrdí, že mladý J. J. měl v rukou a nohou ‚artritidu‘. Kartu od zubaře nám teprve pošlou, ale zdá se, že to je náš pasažér z cessny.“

Nikdo z nás neřekl ani slovo.

„Jste připraveni na zlatý hřeb večera?“

Trojí přikývnutí.

„Babička se jmenuje Effie Opal Dortonová Cumbová.“

Larabeeho široký úsměv se ještě rozšířil. Neuvěřitelné.

„J. J. Wyatt a Ricky Don Dorton jsou bratřenci z Tennessee.“

16

UBĚHLO TŘICET VTEŘIN, NEŽ NĚKDO PROMLUVIL.

Rinaldi zíral do stropu. Slidell si upřeně prohlížel boty. Oba se tvářili, jako by zrovna počítali nějaký zapeklitý matematický příklad.

Larabee sice pochopil, že je momentálně mimo, ale nevěděl proč, takže jen čekal, co z nás vypadne. Už se neusmíval. Jeho vychrtlá tvář vypadala, jako by se celou věčnost sušila v peci.

Rozhovor jsem zahájila já a zvedla přitom ukazováček.

„Jason Jack Wyatt je patrně pasažér z cessny.“

„Cessna patřila Rickymu Donu Dortonovi,“ pokračoval Rinaldi.

Přidala jsem další prst.

„Wyatt byl Dortonův bratranec,“ spěchal se svou trochou do mlýna Slidell.

Prsteníček.

„Darryl Tyree často telefonoval Wyattovi, naposledy třikrát toho rána, kdy cessna havarovala.“ Rinaldi.

Malíček.

„Ale ještě předtím vyložila čtyři kila kokainu.“ Slidell.

Vzpřímila jsem palec.

„Tyree je dealer,“ konstatoval Rinaldi, „a jeho přítelkyně se momentálně pohřešuje.“

Pokračovala jsem na druhé ruce.

„A oddělala vlastní dítě.“ Slidell.

„Možná,“ opravila jsem ho.

„Dva členové Tameliny rodiny se taky pohřešují.“ Rinaldi nevěnoval naší slovní výměně týkající se dítěte žádnou pozornost.

Vztyčila jsem prostředníček na druhé ruce.

„A řidičák naší slad'oučké holčičky se objeví v baráku, kde mají ve sklepě dvě kila šňupáníčka a na hajzlu mrtvolu.“ Slidell.

Prsteníček číslo dvě.

„Dům patří Sonnymu Pounderovi, dealerovi, který navedl poldy na Tamelino mrtvé dítě.“

Malíček číslo dvě.

„Na dvoře toho domu jsou zakopaní medvědi,“ dodala jsem a spustila ruce dolů.

Slidell mě doplnil procítěným zaklením.

Přidala jsem jedno z vlastní sbírky.

V Larabeeho kanceláři zazvonil telefon.

„Tohle všechno mi budeš muset ještě jednou zopakovat,“ zahučel soudní lékař a vyrazil ze dveří.

Rinaldi sáhl do vnitřní kapsy, vyndal z ní uzavřený igelitový sáček a hodil mi ho na stůl.

„Tohle našli technici u kokainu. Napadlo mě, že by vám to třeba mohlo být povědomé.“

Než jsem se natáhla po sáčku, pohlédla jsem na Rinaldiho.

„Otisky už z toho sejmuli.“

Otevřela jsem pytlík a prohlížela si obsah.

„Peří?“

„Velmi neobvyklé peří.“ Rinaldi.

„Já o peří nevím vůbec nic.“

Slidell pokrčil rameny. „Méd'a Béd'a a jeho kámoši vám nedělali problém, paní doktorko.“

„To byly kosti. Tohle je peří.“

Rinaldi vytáhl dvacetimetrový brk a roztočil ho v ruce. I ve světle zářivek byl sytě modrý a duhově měnil barvy.

„Vrabec to nebude,“ prohlásil Rinaldi.

„Já vám vůbec nerozumím,“ opáčila jsem.

„Proč by někdo schovával ptačí peří společně s nelegálními drogami?“

„Možná se to peří dostalo do sklepa jako první a kokain složili na ně.“

„Možná.“ Rinaldi vrátil brk do sáčku.

Vzpomněla jsem si na medvědí kosti.

„Poslyšte, u těch medvědů byly ptačí kosti.“

„Povídejte.“

„Víc nevím.“

„Neuškodilo by identifikovat druh.“

„Na to potřebujeme ornitologa.“

„Znáte nějakého?“

„Můžu pár lidí obvolat.“ Věnovala jsem Rinaldimu pohled, který měl drápy. „Ale nejdřív si promluvíme o bezhlavých tělech.“

Rinaldiho paže se složily na saku značky Brooks Brothers.

„Nemám ráda, když se přede mnou něco tají, detektive.“

„A my nemáme rádi spekulace, paní doktorko.“ Slidell.

Obrátila jsem se k němu.

„Je tu snad něco, co jste mi neřekli?“

„Nemá smysl tady mlátit prázdnou slámu.“ Slidell se na mě zamračil.

Já se zamračila na něj.

„Jakmile si všechno ověříme, předáme to dál.“ Slidell.

Rinaldi si začal oždibovat mozol na palci. Bledá a lesklá pokožka na hlavě mu prosvítala mezi tuhými vlasy.

Z vedlejší kanceláře sem doléhal Larabeeho hlas.

Slidell mi nepřestával hledět do očí. V duchu jsem se ptala, zda by to vydržel i s mojí botou na svém zadku.

Rinaldi přerušil ticho.

„Myslím, že nemůže škodit, když doktorku Brennanovou seznámíme s našimi úvahami.“

Slidell stočil oči k partákoví a pak zpátky ke mně.

„Pro mě za mě,“ vydechl Slidell. „Dělej si, co chceš.“

„Je to tak tři, čtyři roky. Už si přesně nevzpomínám. Na stůl se mi dostalo jedno hlášení.“

„O těle, které nemělo hlavu ani ruce.“

Rinaldi přisvědčil.

„Kde?“

„V Jižní Karolíně.“

„Jižní Karolína je velická.“

„Fort Mill. Gaffney. Chester.“ Rinaldi mávl dlouhou, kostnatou rukou. „Tam dole nemají nic centralizované. Je obtížné to dneska dohledat.“

Na rozdíl od svého severního protějšku má Jižní Karolína ve svých okresech koronery, kteří fungují zcela nezávisle jeden na druhém. Koroner je tam volená funkce. Může se jím stát zdravotní sestra, majitel pohřebního ústavu nebo hrobník. Jen malá hrstka z nich mívá nějaké znalosti medicíny a ještě menší hrstka ví něco o soudní patologii. Pitvy se zadávají externě místním lékařům.

„Většina koronerů v Jižní Karolíně nemá k dispozici zařízení, kde by mohla mrtvá těla delší dobu uchovávat.“

„To máš teda pravdu,“ odfrkl si Slidell. „Kolik času dali tatíkovi Michaela Jordana, než ho prohnali komínem? Tři dny?“

Slidell byl taktní asi jako železná palice. Ale měl pravdu.

„Už jsem se s nimi zkontaktoval,“ oznámil Rinaldi. „Doufám, že se mi ozvou ještě dnes.“

„A jinak bylo to bezhlavé a bezruké tělo v dobrém stavu?“

„Pokud si vzpomínám, ostatky byly skeletonizované. Ale tenkrát to nepasovalo k žádnému vyšetřovanému případu, tak jsem si toho moc nevšímal.“

„Černoch, nebo běloch?“

Rinaldi pokrčil rameny.

„Muž, nebo žena?“

„Rozhodně,“ uzavřel debatu Rinaldi.

Po odchodu obou detektivů jsem zatelefonovala na univerzitu. Kologyně se na ta pírká podívá hned zítra.

Pak jsem došla k chladicím boxům a vytáhla vozík se zvířecími ostatky. Zabalila jsem všechno, co vypadalo jako pták, a balíček uložila do Rinaldiho sáčku s peřím.

Vyměnila jsem zvířecí vozík za ostatky z latríny a několik příštích hodin strávila co možná nejpodrobnějším rozborem.

Můj prvotní dojem se moc nezměnil, ale teď jsem už byla schopná přesněji odhadnout věk.

Rasa: bílá.

Věk: dvacet pět až čtyřicet.

Pohlaví: hod'te si korunou.

Vrátila jsem se do kanceláře a našla tam Ryana, jak listuje výtiskem časopisu *Creative Loafing*. Tenisky značky Nike se opíraly o kraj mého psacího stolu. Na sobě měl stejnou havajskou košili a kratásky jako ráno a kšiltovku s emblémem Winston Cup. Vypadal jako seriálový polda na automobilových závodech.

„Jak ses měl celý den?“

„Obhlídl jsem plantáže Latta a Park svobody.“

„Netušila jsem, že jsi takový milovník historie.“

„Hoochovi se to taky děsně líbilo.“

„Kde je?“

„Volání pytle Pedigree převážilo volání divočiny.“

„Překvapuje mě, že tě nechal odejít samotného.“

„Když byl nejlepší přítel člověka naposledy spatřen, tak zrovna prozkoumával pytlík od čokoládových sušenek.“

„Čokoláda psům škodí.“

„Jo, mluvili jsme o tom. Hooch tvrdil, že to zvládne.“

„Pokud se Hooch spletl, tak ten koberec budeš čistit sám.“

„Jak jsi na tom s tím chlápkem z latríny?“

„Tomu říkám plynulý přechod k dalšímu tématu.“ Hodila jsem složku případu na stůl a svalila se do křesla. „Právě jsem skončila.“

„Tak to sis užila,“ poznamenal Ryan.

„Toody s Muldoonem se tu dneska zastavili hned dvakrát.“

„To myslíš Slidella a jeho parťáka?“

Přikývla jsem.

„Nejsi na toho chlapíka až moc tvrdá?“

„Slidell potřebuje návod i na výrobu ledových kostek.“

„To je vážně tak blbě?“

Chvilí jsem o tom přemýšlela.

Slidell vlastně není blbý. Tedy ne tím způsobem, jako je blbé třeba kapradí. Nebo žába. Slidell je prostě Slidell.

„Asi ne. Jenomže je absolutně neomalený a protivnější než činže.“

„Co ti chtěli?“

Pověděla jsem Ryanovi o Jasonu Jackovi Wyattovi a jeho telefonickém spojení s Darrylem Tyreem.

„To je přítel té dámy s mrtvým miminem?“

Prisvědčila jsem.

„Čím dál tím zamotanější.“

„A ještě jeden trumf. Rinaldi si vzpomněl na hlášení o bezhlavém a bezrukém těle. Bylo to před několika lety. Se Slidellem se ho teď pokoušejí vystopovat.“

„Údaje by odpovídaly tvému chlápkuvi ze záchodu?“

„Rinaldiho vzpomínky jsou v tomto ohledu poněkud vágní.“

„A je ten tvůj vůbec chlap?“

„Myslím, že jo.“

Ryan zvedl tázavě obočí.

„Není tam jediný kraniální rys, který by jednoznačně určoval pohlaví. Všechna měření jsem zadala do programu Fordisc 2.0.“

„Nech mě hádat. Lebka spadá do překrývajícího se pásma.“

Přikývla jsem. „Ale blíží se spíš k mužskému než k ženskému pohlaví.“

„Totéž platí i pro kosti ruky?“

„Ano.“

„A co říká tvoje intuice?“

„Muž.“

„Mladý dospělý běloch, který patrně používal pánské záchodky. Pro začátek to není vůbec špatné.“

„S hroznýma zubama.“

„Cože?“

„Hodně kazů. Tedy aspoň na těch zubech, které máme.“

„Nějaké chybí?“

„Jo.“

„Podělaná práce.“

„Já věděla, že to řekneš.“

„Nějaké plomby?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Oběť si na pravidelné prohlídky u zubaře moc nepotrpěla.“

„Ještě něco dalšího?“

„Snad lehčí forma demineralizace kostí.“

„Myslím, že jste odstartovala na výbornou, doktorko Brennanová.“

„A Rinaldi má ještě peří.“

„Nevěděl jsem, že tohle je jeho styl.“

„Objevil je ve sklepě u toho koksů.“

„Jaké peří?“

„Chce ode mě, abych to zjistila.“

„A ty znáš nějaké velké ptačí mozky?“

„Znám tebe, kovboji.“

Ryan udělal z ruky pistoli a namířil na mě.

„Co bys zítra řekl dalšímu výletu do terénu?“

„Hurá!“

Tentokrát se prsty stočily do tvaru lasa.

Zrovna jsme procházeli kolem recepcce paní Flowersové, když zazvonil telefon. Zvedla ho a pak mávla rukou mým směrem.

Čekala jsem, až domluví. Za chvíli zakryla sluchátko dlaní.

„Detektiv Slidell.“

Zachtělo se mi hlasitě vzdychnout, ale odolala jsem momentálnímu impulsu sehrát tu melodrama.

Paní Flowersová se usmála nejdřív na mě a pak i na Ryana. Když jí úsměv oplatil, na obou líčkách jí vykvetly růžolící skvrny.

„Mluví jako kocour, co právě spolkl kanára.“

„To není hezká představa.“ Ryan na ni zamrkal.

Paní Flowersová se zachichotala a tváře se jí zbarvily do malinová.

„Chcete si to vzít?“

Přibližně stejně, jako jsem chtěla chytit virus Ebola.

Natáhla jsem ruku po sluchátku.

17

„LANCASTER.“

„Lancaster kdo?“

„Lancaster v Jižní Karolíně.“

Slyšela jsem šustění celofánu a potom zvuk, který vydává žvýkající člověk.

„To je asi čtyřicet minut jízdy na jih od Charlotte.“

„Hm. Po silnici 521.“

Odmlka.

„A co je s Lancasterem v Jižní Karolíně?“

„Kostra,“ zamumlal a dál cucal karamel a drtil buráky.

„Tři“ – zašustění – „roky zpátky.“

Slidell šel do Snickers. Mé prsty sevřely sluchátko o něco pevněji.

„Turisti.“

Další šustění a poznámka, které jsem nerozuměla.

„Park.“

„Turisti našli bezhlavou a bezrukou kostru v parku u Lancasteru?“ napovídala jsem.

„Jo.“

Pak se Slidell patrně začal dloubat nehtem v zubu.

„Byly ty ostatky identifikovány?“

„Ne.“

„Co se s nimi stalo?“

„Zabalili je a poslali do Columbie.“

„Wallymu Cagleovi?“

„To je tamější antropolog?“

„Ano.“

„Malá tlustá octomilka s kozí bradkou, co vypadá jako kachní prdel?“

„Walter Cagle je vysoce kvalifikovaný antropolog s patřičnou atestací.“ Dalo mi hodně práce, abych nezvýšila hlas. „A neodpověděl jste mi na otázku.“

„Nejspíš.“

„Co to znamená?“

„Ctění občané lancasterského okresu si před dvěma lety zvolili nového koronera. A ten tvrdí, že si jeho předchůdce nevedl moc dobrou evidenci.“

„Kdo rozeslal hlášení?“

„Šerif.“

„A ten říká co?“

„Říká: promluvte si s bývalým koronerem. Ten šerif je totiž taky nový.“

„A udělal jste to?“

„Těžká věc. Ten chlap je mrtvej.“

Svírala jsem sluchátko tak pevně, že plast pod mými prsty tiše zapraskal.

„Má současný koroner o tom případu nějaké informace?“

„Části kostry poškozené zvěří. Neznámé.“

„To je všechno?“

„To stojí v oficiálním policejním hlášení. Nic dalšího ve spise není.“

„A ověřuje to někdo u doktora Caglea?“

„Jo.“

„Už jste začali hledat mezi pohřešovanými kvůli identifikaci lebky z latríny?“

„To dost dobře nejde, když se nemáme čeho chytit.“

Slidell měl pravdu.

„Běloch, muž, pětadvacet až čtyřicet. Zkažené zuby, čtyři plomby.“ Snažila jsem se o neutrální tón.

Prsty paní Flowersové létaly po klávesnici. Každou chvíli pohlédla na Ryana. On se vždycky usmál a barva jejích lící ještě víc ztmavla.

„To nám pomůže.“

„Ale nevyklučujte ani osoby ženského pohlaví.“

„Co to má sakra znamenat? To jako že když to nebude chlap, tak to bude ženská?“

„Ano. I to se stává.“

Podívala jsem se na Ryana. Zakřenil se.

„Nechám si zapnutý mobil,“ sdělila jsem Slidellovi. „Až budete něco vědět, zavolejte mi.“

Obvykle moje lednice obsahuje zbytky jídel donesených z restaurací, zmražené hotovky, koření, kávové boby, dietní colu, mléko a spoustu různých slizovitých potravin v mističkách. Ten večer byla ovšem neobvykle plná.

Když jsem otevřela dveře, na podlahu vypadla cibule a odkutálela se až k Boydově zadku. Čau-čau ji očichal, olízal a pak se přesunul pod stůl.

„Dal ses do shánění potravy?“ zeptala jsem se.

„Hooch mě dovedl až k samošce.“

Boyd našpicoval uši, ale čumák nechal ležet na packách.

Vytáhla jsem jeden balíček ve voskovaném papíře.

„Ty umíš udělat mečouna?“

Ryan natáhl obě ruce.

„Jsem synem Nového Skotska.“

„Aha. Dáš si pivo?“

„Generace mého lidu si obstarávaly živobytí v moři.“

Tohohle chlapa bych vážně mohla milovat, napadlo mě.

„Tví rodiče se narodili v Dublinu a studovali medicínu v Londýně,“ připomněla jsem mu.

„Ale jedli spoustu ryb.“

Podala jsem mu pivo.

„Díky.“

Otevřel si ho a dlouze se napil.

„Co kdybys –“

„Já vím,“ skočila jsem mu do řeči. „Co kdybych si dala sprchu a vy s Hoochem zatím něco dobrého uklohníte.“

Ryan mrkl na Boyda.

Boyd zavrtěl ocasem na Ryana.

„O. K.“

Jenomže to dopadlo úplně jinak.

Měla jsem ještě šampon na vlasech, když se dveře koupelny otevřely. Pocítila jsem studený vzduch a pak teplé tělo. Prsty, které mi začaly masírovat kůži na hlavě. Přitiskla jsem se k Ryanovi. „Už jsi začal dělat tu rybu?“ zeptala jsem se, aniž bych otevřela oči.

„Ne.“

„To je dobře.“

Leželi jsme schoulení na gauči, když zazvonil telefon.

Byla to Katy.

„Jak se vede?“

„Akorát jsem dojedla večeři.“

„Ted?“

Mrkla jsem na hodiny na krbu. Půl jedenácté.

„No, něco se, hm, vyvrátilo.“

„Mami, měla bys trochu zvolnit. Udělej si taky čas na sebe.“

„Hm.“

„Pořád ještě děláš na tom Boydově kolosálním nález?“

„Z Boydova kolosálního nálezu se možná vyklube kolosální případ.“

„Jak to?“

„Mezi zvířecími ostatky jsem našla lidské kosti.“

„Děláš si srandu?“

Ryan mě lechtal za uchem. Odstrčila jsem mu ruku.

„Nedělám. A mimochodem, kdepak ses schovávala ty?“

„Zaskakuju u táty ve firmě. Jeho recepční má dovolenou. Děsná nuda.“

Slovo „děsná“ v jejím podání znělo, jako by mělo dvojnásobný počet slabik.

„A co tam děláš?“

Ryan mi začal foukat na šíji.

„Olizuju obálky a zvedám telefony. *Bialystock und Bloom. Bialystock und Bloom*,“ napodobovala švédskou recepční z muzikálu *Producenti*.

„To není špatné.“

„S Lijou nás napadlo uspořádat slavnostní večeři.“

„To by mohlo být fajn.“

Ryan sundal paži z mých ramen, vstal a zamával na mě šálkem od kávy. Zavrtěla jsem hlavou a neslyšně pronesla „ne, díky“.

„Ty tam někoho máš?“

„A koho chcete pozvat?“

Krátká odmlka.

„Když jsem ti minule volala, vzal mi to nějaký chlap.“

O něco kratší odmlka.

„Ten chlap u tebe bydlí, že jo? Proto mluvíš tak divně. Ty s tím hezounem z Montrealu něco máš!“

„Mluvíš o Andrewu Ryanovi?“

„Víš moc dobře, o kom mluvím.“ Najednou jí to došlo. „Počkej chvilku. Pořád mi to vrtalo hlavou, ale teď jsem konečně přišla na to, kdo to je. Potkala jsem ho, když jsem za tebou přijela do Montrealu a nějakéj sériovej vrah se ti pokoušel udělat plastiku hrtanu řetězovou pilou.“

„Katy –“

„Každopádně, *le monsieur* byl u tebe doma, když jsem tam přivezla Boyda. Teda, mami. Ten chlap je fakt první třída.“

Slyšela jsem jí, jak řve na celý byt.

„Moje máma žije na hromádce s četníkem.“

„Katy!“

Někdo tam cosi poznamenal.

„No jo. Ve srovnání s ním vypadá Harrison Ford jako šašek.“

Někdo znovu cosi poznamenal.

Katy promluvila zpátky do telefonu.

„Lija říká, ať se ho držíš.“

Opět se ozval vzdálený hlas.

„Dobrý nápad.“ Katy se vrátila ke mně. „Lija říká, abys ho přivedla na ten večírek.“

„A kdy se ta sláva koná?“

„Zítřka večer. Napadlo nás, že by mohla být docela sranda, kdybychom se všichni hodili do gala.“

Pohlédla jsem na Ryana. Když jsme vylezli ze sprchy, „hezoun“ vyměnil havajskou košili a šortky za ušřížené džíny, tílko a pantofle.

„V kolik?“

Druhý den ráno v devět hodin a sedmnáct minut jsme s Ryanem vstoupili do kanceláře ve čtvrtém poschodí McEniryho budovy Severokarolínské univerzity. Místnost nebyla velká, ale slunečná a jasná a na erárním koberci od stěny ke stěně ležela pestrá předložka. Byla utkaná ze základních barev, vnější okraj tvořila stylizovaná hnízda a uprostřed dlouhonohá volavka rozpínala křídla v letu.

Stěna po levé straně byla od podlahy ke stropu plná polic. Napravo visely tucty obrázků a fotografií ptáků. Krásní i obyčejní, tropičtí i polární, dravci i nelétaví. Variabilita zobáků a peří byla úchvatná.

Vyřezávání a vymodelování ptáci seděli na psacím stole i registračních skříňkách a shlíželi na nás seshora, z mezer mezi knihami. Gobelínové polštářky s vyšívanými ptáky zakrývaly okenní římsu. V jednom rohu visela ze stropu marioneta papouška.

Vypadalo to tu, jako by si někdo najal ornitologa a pak podle katalogů vybavil jeho pracovnu věcmi, které pokládal za nejlepší exempláře.

Rachel si to vyzdobila sama. Jedna z nejpřednějších ornitoložek v zemi, Rachel Mendelsonová, svůj obor vášnivě milovala. Pro ptáky žila i dýchala, s nimi se probouzela i usínala, do nich se oblékala a pravděpodobně o nich každou noc snila. Její domov byl stejně jako její kabinet oslňující sbírkou opeřených jedinců – živých i neživých. Při každé své návštěvě jsem očekávala, že odněkud vyletí zástupce zpěvavých či brodivých ptáků, usadí se v křesle a přivlastní si dálkové ovládání od televize.

Naproti dveřím zabíralo skoro celou horní polovinu stěny velké okno. Rolety byly napolo stažené, takže umožňovaly částečný výhled na lesopark Van Landingham Glen. Rododendrony se v dopoledním horku mihotaly jako fata morgana.

Přímo před oknem trůnil psací stůl. Před ním stály dvě židle; standardní kovová verze s polstrovanou sedačkou. Na jedné trůnil vycpaný papuchalk, na druhé pelikán.

Kancelářské křeslo za stolem vypadalo spíš jako kus nábytku navržený pro astronauta se zvláštními ortopedickými požadavky. Na něm seděla doktorka Rachel Mendelsonová.

Skoro.

Zvedla sice hlavu, když jsme vešli, ale nevstala.

„Dobré ráno,“ pronesla Rachel a dvakrát kýchl. Hlava jí poklesla a vlasy nadskočily.

„Promiň, že jdeme pozdě,“ řekla jsem, když se Rachel vzpamatovala. „Na Harrisově bulváru byla děsná zácpa.“

„Právě proto vyrazím na silnici už za kuropění.“ I její hlas připomínal ptačí čírikání.

Rachel vytáhla papírový kapesníček z malované krabičky ve tvaru sovy a hlasitě se vysmrkala.

„Omlouvám se. Alergie.“

Zmačkala kapesník, odhodila ho kamsi pod stůl a pomalu se napřímila.

Nedalo jí to moc práce, protože Rachel měří sotva metr padesát. Čeho se ovšem této dámě nedostává ve výšce, to dohání v šířce.

A barvě. Dneska měla na sobě citrónově žlutou a tyrkysovou. Hodně citrónově žluté a hodně tyrkysové.

Rachel bojuje se svou nadváhou celou dobu, co ji znám. S každou novou dietou ovšem její nadšení pomalu opadá. Před pěti lety začala jíst jen zeleninu a pít dietní koktejly v plechovce a zhubla na jednaosmdesát kilo, což byla nejnižší váha od doby, kdy dospívala.

Jenomže ať se snažila, jak chtěla, nevydrželo to dlouho. Díky nějaké bizarní hříčce chromozomů se Rachelina váha prostě ustálila na sto třech kilogramech.

Jako kdyby jí to chtěla dvoušroubovice vynahradit, obdařila Rachel hustými kaštanovými vlasy a tou nejkrásnější pokožkou, jakou jsem v životě viděla.

A srdcem tak velkým, že by se do něho vešly všechny mažoretky v Radio City Music Hall.

„*Bonjour, monsieur Ryan.*“ Rachel k němu natáhla baculatou ruku.

Ryan ji políbil na konečky prstů.

„*Bonjour, madame. Parlez-vous français?*“

„*Un petit peu.* Mí prarodiče byli *québécois*.“

„*Excellent.*“

Racheliny oči se svezly ke mně. Zvedla obočí a rty se jí zakulatily do maličkého O.

„Klidně mu řekni: ‚posad’te se, hochu‘,“ poradila jsem jí.

Ryan pustil její ruku.

„Posad’te se, hochu.“ Rachel otočila obě dlaně k zemi a pokynula nám. „I ty, děvče.“

Všichni jsme si sedli.

Ryan ukázal na kovovou sošku stojící na hromadě sešitů.

„Pěkná kachna.“

„To je potáplice,“ opravila ho Rachel.

„Jo, přesně kvůli takovému zobáku jsme tady.“ Ryan.

„Kvůli zobáku za mnou ještě nikdo nepřišel.“ Rachel vládla suchým humorem stejně jako Ryan. „Tak jak je to s tím mrtvým ptákem?“

Míru detailů jsem držela na minimu a vysvětlila celou situaci.

„Přes kosti tedy moc nejsem, ale na peří jsem fakt eso. Půjdeme do laborky.“

Pakliže Rachelin kabinet obsahoval asi tak půl tuctu druhů ptáků, její laboratoř byla domovem celého linnéovského systému. Poštolky. Skřivani. Tetřevi. Kondoři. Kolibříci. Tučňáci. Ve skleněné vitríně vzadu byl dokonce jeden vycpaný kivi.

Rachel nás dovedla k pracovnímu stolu s černou deskou a rozložila na něj kosti. Brýle ve tvaru půlměsíce si posunula z čela na oči a začala prohlížet sbírku.

„Vypadá to na čeled’ *Psittacidae*.“

„Taky mě to napadlo,“ prohlásil Ryan.

Rachel nezvedla oči.

„Papouškovití. Kakadu, ara, lori, alexandr, korela.“

„Když jsem byl malý, měl jsem korelu. Byla strašně uřvaná,“ ozval se Ryan.

„Opravdu?“ poznamenala Rachel.

„Pojmenoval jsem ji Řvoun.“

Rachel se na mě podívala a řetízek jejích polovičních brýlí se unisono zahoupal.

Ukázala jsem prstem na svůj spánek a zavrtěla hlavou.

Rachel obrátila pozornost zpět ke stolu, vybrala hrudní kost a zkoumavě si ji prohlížela.

„Nejspíš to bude ara. Velká škoda, že nemáme lebku.“

V hlavě se mi zableskla vzpomínka. Larabee, jak mluví o bezhlavém pasažérovi.

„Na aru hyacintového je to moc malé. Na červenoramenného je to zas moc velké.“

Rachel obracela sternum v rukou sem a tam a pak ho položila na stůl.

„Podíváme se na to peří.“

Rozepnula jsem sáček a vysypala jeho obsah. Rachel sklopila oči zpět ke stolu.

A úplně zcepeněla. Několik sekund se nepohnula jediná molekula její bytosti. Potom uctivě natáhla ruku a zvedla jeden brk.

„Panenko skákavá.“

„Co je?“

Rachel na mě zírala, jako bych jí zrovna vytáhla niklák z ucha.

„Kde jsi k tomu přišla?“

Zopakovala jsem své vyprávění o sklepě farmářského domu.

„Jak dlouho to tam bylo?“

„To nevím.“

Rachel donesla pírko k pracovnímu pultu, vytrhla z něho dvě vlákna, položila je na podložní sklíčko, zakápla tekutinou, špičkou jehly do nich strčila a posunula je, osušila a přidala krycí sklíčko. Potom usadila svůj obrovský zadek na kulatou stoličku bez opěradla, chvilku seřizovala mikroskop a pak se do něho zadívala.

Ubíhaly vteřiny. Minuta. Dvě.

„Panenko skákavá.“

Rachel se zvedla, kolíbavou chůzí došla k řadě dlouhých dřevěných zásuvek a vytáhla plochou obdélníkovou krabici. Vrátila se k mikroskopu, vyjmula preparát, který před chvilkou vyrobila, vybrala jiný z krabice a prohlédla si ho.

S Ryanem jsme si vyměnili nechápavý pohled.

Rachel pokračovala dalším referenčním preparátem z krabice, pak se vrátila ke sklíčkům s Rinaldiho peřím.

„Kéž bych měla větší porovnávací rámec,“ řekla a vyměnila Rinaldiho pírkem za třetí referenční preparát. „Ale nemám.“

Když Rachel konečně zvedla hlavu, tvář měla uzarděnou a oči jí hořely vzrušením.

18

„*CYANOPSITTA SPIXII*.“ MLUVILA ŠEPTEM, JAKO NĚJAKÝ NÁBOŽENSKÝ fanatik vyslovující jméno boží.

„To je nějaký papoušek?“ zeptal se Ryan.

„Ne ledajaký papoušek.“ Rachel si přitiskla obě dlaně k hrudi. „Je to nejvzácnější papoušek na světě. Možná dokonce nejvzácnější pták na světě vůbec.“

Překřížené ruce se zvedly a dopadly na citrónově tyrkysovou hrud’.

„Panenko skákavá.“

„Nechceš trochu vody?“ zeptala jsem se.

Rachel zatřepala nervózně prsty.

„Je to vlastně ara.“ Sundala si brýle a nechala je klesnout na řetízku.

„Ara je typ papouška?“

„Ano.“ Zvedla pírko ležící vedle mikroskopu a láskyplně ho pohládila. „Tohle je ocasní pero ary škraboškovitého neboli ary Spixova.“

„Máte tu vycpaný exemplář?“ zeptal se Ryan.

„Samozřejmě že ne.“ Sešoupla se ze stoličky. „Kvůli ničení stanovišť a černému obchodu už tihle papoušci nejsou. Jsem ráda, že mám ty referenční preparáty pro peří.“

„Co jsi to vlastně zkoumala?“ zeptala jsem se.

„Propánajána. No, víš, jak bych to...“ Rachel se na chvíli zamyslela; patrně dávala dohromady nějaký stručný výcuc. „Každé pero má stvol, ze kterého vyrůstá prapor. Prapor je tvořen takzvanými paprsky a ty jsou spojené háčky. Kromě celkové morfologie a barvy pera mě zajímá ještě tvar, velikost, pigmentace, hustota a rozložení těchhle háčků.“

Rachel došla k jedné z polic nad zásuvkami a vrátila se s velkou hnědou knihou. Nalistovala rejstřík a pak knihu otevřela a položila před nás. „Tady to,“ poklepala na fotografii masitým prstíkem, „je Spixův ara.“

Pták měl kobaltově modré tělo a světlou hlavu. Nohy byly tmavé, oči šedé, zobák černý a méně zahnutý, než jsem čekala.

„Jak jsou velcí?“

„Pětapadesát, šedesát centimetrů. Nepatří k největším, ani k nejmenším.“

„Kde se vyskytovali?“ Ryan.

„V suchých oblastech východní a střední Brazílie. Většinou v severní části provincie Bahía.“

„Ten druh už nežije? Je to vymřelý druh?“

Já jsem Ryanovu narážku na Monty Python pochopila, Rachel ne.

„Poslední volně žijící ara Spixův zmizel v říjnu dva tisíce,“ opáčila.

„Je to potvrzené?“ zeptala jsem se.

Prisvědčila. „Příběh toho ptáka je velice dojemný. Chcete si ho poslechnout?“

Ryan už začínal tvořit *ten* pohled.

Varovně jsem na něho zamžourala.

Ryan stiskl rty.

„V roce devatenáct set osmdesát pět si organizace Birdlife International uvědomila, v jakém stavu ohrožení se Spixův ara nachází, a rozhodla se provést sčítání druhu v jeho přirozeném prostředí.“

„V Brazílii.“

„Ano. Bohužel dospěli k výslednému číslu pěti exemplářů.“

„To není dobré,“ poznamenala jsem.

„Ne. A pak už to šlo jenom z kopce. Koncem osmdesátých let klesl počet spatřených ptáků na nulu. V devadesátých letech Tony Juniper,

jeden z největších světových odborníků na papoušky, odjel do Brazílie, aby zjistil, zda ara Spixův skutečně v divoké přírodě vyhynul. Šest neděl projížděl džípem provincií Bahía a ptal se farmářů, školních dětí, kněží i pytláků, které potkal. Podařilo se mu najít jednoho jediného samce žijícího v kaktusu na břehu řeky nedaleko města Curaça.“

„Kde to je?“ zeptal se Ryan a listoval v knize stránkami o arách.

„Asi tak dva tisíce kilometrů severně od Ria.“ Rachel si s křečovitým úsměvem vzala knihu zpět a zavřela ji.

Rychle jsem počítala. „Spixův ara si v klidu žil ještě deset let po původním sčítání?“

„Z toho ptáka se stala mezinárodní celebrita. Deset let zaznamenával vědecký tým s pomocí celé jedné vesnice každý jeho pohyb.“

„Chudák.“ Ryan.

„A oni ho nejen pozorovali,“ pokračovala Rachel. „Stala se z toho ornitologická telenovela. Ochránáři dospěli k závěru, že jeho geny jsou příliš cenné, než aby přišly vniveč, a tak se rozhodli, že potřebuje partnerku. Jenomže ary se spojují na celý život a tenhle fešák už jednu holku měl, jasně zelenou samičku druhu ara marakana.“

„Ptačí míšení ras?“ Ryan.

„Svým způsobem,“ odpověděla Rachel Ryanovi a pak mi věnovala tázavý pohled. „Ale ten pár spolu nežil. Spixův ara bydlel v kaktusu, marakana v dutém kmeni stromu. Během dne si spolu poletovali, večer při západu slunce Spixův sameček doprovodil marakanu k jejímu stromu a vrátil se do svého kaktusu.“

„Chlap občas potřebuje vlastní koutek.“ Ryan.

Rachelino čelo přetály dvě vertikální čáry, ale pokračovala.

„V pětadevadesátém vypustili vědci do samečkova teritoria samici téhož druhu a doufali, že se ti dva dají dohromady a začnou se množit.“

„Aha. Příslovečná druhá žena.“

Rachel ho ignorovala.

„Samička se začala samečkovi dvořit a on zareagoval.“

„Rozvodový soud?“

„Všichni tři spolu létali celý měsíc.“

„*Ménage à trois.*“

„To je vždycky takovýhle?“ zeptala se mě Rachel.

„Ano. Co se stalo potom?“

„Spixova samička zmizela a nemanželský pár se vrátil k původnímu domácímu uspořádání.“

Rachel pohlédla na Ryana, aby zjistila, zda ocenil její duchaplnost.

„A manžilek byl čistotný nebo bordelář?“ zeptal se.

Rachel vydala nosem zvláštní, chichotavý zvuk. *Sni. Sni. Sni.*

„Co se stalo se Spixovou samičkou?“ zeptala jsem se.

„Nalétla do elektrického vedení.“

„Au,“ škubl sebou Ryan.

„Vědci pak všemožně experimentovali s vajíčky marakany a nakonec vyměnili živá vylíhlá mláďata marakany ze mrtvých hybridní embrya, na kterých samice původně seděla.“

„A co se stalo?“

„Šťastná rodinka.“ *Sni. Sni. Sni.*

„Z párečku se vyklubali dobří rodiče,“ hádala jsem.

Rachel přikývla.

„A teď přijde velké překvapko. Ačkoli geneticky byla jejich mláďata marakany, vyvinuly se u nich hlásky podobné arům škraboškovitým.“

„To je úžasné,“ vydechla jsem.

„Vědci plánovali, že propašují v zajetí vylíhlá mláďata Spixova ary do hnízda, jenomže v té době samec zmizel.“

„A ty anduly spolu tehdy ještě žily?“ Ryan.

„My mluvíme o arách. Andulky jsou vlnkované.“ Špetka Rachelina ptačího humoru.

„Takže v zajetí se ara Spixův ještě vyskytuje?“ chtěla jsem vědět já.

Rachel si pohrdavě odfrkla.

„V soukromých sbírkách jich žije asi šedesát.“

„Kde?“

„Na komerční ptačí farmě na Filipínách, na dvoře katarského šejka a v soukromých voliérách v severním Švýcarsku. Myslím, že jednoho mají v zoo v Sao Paulu a několik dalších v papouščímu parku na Kanárských ostrovech.“

„Jejich majitelé jsou kvalifikovaní ornitologové?“

„Doktor biologie mezi nima není ani jeden.“

„Je to legální?“

„Bohužel ano. Ptáci jsou pokládáni za soukromý majetek, takže jejich majitelé si s nimi mohou dělat, co chtějí. Jenomže od roku devatenáct set sedmdesát pět je ara Spixův na seznamu první přílohy CITES.“

V hlavě se mi začaly formovat náhodné částechky myšlenek.

„CITES?“

„Úmluva o mezinárodním obchodu s ohroženými druhy. Druhy uvedené v první příloze jsou pokládány za ohrožené a obchodování s volně žijícími jedinci se povoluje jen za velmi výjimečných okolností.“

Částechky se začaly spojovat.

„Po tomhle papouškovi je velká poptávka?“

„Ara škaboškovitý byl vzácný už v osmnáctém století a pro sběratele má obrovskou cenu.“ Při slově sběratelé si skoro odplivla. „Dneska by dobře situovaný kupec mohl za živého Spixe zaplatit klidně i sto tisíc dolarů.“

Idea se náhle jedinou explozí zhmotnila.

Nemohla jsem se dočkat, až zavolám Slidellovi.

Nebylo třeba. Mobil mi zazvonil, když jsem vyjížděla z kampusu na University Boulevard. Byl to Slidell.

„Mluvil jsem s šerifem lancasterského okresu.“

„No a?“

„Samá voda.“

„Co to znamená?“

Ryan se natáhl dopředu a ztišil cédéčko Hawksleyho Workmana a Wolves na minimum.

„Nikdo toho moc neví.“

Tohle jsem slyšet nechtěla.

„Kosti opravdu dopravili vašemu kámošovi Cagleovi.“

„Spojil jste se s ním?“

„Už jste se někdy pokoušela v srpnu sehnat vysokoškolského kantora?“

„Zkusil jste to u něj doma?“

„Doma. V kanceláři. V laboratoři. Ještě mě napadlo uspořádat seanci s jeho mrtvou babičkou.“

Slidell něco řekl komusi vedle sebe a pak se vrátil ke mně.

„Sekretářka mi nakonec dala supertajné číslo jeho mobilu. Musel jsem slíbit, že to nikomu neřeknu, jinak mě asi zabije. Po telefonu na mě působil jako hošan, co si právě navlíká růžový punčošky.“

„A dál?“

„Walter,“ Slidell to jméno přímo zatrylkoval, „něco kutá na nějakým ostrově u Beaufortu v Jižní Karolíně. Prý sežene svého studenta, aby mu přečetl tu lancasterskou zprávu. Jenom co vykope mrtvý indiány.“

„To je od něho hezké.“

„Jo. Právě si říkám, jestli mu mám poslat čokošku.“

„Zadal jste údaje do NOC?“

„Nejsme si jisti pohlavím, nejsme si jisti dobou úmrtí. Nemáme žádné zuby, tetování, výšku ani váhu. Systém by mi vyhodil seznam dlouhý jako fotbalový stadion.“

Slidell měl pravdu. S tím, co jsme věděli, je hledání v národní databázi pohřešovaných osob zbytečné. Změnila jsem taktiku.

„Já a Ryan jsme se právě sešli s ornitoložkou. To vaše peří pochází z ptáka, který ve volné přírodě vyhynul v roce dva tisíce.“

„Jak se to dostalo k Pounderovi do sklepa?“

„Dobrá otázka.“

„Máte i dobrou odpověď?“

„Tihle ptáci se prodávají i za sto tisíc dolarů.“

„Děláte si prdel? Kdo by vysolil sto táců za nějakýho ptáka?“

„Lidi, kteří mají víc peněz než mozkové kůry.“

„Je to legální?“

„Pokud je to pták žijící ve volné přírodě, tak ne.“

„Myslíte si, že tady existuje černý trh?“

„Dalo by se tím vysvětlit, proč se to peří našlo u kokainu.“

„Ale aby ten papouch vydělal prašule, tak by asi musel pípat, ne?“

„Možná uhynul cestou.“

„A sklíčený pašerák si schoval aspoň pírka v naději, že je zpeněží?“

„A pohrbil kostru s ostatními zvířaty, která zastřelil.“

„Ty medvědí kosti?“

„Přesně ty mám na mysli.“

„Ale vy jste říkala, že to byli normální baribalové.“

„To jsem říkala.“

„A to je ohrožený druh?“

„Ne.“

Chvilka ticha.

„To nesedí,“ pronesl nakonec Slidell.

„Proč tolik medvědů?“

„A kde jsou ty prachy?“

Tohle byla i Ryanova otázka.

„To nevím, ale hodlám na to přijít.“

A věděla jsem, koho se na to zeptám.

19

POPRVÉ ZA CELÝ UPLYNULÝ TÝDEN JSEM NEMUSELA DO KANCELÁŘE. Pokud šlo o ostatky z latríny, pasažéra z cessny i medvědy, udělala jsem, co jsem mohla. A peří si mohl Slidell vyzvednou osobně, pokud by je nutně potřeboval.

Nad opečenými sendviči se sýrem v bistru Pike's Soda Shop jsme s Ryanem probírali, zda je moudré vyrazit k moři. Dospěli jsme k závěru, že bude lepší to ještě o pár dní odložit, než se později muset vláčet zpátky do Charlotte.

Také jsme debatovali o mém podezření ohledně nelegálního obchodu s volně žijícími zvířaty. Ryan souhlasil, že moje teorie může být správná, protože peří se našlo společně s kokainem a na farmě byly zakopáni baribalové. Ani Ryan, ani já jsme ovšem neměli ponětí, jak v tom ti medvědi figurují, ani jak spolu souvisí farma, Tamela Banksová a Darryl Tyree, oběť z latríny, majitel cessny, pilot a pasažér, ačkoli bylo naprosto jasné, že tu existuje spojitost mezi kokainem a Tyreem.

Po předkrmu jsme si zaběhli do lahůdkářství Dean & De Luca ve Philips Place a vrátili se domů. Zatímco se Ryan převlékal do sportovního, já zatelefonovala paní Flowersové.

Wally Cagle, soudní antropolog, který pracoval na bezhlavé a bezruké kostře z lancasterského okresu, mi skutečně volal. Nadiktovala mi jeho číslo.

Pak jsem si poslechla vzkazy v hlasové schránce.

Katy.

Harry.

Harryin syn Kit, který mě chtěl varovat, že mi bude jeho matka volat.

Harry.

Harry.

Pierre LaManche, vedoucí oddělení soudního lékařství kriminalistické laboratoře v Montrealu. Informátor dovedl policii k ženě, která ležela sedm let pohřbená v hromadě písku. Případ nespěchá, ale LaManche mi chtěl dát vědět, že bude potřeba provést antropologickou analýzu.

Podle dohody s Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale jezdím do Montrealu pravidelně každý měsíc, zpracuji všechny případy, které potřebují mou odbornost, a pokud mou přítomnost vyžaduje neodkladný případ, havárie nebo předvolání k soudu, okamžitě sedám do letadla. V duchu jsem se ptala, zda případ z pískovny počká až do mé plánované cesty koncem léta.

Dvakrát někdo zavěsil.

Věděla jsem, že pořadí telefonátů Harry – Kit – Harry – Harry znamená, že se moje sestra a můj dvacetiletý synovec hádají, a tenhle rozhovor jsem raději odložila.

Zrovna jsem pokládala sluchátko, když do kuchyně vstoupil muž a jeho nejlepší přítel. Boyd věřil jako žralok, co objevil krev. Ryan měl na sobě trenky, čelenku a tričko s nápisem ČIŇ OBČAS SKUTKY DOBRA A NESMYSLNÉ KRÁSY

„Pěkný triko,“ řekla jsem.

„Polovina výtěžku jde na záchranu modrásků.“

„Jakých modrásků?“

„Motýlů přece.“ Ryan vzal do ruky vodítko. Čau-čau zešilel. „Mají nějaký problémy a ten, co to triko prodával, si o ně dělal velké starosti.“

S úsměvem jsem jim oběma zamávala a vytočila číslo své dcery.

Požádala mě, abych na slavnostní soíré přinesla předkrm. Uklidnila jsem ji, že jsem koupila plněné žampiony a sýrové tyčinky.

Zeptala se, jestli s sebou přivedu Francouzskou cizineckou legii. Odpověděla jsem, že budu mít doprovod.

Zavolala jsem do Montrealu. LaManche odešel z práce už po poledni na nějaké sezení s úředníky. Nechala jsem mu vzkaz ohledně data mého plánovaného příjezdu.

Harry jsem neviděla od rodinného výletu k moři, který se uskutečnil začátkem července. Bylo mi jasné, že tenhle hovor bude nadlouho, a tak jsem si z lednice vyndala dietní colu a teprve potom vytočila číslo své sestry.

Hádka se týkala Harryina nejnovějšího přítele, maséra z Galvestonu. Po půl hodině jsem tomu začala rozumět.

Kitovi se nelíbí. Harry ano.

Zrovna jsem vytáčela číslo Wallyho Caglea, když mě několikeré pípnutí upozornilo, že se někdo snaží dovolat mně. Vzala jsem to.

„Už jste si četla e-maily, doktorko Brennanová?“ Byl to vysoký, pištivý hlas, jaký mívají elektrické panenky.

Vzadu na krku se mi zježily chlupy.

„Kdo je tam?“

„Já vím, kde jste. Já o vás vím všechno.“

Rozmrzelost rychle vystřídal vztek. A strach. Hledala jsem nějakou říznou odpověď, ale protože mě nic nenapadlo, zopakovala jsem:

„Kdo je tam?“

„Tvář v zrcadle.“

Oči mi zalétly k oknu.

„Prach pod vaší postelí.“ Znělo to jako říkanka. „Bestie v komoře.“

Podvědomě jsem se přesunula ke stěně a opřela se o ni zády.

„Vítejte.“ Ten dětský hlásek napodoboval zvuk počítače. „Máte nový e-mail.“

Pak bylo ticho.

Stála jsem celá zkoprnělá a svírala telefon.

Souvisí to s tímhle případem? S nějakým jiným? Je to jen náhodný cvok?

Když mi telefon v ruce znovu zazvonil, nadskočila jsem. Podle čísla na displeji jsem poznala, že je to pevná linka.

Prstem jsem hledala tlačítko „přijmout“. Pomalu jsem sunula telefon k uchu.

„Haló?“ Mužský hlas.

Čekala jsem, dech stále ještě zamrzlý v krku.

„No tak? Je tam někdo?“

Bostonský přízvuk.

Walter Cagle.

Pomalý výdech.

„Ahoj, Wally.“

„Jsi to ty, Tempe?“

„Jo, jsem to já.“

„Jsi v pořádku, princezno?“ Wally oslovoval většinu žen, které měl rád, „princezno“. Některé to uráželo. Některé ne. Já si nechávala hněv v zásobě pro závažnější případy.

„Je mi fajn.“

„Máš takový nervózní hlas.“

„Zrovna jsem měla jeden divný telefonát.“

„Doufám, že to nebyly špatné zprávy.“

„Spíš jen nějaký magor.“ Proboha, a co když ne?

„Chlapík, co tě chtěl vidět v gumákách a podprsence?“

„Jo, něco na ten způsob.“

Zaťukání na okno. Oči mi vyletěly nahoru.

Na krmítku pro ptáky hřadovala veverka. Jak hledala zrníčka, krmítko se mírně rozhoupalo a udeřilo do skla.

Zavřela jsem oči a zklidnila hlas.

„Poslyš, jsem moc ráda, že voláš. Vysvětlil ti detektiv Slidell, co se tady děje?“

„Říkal, že potřebuješ informace o nějakém starém případě.“

„Neúplná kostra nalezená možná tak před třemi roky nedaleko Lancasteru.“

„Vzpomínám si na ni. Chyběla lebka a kosti rukou. Koroner by měl mít mou zprávu.“

„Koroner je mrtvý. A jeho nástupce nemá nic než původní policejní hlášení, které je k ničemu.“

„To mě nepřekvapuje.“ Hluboký povzdech. „Připadá mi, že toho chlapa dělí od naprosté prostoduchosti jen jeden stupínek. Hodně malý stupínek.“

„Vadilo by ti se mnou probrat, co jsi tehdy zjistil?“

„To víš že ne, princezno. Pokud si vzpomínám, tak vyšetřování nikam nevedlo.“

„Existuje možnost, že jsme v okrese Mecklenburg našli tu hlavu a ruce.“

„To myslíš vážně?“

Na lince bylo chvíli ticho. Dokázala jsem si Wallyho představit, jak si dává nohu přes nohu, kývá s ní nahoru dolů a uspořádává si myšlenky.

„Já jsem teď v Beaufortu, ale volal jsem do laboratoře a poprosil jednoho studenta, aby mi přečetl ty nejdůležitější body z mé zprávy. Byla to úplná kostra, které chyběla jen hlava, čelist, první tři krční obratle a všechny kosti rukou.“

Pauza.

„Dobře zachovalá, zbavená vší měkké tkáně a zápachu, trochu vybledlá. Rozsáhlé poškození způsobené zvěří. Oběť zemřela minimálně rok, možná i déle před tím, než ji našli.“

Wally shrnoval to, co měl asi před sebou na papíře. Anebo četl z poznámek, které si načmáral při rozhovoru se svým studentem.

„Muž. Třicet let, plus minus pět roků. Věk jsem určoval podle žeber a stydké spony. Tedy z toho, co z nich zbylo.“

Pauza.

„Běloch.“

Pauza.

„Výška sto pětáosmdesát centimetrů, plus minus. Přesně si nevzpomínám. Subtilní svalové úpony.“

„Nějaké stopy traumatu?“

„Jen posmrtné. Poškození způsobené zvěří. Zářezy na třetím krčním obratli svědčící o tom, že mu odřízli hlavu nějakým ostrým nástrojem s rovnou čepelí. To je asi tak všechno.“

„Jaký jsi měl z toho případu tenkrát pocít?“

„Jeden vysoký běloch někoho nakrknul. Ten někdo ho zabil a ufik mu hlavu a ruce. Odpovídá to tomu, co máš ty?“

„Docela jo.“

Podívala jsem se z okna. Stromy kolem mého patia se mihotaly v horkém vzduchu. Srdce už mi tlouklo normálně. Soustředila jsem se na Cagleovo vyprávění a skoro zapomněla na předchozí rozhovor.

„Dalo mi pořádně zabrat, než jsem určila u té lebky pohlaví. Nepasovalo to ani na jednu stranu,“ řekla jsem.

„Já měl tentýž problém,“ opáčil Cagle. „Zástupci šerifa nenašli žádné šaty ani osobní věci. Psi a mývalové si z toho těla udělali na dlouhou dobu bufet. Pánev byla hodně ohlodaná stejně jako konce dlouhých kostí. Výšku postavy jsem počítal podle jediné relativně zachovalé lýtkové kosti. A kromě té výšky jsem nenašel nic, co by pomohlo pohlaví určit.“

„Existují i vysoké ženy,“ poznamenala jsem.

„Jo, v profesionálním basketbalu,“ utrousil Cagle. „No nic, já měl za to, že to byl vysoký chlap, ale nebyl jsem si stoprocentně jistý. Takže jsem poslal vzorek stehenní kosti na test DNA a požadoval jsem test na amelogenin.“

„A?“

„Dva proužky.“

„Muž.“ Konstatovala jsem spíš sama pro sebe než pro Caglea.

„X a Y ruku v ruce.“

„Státní laboratoř souhlasila s anonymním testem DNA?“

„Jasně že ne. Šerif přišel při vyšetřování s možností, že oběť je jedna konkrétní pohřešovaná osoba. DNA to vyloučila.“

„Co se s tou kostrou stalo?“

„Poslal jsem ji zpátky do Lancasteru i s hlášením. Koroner mi potvrdil příjem.“

„Vzpomínáš si na jeho jméno?“

„Snow. Murray P. Snow. Myslím, že si kosti ještě tak týden nechal a pak je dal spálit.“

„Dělal jsi fotky?“ zeptala jsem se.

„Jsou ve spise. Ten je u mě v laboratoři na univerzitě.“

Chvilku jsem přemýšlela.

„Bylo by možné, abys mi je naskenoval a poslal mailem?“

„Žádný problém, princezno. Dneska k večeru už budu v Columbii. Vlítnu na to a pošlu ti kopii svého hlášení.“

Poděkovala jsem, zavěsila a zamířila rovnou k počítači. Ačkoli mě rozhovor s Caglem na chvíli rozptýlil, s úzkostí jsem se teď šla podívat, jaký e-mailový uchyl si se mnou chce zachatovat.

A jak to, že ten psychopat zná moje telefonní číslo domů?

Praporek na schránce příchozích zpráv už byl vztyčený. Slad'oučkový hlásek mi oznámil, že mám novou poštu.

Skoro jsem nedýchala a dvakrát klikla na ikonku.

Čtyřicet tři mailů.

Jela jsem po soupisu směrem dolů.

A srdce se mi rozbušilo jako o závod.

Dvacet čtyři mailů poslal kdosi používající jméno Smrt'ák. U každého byla příloha. Na řádce „předmět“ stálo velkými tučnými písmeny pořad totěz: RUCE PRYČ!!!

Odskočila jsem od monitoru.

Nadechni se.

Vydechni.

Nádech.

Výdech.

Ruce se mi trásly, když jsem klikala na mail od Smrt'áka.

Nebyl tam žádný text. Příloha byl grafický soubor označený l.jpg. Délka stahování měla být méně než minuta.

Odklikla jsem „stáhnout“.

AOL se mě zeptal, zda znám odesílatele.

Dobrá otázka.

Přešla jsem k adresáři uživatelů. Smrt'ák tam neměl žádný profil.

Zpátky do e-mailu.

Chvilka váhání.

Musím to vidět.

Odhodlaně jsem klikla na „ano“ a nařídila správci souborů, aby fotku uložil.

Na obrazovce se začal pomalu objevovat obrázek. Moje tvář a kolem ní několik soustředných kruhů.

Moje podvědomí to uhodlo ještě dřív, než se má vědomá mysl dobrala k pochopení.

Levá ruka mi vyletěla k ústům.

Dívala jsem se na sebe hledáčkem pušky.

Chvíli jsem na to nevěřicně zírala.

Ted' už jsem byla vážně dost vystrašená. Zavřela jsem zprávu a otevřela další.

2.jpg.

Na fotce jsem já, jak vycházím z kavárny Starbucks. Tentokrát je terč na mých zádech.

3.jpg.

Vycházím z úřadu soudního lékaře a puška mi míří na čelo.

Morbidně fascinovaná jsem chtěla vidět další.

8.jpg.

Obrázek Ryana a mě ve dveřích McEniryho budovy v univerzitním kampusu.

12.jpg.

Boyd ve dveřích do kuchyně.

18.jpg.

Já u vchodu do Pike's Soda Shop.

Ztěžka jsem dýchala a začínala se potit. Otevřela jsem další soubor.

22.jpg.

Tentokrát mě pot zastudil na kůži a já se zachvěla.

Katy, jak sedí a čte si, patrně na přední verandě Lijina domu. Má na sobě kraťasy a tílko, které jsem jí koupila v Gap. Jednou bosou nohou se líně opírá o zábradlí.

Puška jí míří na hlavu.

20

PŘI ZVUKU OTEVÍRANÝCH DVEŘÍ JSEM VRAZILA DO KUCHYNĚ.

Boyd chlemtal vodu z misky.

Ryan vyndával z lednice minerálku. Pozorovala jsem ho, jak se napřimuje, otevírá láhev, zaklání se a pije. Pokožka se mu leskla. Silné svaly jako provazy se mu vlnily na pažích, krku a zádech.

Pohled na něho mě uklidnil.

A potřeba přítomnosti muže, který by mě uklidnil, mě rozčílila.

Oba ty pocity jsem odsunula stranou.

„Jak sis zaběhal?“ zeptala jsem se rádoby konverzačním tónem.

Ryan se obrátil.

Jediný pohled mu stačil, aby pochopil, že něco není v pořádku.

„Co se děje?“

„Až se osprchuješ, ráda bych ti něco ukázala.“ Ačkoli jsem se pokoušela zůstat klidná, hlas se mi třásl.

„Co se stalo, zlato?“

„Radši bych ti to ukázala.“

Ryan odložil láhev s vodou, došel ke mně a vzal obě moje ruce do dlaní.

„Jsi v pořádku?“

„Jo, jsem.“

Dlouhý, zkoumavý pohled.

„Tak na to nepřestávej myslet.“

Zatímco byl Ryan nahoře, prohlédla jsem si zbývající maily. Aranžmá se lišilo. Téma nikoli. Každá ta fotka byla výhružka.

Ryan se vrátil za deset minut, voněl sprchovým gelem Irish Spring a deodorantem Mennen. Políbil mě na temeno hlavy a sedl si na židli vedle mě.

Pověděla jsem mu o telefonátu a pak mu předvedla maily.

Ryanovy rysy v obličeji při pohledu na fotografie tuhly. Každou chvíli se mu napjaly svaly na čelisti.

Když jsme skončili, přitáhl mě k sobě. Pak promluvil takovým zvláštním, pevným hlasem.

„Dokud dýchám, tak ti nikdo neublíží, Tempe. Ani tvój dceři. To ti slibuju.“ Hlas pomalu ztrácel na tvrdosti, slova vycházející z jeho úst byla sevřenější. „Přísahám. Tobě i sobě.“ Pohladil mě po vlasech. „Já chci, abys patřila do mého života, Tempe Brennanová.“

Nevěřila jsem si natolik, abych odpovídala. Zmatek, radost a překvapení se pustily do vášnivého tanga se strachem a vztekem.

Ryan mě stiskl a pustil a pak mě požádal, zda by se na ty fotky mohl ještě jednou podívat.

Já po třetím kole už nijak neprahla, a tak jsem mu uvolnila místo a odešla znovu naplnit Boydovu misku. Když jsem se vrátila, Ryan na mě upřel divoké modré oči.

„Tady došlo někdy nedávno k hromadné havárii?“

„Minulý pátek večer.“

„Jeden ze zraněných zemřel?“

„Nemám ponětí.“ Neočekávala jsem kvíz z posledních událostí.

„Nemáš noviny z minulého týdne?“

„V komoře.“

„Přines je.“

„To je jako scéna z Černé Dahlie. Podělíš se se mnou o své nápady, anebo mám hádat.“

Cítila jsem úzkost. A úzkost u mě navozuje neomalenost.

„Prosím tě, dojdi pro ty noviny.“ V Ryanově hlase nebyla po humoru ani stopa.

Vyhrabala jsem výtisky *Observeru* z krabice na papír a vrátila se do pracovny.

Oběť nehody zemřela v úterý v noci v Nemocnici milosrdných. Byla to ředitelka soukromé střední školy, takže její úmrtí se dostalo mezi hlavní zprávy střeďečního vydání.

Ryan otevřel mail s obrázkem 2.jpg. Napravo od dveří kavárny Starbucks byl prodejní stojan *Observeru*. Ryan ho zvětšil. Slova byla rozmazaná, ale dala se přečíst:

ČTVRTÁ OBĚŤ NEHODY ZEMŘELA

Tentýž titulek jsem držela v ruce.

Ryan promluvil první.

„Budeme-li předpokládat, že ty fotky skenoval popořadě, tak první dvě udělal ve středu dopoledne. To znamená včera. Do Starbucks jsme šli včera.“

Cítila jsem, jak mi naskakuje husí kůže.

„Ježíšikriste, Ryane.“ Hodila jsem noviny na pohovku. „Nějaký magor mě tu špehuje s nikonem v kapse. Komu záleží na tom, kdy ty mizerný fotky pořídil?“

Nedokázala jsem zůstat stát. Začala jsem chodit sem a tam.

„Když budeme vědět, kdy začal fotit, můžeme se dobrat motivu.“

Zastavila jsem se. Měl pravdu.

„Proč včera?“ zeptal se.

V duchu jsem si přehrávala několik uplynulých dní.

„Vyber si sám. V pátek jsem řekla Gideonu Banksovi, že jeho dcera zabila své dítě. V sobotu jsme vykopali medvědí polívku. V neděli jsem seškrabala ze skály dva chlapíky v cessně.“

„Dorton byl jako majitel letadla identifikován v pondělí.“

„Správně,“ přisvědčila jsem. „Pearce byl identifikován jako pilot v úterý. A to jsme taky prohlédávali Footeovu farmu.“

„A ve stejný den se zjistilo, co ta cessna vezla, ne?“

„Koks našli v pondělí, nahlásili v úterý.“

„Tak nějak mě napadá, že za tím stojí Dorton. V pondělí nebo úterý rozdává příkazy. Jeden z jeho poskoků začne ve středu mačkat spoušť.“

„Možná. A co tohle? Slidell a Rinaldi minulý týden vyšetřovali Darryla Tyreeho kvůli mrtvému miminu Banksové. Ve středu už věděli, že Tyree a Jason Jack Wyatt si dost často telefonují.“

„Ten pasažér z cessny.“

Přikývla jsem.

„Ty maily mohl poslat Tyree.“

Dumala jsem o varování v řádku „předmět“.

„Ruce pryč od čeho?“ zeptala jsem se nahlas.

„Pronásledování Tyreeho?“ navrhl Ryan.

Zašklebila jsem se. „Po Tyreem jdou Slidell a Rinaldi. Proč by vyhrožoval mně?“

„Ty jsi prohlížela mrtvé dítě. Ty tlačíš, aby se našla Tamela a její rodina.“

„Možná.“ Nepřesvědčilo mě to. Opravdu tlačím?

„Možná jde o tu oběť z latríny,“ pokračoval Ryan. „Možná si někdo myslí, že ses dostala až příliš daleko.“

„Slidell mluvil s lidmi z lancasterského okresu teprve ve středu. Podle tebe mě ten parchant v té době už sledoval.“

„A co to peří?“

„O Spixovi jsme se dozvěděli až dneska ráno.“

Boyd přišel za námi. Ryan natáhl ruku a podrblal ho za uchem.

„Tělo jsme ze záchodu vytáhli v úterý,“ konstatoval.

„Skoro nikdo nevěděl, co hledáme, ani co jsme našli.“ Počítala jsem na prstech. „Larabee, Hawkins, Slidell, Rinaldi, technici od kriminálky a řidič toho bagru.“

Boyd se otočil kolem dokola a čenichem mi vrazil do ruky. Nepřítomně jsem ho pohladila.

„Měla bych zavolat Slidellovi.“

„Ano.“

Ryan se postavil a objal mě. Přitiskla jsem tvář na jeho hrud'. Tělo měl napjaté jako strunu.

Promluvil a jeho brada přitom t'ukala do temene mé hlavy.

„Ať už tohle udělal jakýkoli zvrácený mutant, vůbec si neuvědomuje, jaké neštěstí tím na sebe přivolává.“

Charlotte si potrpí na svoje čtvrti. Elizabeth. Myers Park. Dillworth. Plaza-Midwood. Většina jich lpí na minulosti jako bostonské babky svírající v rukou své rozvětvené rodokmeny a prohlašující se za dcery Americké revoluce. V Charlotte se přísně dodržuje rozdělení do

pásem. Stromy jsou chráněné. Netradiční architektura, pokud není rovnou zakázaná vyhláškou majitelů domů, je zatvrzelým obyvatelstvem nazírána s nesouhlasem.

Tradici dávno uplynulých dní se ovšem podařilo uniknout v horní části města, kde vévodí beton, sklo a ocel. Titíž obyvatelé Charlotte, kteří večer popíjejí svá martini na zahradě ve stínu magnolií, se během dne pyšní mrakodrapovým jádrem svého města. Vlastně právě ti nejzarytější ochránci tradic utíkají na předměstí.

Okruh kolem nervového centra města tvoří čtyři obvody. Tři z nich prodělaly v posledních desetiletích modernizaci.

Ačkoli čtvrtý obvod není tak docela Williamsburg, představuje místní historickou část. Tahle čtvrť je plná výstředních viktoriánských domů, vkusných cihlových stavení a činžáků, úzkých uliček s vysokými stromy vrhajícími příjemný stín. Dokonce je tu i jedna rádobý koloniální taverna.

První a třetí obvod žádnou historickou památkovou hodnotu nepředstírá. V osmdesátých a devadesátých letech byly staré domy strženy a nahrazeny novými, vymydlené domky, ošuntělé opravný a zpustlé jídelny uvolnily místo moderním multifunkčním centrům. Nahoře kanceláře a byty, dole obchody. Vlastní či nájemní byty a lofts se vyrojily jako houby po dešti; všechny mají výhled na umělá jezírka a pyšní se názvy typu Clarkson Green, Cedar Mills, Skyline Terrace, Tivoli.

Lijin dům se nacházel ve třetím obvodě, na Elm Ridge mezi Frazierovým parkem a tréninkovým stadionem karolínských Panterů. Celý komplex se skládal z dvojitých střech dvoupodlažních domů situovaných naproti sobě přes travnatý dvorek. Každý dům měl širokou přední verandu s hupačkou nebo houpacím křeslem, krmítkem pro ptáky a zavěšeným kapradím.

Pomalů se smrákalo a Elm Ridge vypadal jako pastelová duha. V duchu jsem si představovala architektonické plánovací zasedání. Charlestonská žlutá. Savanažská broskvová. Birminghamská žlutohnědá.

Lija bydlela v posledním domě východního konce prostřední řady. Miamská svítivě růžová s okenicemi v tónu keywestské cesmíny.

S Ryanem jsme vystoupali na verandu a já zazvonila. Na rohožce bylo napsáno: AHOJ, JÁ JSEM ROHOŽKA!

Zatímco jsme čekali, pohled mi sjel k houpačce a srdce mi spadlo až na podlahu. Pak jsem pohlédla nalevo a napravo. Je ten hajzl někde tady? Pozoruje nás dokonce i v tuhle chvíli?

Ryan vycítil mé obavy a stiskl mi ruku. Já mu to oplatila a na rtech jsem vyrobila oblouk s konci směřujícími vzhůru. Katy budu varovat, až s ní zůstanu o samotě, ale nechtělo se mi na ni přenést celou váhu svého strachu.

Dcera mě objala a pochválila můj vzhled, přestože jsem si černé lněné šaty stihla jen v rychlosti přežehlit. Potom upřela oči na Ryana.

Můj společník si pečlivě vybral komplet z režných kalhot v přírodní barvě, modrého saka, světležluté košile a kravaty se žlutými a modrými puntíky.

K tomu kotníčkové tenisky. Červené.

S téměř nepostřehnutelně zvednutým obočím se Katy na Ryana usmála a vzala si od něho předkrm. Pak nás zavedla dovnitř a představila ostatním hostům – Lijině současnému příteli Brandonu Salomonovi, ženě jménem Willow a muži jménem Cotton.

A neodolatelně hezkému Palmeru Cousinsovi.

Cousinsovo oblečení patrně udělalo bezdomovce z celé kolonie bourců morušových. Hedvábná kravata. Hedvábná košile. Hedvábné kalhoty a sako s příměsí vlny merino.

Katy nám nabídla víno a pivo, omluvila se, zase se vrátila a znovu nabídla víno a pivo a pak mě šeptem požádala, abych s ní šla do kuchyně.

Na sporáku v pekáči ležela černá koule. V místnosti to páchlo jako v udírně.

Lija cosi prováděla u dřezu. Když jsem vešla, otočila se, máchla oběma rukama do vzduchu a pokračovala ve své práci.

Prohlásit, že je nervózní, bylo totéž co tvrdit, že účetní ze zkrachovalého Enronu jen trošku zaokrouhlovali.

„Myslím, že jsme tu pečení připálily,“ ozvala se Katy.

„Nepřipálily jsme ji,“ odsekla Lija. „Začala hořet. A to je rozdíl.“

„Dokážeš s tím něco udělat?“ zeptala se mě Katy.

Pečené nebyla připálená. Byla spálená na uhel.

Šťouchla jsem do ní vidličkou. Pár kousků připomínajících brikety se odlomilo a odkutálelo stranou.

„Ta pečeně je na škvarek.“

„Skvělý.“ Lija prudce vytrhla špunt ze dna dřezu. Voda zahučela v trubkách.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se jí.

„Rozmrazuju kuře.“ Neměla daleko k slzám.

Došla jsem ke dřezu a koukla na ten kámen, co svírala v rukou.

Lija znovu zastrčila špunt a otočila kohoutkem.

Tímhle tempem se ten opeřenec rozmrazí asi tak za deset let.

Prohlédla jsem obsah špižírny.

Koření. Špagety. Kolínka. Campbellova polévka v plechovce. Olivový olej. Balzamikový ocet. Šest krabic tenkých nudlí.

„Jak daleko je nejbližší obchod?“

„Pět minut.“

Lija se otočila, drůbež stále v rukou.

„Máte česnek?“ zeptala jsem se.

Dvojí přikývnutí.

„Petržel?“

Přikývnutí.

„V lednici je prvotřídní salát,“ usmála se rozechvěle Lija.

Poslala jsem Katy pro škeble v konzervě a mražený česnekový chléb.

Zatímco má dcera sprintovala do obchodu, Lija naservírovala jednohubky. Já dala vařit vodu a krájela. Když se Katy vrátila, osmahla jsem na olivovém oleji česnek, přidala čerstvou petrželku, škeble a dobromysl a nechala omáčku dusit, než se uvařily těstoviny.

Za dalších třicet minut už Katy a Lija sklízely pochvaly za své *linguine vognole*.

Maličkost. Vážně. Rodinný recept.

Palmer Cousins mi při jídle připadal trochu roztěkaný a rozhovoru se skoro neúčastnil. Pokaždé, když jsem se k němu obrátila, uhnul očima.

Zdálo se mi to, anebo mě opravdu zkoumá a hodnotí? Jako ekoložku? Jako potenciální tchyni? Jako člověka?

Anebo jsem už paranoidní?

Když nás Katy pozvala do obývacího pokoje na kávu, usadila jsem se na pohovce vedle Cousinse.

„Jak to jde v Úřadu pro rybolov a divokou přírodu?“ Na pikniku u McCranieů jsme s Cousinsem chvilku hovořili o jeho práci. Dnes jsem měla v úmyslu proniknout do tohoto tématu o něco hlouběji.

„Docela dobře,“ odpověděl Cousins. „Honíme pytláky ve jménu zachování divoké přírody.“

„Pokud si vzpomínám, tak vy pracujete v Columbii, že?“

„Dobrá paměť.“ Cousins na mě namířil prst.

„Tam je velká pobočka?“

„Jsem tam skoro sám.“ Skromný úsměv.

„Má váš úřad v Severní a Jižní Karolíně hodně kanceláří v terénu?“

„Washington, Raleigh a Asheville v Severní Karolíně, Columbia a Charleston v Jižní Karolíně. Všechno to má na povel agent v Raleigh.“

„Stálý agent?“

Cousins přikývl.

„Raleigh je jediná pobočka, kde je víc než jeden muž.“ Chlapecký úsměv. „Nebo jedna žena. A je tam taky soudní laboratoř.“

„Ani jsem nevěděla, že tam nějakou máme.“

„Rollinsova diagnostická laboratoř. Patří pod ministerstvo zemědělství.“

„Úřad pro rybolov a divokou přírodu nemá vlastní laboratoř?“

„Ale ano, má. Laboratoř Clarka Bavina. Je to v Ashlandu ve státě Oregon. Jediná soudní laboratoř na světě, která se věnuje výhradně volně žijícím zvířatům. Dělají tam případy z celého světa.“

„Kolik agentů úřad zaměstnává?“

„Když je plný stav, tak dvě stě čtyřicet, ale při všech těch omezeních to bývá něco málo přes dvě stovky.“

„Jak dlouho už pracujete jako agent?“

Ryan rovnal talíře na stole za námi. Bylo mi jasné, že nás poslouchá.

„Šest let. První dva roky po škole jsem dělal v Tennessee.“

„Columbii máte radši?“

„Je to blíž Charlotte.“ Cousins zakýval malíčkem na mou dceru.

„Vadilo by vám, kdybychom chvilku mluvili o vaší práci?“

Dokonalé obočí se maličko nadzvedlo.

„Ale vůbec ne.“

„Vím, že nelegální obchod s volně žijícími zvířaty je hodně velký byznys. Jak velký?“

„Někde jsem četl, že se odhaduje tak na deset až dvacet miliard dolarů ročně. To je asi tak třetina nelegálního obchodu s drogami a zbraněmi.“

Ohromilo mě to.

Ryan se usadil do křesla na druhé straně konferenčního stolku, který připomínal lodní kufr.

„Obchoduje se často i s exotickými ptáky?“ ptala jsem se dál.

„Myslím že ano. Když je něco vzácné, lidi si to koupí.“ I přes nacvičenou nonšalanci bylo zřejmé, že se Cousins necítí tak docela ve své kůži. „Ale pokud jde o mě, největším současným problémem je nadměrný lov.“

„Čeho?“

„No třeba mořských želv. Americké želvy se po tunách vyvážejí do zahraničí. A druhý velký problém je lov pro maso.“

„Cože?“

„Maso volně žijících zvířat. Hlodavci jako řekomyš africká nebo antilopa chocholačka. Asijské ještěrky na špejli. To jsou ještěrky, které rozříznou na břiše a podávají jako velká lízátka. Uzení outloni, pečení pyskouni.“

Cousins si musel vysvětlit odpor v mé tváři jako výraz zmatku.

„Pyskoun je bezzubý savec. Prodává se jako lék na syfilidu.“

„Lidé si ta zvířata vozí pro lékařské účely?“ zeptal se Ryan.

„Pro všechno možné. Vezměte si želvy. Z krunýřů mořských želv se vyrábějí šperky, maso a vejce odkoupí restaurace a pekárny, celé krunýře se používají jako ozdoby na stěnu.“

„A co medvědi?“ pokračovala jsem.

Cousinsova brada se posunula asi tak o centimetr nahoru.

„O medvědech toho moc nevím.“

„Ale v Severní a Jižní Karolíně jich žije poměrně dost, ne?“

„Ano.“

„Máte tady problém s pytláky?“ zeptal se Ryan.

Pokrčení hedvábných ramen. „Neřekl bych.“

„A váš úřad už někdy něco takového vyšetřoval?“ zeptala jsem se já.

„Fakt nevím.“

Lijin přítel se k nám připojil a položil otázku z oboru boj muže proti muži versus zónová obrana. Cousinsova pozornost se stočila k této konverzaci.

Tolik o pytlacení.

Cestou domů jsem chtěla znát Ryanovu reakci na Cousinsovy odpovědi.

„Připadá mi zvláštní, že agent Úřadu pro volně žijící zvířata v Severní a Jižní Karolině neví vůbec nic o medvědech.“

„Mně taky,“ souhlasila jsem.

„Tobě se ten kluk nelíbí, vid’?“ chtěl vědět Ryan.

„Nikdy jsem neřekla, že se mi nelíbí.“

Žádná reakce.

„To je to tak vidět?“ zeptala jsem se po pár vteřinách.

„Učím se tě dešifrovat.“

„Nejde o to, že by se mi nelíbil,“ bránila jsem se. O co tedy? „Prostě se mi nelíbí, že nevím, jestli se mi líbí nebo ne.“

Ryan se rozhodl to nekomentovat.

„Jsem z něho nervózní,“ dodala jsem.

Když jsme přijeli domů, Ryan vyslovil další zneklidňující poznatek.

„A možná že tvá nervozita není tak docela neopodstatněná, mamino.“

Střelila jsem po Ryanovi pohledem, který ovšem v té tmě nesplnil svůj účel.

„Říkala jsi mi, že Boyd udělal svůj velký objev na pikniku toho obchodníka s doutníky.“

„Katy se tam moc těšila.“

„Tam jsi také poznala Cousinse.“

„Ano.“

„A on viděl, co Boyd našel.“

„Ano.“

„To znamená, že minimálně jedna další osoba byla alespoň minimálně zasvěcena do situace na Footeově farmě. A to není slovní hříčka.“

Mé srdce se opět vydalo dolů volným pádem.
„Palmer Cousins.“

21

V SEVERNÍ KAROLÍNĚ ZAČÍNÁ V SRPNU VÝCHODNÍ OBZOR
ŠEDAVĚ zářit kolem půl šesté. V šest už slunce putuje nahoru.

Probrala jsem se při prvním záblesku světla a pozorovala, jak úsvit odhaluje totožnost předmětů na mém prádelníku, nočním stolku, křesle a stěnách.

Ryan ležel vedle mě, rozvalený na břicho. Birdie se mi stočil za skrčenými koleny.

V posteli jsem vydržela do půl sedmé.

Birdie zamrkal, když jsem se opatrně soukala zpod pokrývek. Vstal a nahrbil se, když jsem sbírala svoje kalhotky ze stínidla lampy. Po špičkách jsem opouštěla ložnici a slyšela přitom jeho tlapky na koberci.

Zatímco jsem si vařila kávu, lednice na mě vrčela. Venku si ptáci sdělovali svoje ranní drby.

Pohybovala jsem se, jak nejtíšeji jsem dokázala. Nalila jsem si sklenici pomerančového džusu a vypila ho, pak vzala Boydovo vodítko a zamířila do pracovny.

Čau-čau ležel jak dlouhý tak široký na pohovce, levou přední tlapu vzpříčenou o zadní opěradlo, pravou nataženou přes hlavu.

Ochránci Boyd.

„Boyde,“ zašeptala jsem.

Pes se překulil z boku na podlahu a dopadl na všechny čtyři, aniž by prošel nějakou přechodovou fází.

„Tady jsem, hochu.“

Nulový oční kontakt.

„Boyde.“

Čau-čau obrátil oči nahoru, ale ani se nepohnul.

„Jdeme ven?“

Boyd se tvářil i nadále velice skepticky.

Zamávala jsem vodítkem.

Nic platné.

„Já se kvůli tomu gauči nezlobím.“

Boyd sklonil hlavu, zvedl ji a zamrskal obočím.

„Vážně.“

Boyd nastražil uši a sklonil hlavu.

„Tak už pojď.“ Rozmotala jsem vodítko.

Pes si uvědomil, že to fakt není léčka a že se opravdu chystá procházka. Oběhl pohovku, přiřítíl se ke mně, vyskočil a opřel se mi předními tlapami o hrudník, padl dolů, zatočil se, znovu vyskočil a začal mi olizovat tvář.

„Nepřeháněj to,“ řekla jsem a připnula mu vodítko k obojku.

Mezi stromy a keři na Sharon Hall se vznášela jemná mlha. Ačkoli mi sebedůvěru dodávala přítomnost třicetikilového psa, stejně mě naplňovaly beztvaré obavy, když jsme se sunuli po chodníku. Pořád jsem očima hledala světlo blesku nebo odraz čočky fotoaparátu.

O čtyři veverka a dvacet minut později jsme už byli s Boydem zpátky doma. Ryan seděl u kuchyňského stolu, před sebou plný hrnek kávy a neotevřený výtisk *Observeru*. Usmál se, když jsme vešli, ale já si v jeho očích všimla čehosi, co mi připomnělo stín mraku letícího nad vlnami.

Boyd doklusal ke stolu, položil si tlamu Ryanovi na koleno a obrátil oči v očekávání kousku slaniny. Ryan ho poplácal po hlavě.

Nalila jsem si kávu a přisedla si.

„Ahoj,“ řekla jsem.

Ryan se naklonil a políbil mě na ústa.

„Ahoj.“ Vzal mě za obě ruce a zadíval se mi do očí. Nebyl to šťastný pohled.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se a žaludkem mi projel osten strachu.

„Volala mi sestra.“

Čekala jsem.

„Neteř je v nemocnici.“

„To mě mrzí.“ Stiskla jsem mu ruku. „Nehoda?“

„Ne.“ Ryanovi naběhly svaly na čelisti. „Danielle to udělala schválně.“

Nenapadlo mě nic, co bych na to měla říct.

„Sestra se úplně sesypala. Zvládání krizí není její silná stránka.“

Ryanův ohryzek se zvedl a zase klesl.

„Ani mateřství není její silná stránka.“

Ačkoli bych moc ráda věděla, co se vlastně přihodilo, netlačila jsem. Ryan mi to všechno poví, až bude sám chtít.

„Danielle měla už dřív problémy s drogami, ale něco takového ještě neudělala.“

Boyd olizoval Ryanovu nohu v kalhotách. Lednice vrčela dál.

„Proč sakra –“ Ryan zavrtěl hlavou a nechal otázku zemřít ve vzduchu.

„Tvoje neteř možná jen volá po troše pozornosti.“ Jakmile jsem ta slova vyřkla, věděla jsem, že to zní jako klišé. Slova útěchy nejsou mojí silnou stránkou.

„Chudák holka ani neví, co to pozornost je.“

Boyd strčil Ryana do kolene. Ryan nereagoval.

„Kdy ti to letí?“ zeptala jsem se.

Ryan vyfoukl vzduch mezi rty a zády dopadl na opěradlo židle.

„Nikam neletím, dokud tě má nějaký psychopat s usmaženým mozkem v hledáčku své pušky.“

„Musíš jet.“ Nesnesla jsem pomyšlení na jeho odjezd, ale nedávala jsem to najevo.

„Ani nápad.“

„Jsem už velká holka.“

„Ne, neměl bych z toho dobrý pocit.“

„Neteř a sestra tě potřebují.“

„A ty ne?“

„Já už jsem v životě na pár zlosynů vyzrála.“

„Chceš říct, že mě tu už nepotřebuješ.“

„Ne, krasavče. Nepotřebuju tě tady.“ Natáhla jsem ruku a pohladila ho po tváři. Jeho ruka se zvedla a učinila takový podivný, váhavý pohyb. „Ale *chci* tě tady. Jenomže to je můj problém. Právě teď tě potřebuje tvá rodina.“

Z celého Ryanova těla sálalo napětí.

Podívala jsem se na hodinky. Sedm třicet pět.

Dobře, co teď? Zvedla jsem telefon, abych vytočila US Airways, a uvědomila si, jak strašně si přeju, aby tu zůstal.

Ryanovo letadlo odstartovalo v devět dvacet. Boyd se tvářil velmi ublíženě, když jsme ho nechali doma.

Z letiště jsem odjela rovnou do úřadu soudního lékaře. Od Caglea nedorazil žádný fax. Uvelebila jsem se v kanceláři, našla si číslo a zatelefonovala do Federálního úřadu pro rybolov a divokou přírodu v Raleigh.

Ženský hlas mi sdělil, že stálý agent se jmenuje Hershey Zamzow.

Zamzow si po krátké pauze převzal sluchátko.

Vysvětlila jsem mu, kdo jsem.

„Nemusíte se představovat, paní doktorko. Já vím, kdo jste. Máte tam dole taky takové vedro jako my tady nahoře?“

„To máme.“

V devět ráno dosahovala teplota už skoro osmadvaceti stupňů.

„Co pro vás mohu za tak krásného letního rána udělat?“

Pověděla jsem mu o perech ary Spixova a zeptala se, zda tu existuje nějaký lokální černý trh s exotickým ptactvem.

„Obrovské množství zvířat z divočiny se k nám dostává přes jihovýchodní pobřeží z jižní polokoule. Hadi, ještěři, ptáci. Vy sama jste to řekla. Je-li nějaký druh vzácný, určitě se najde nějaký kretén s houbou místo mozku, který o něj bude stát. Jihovýchod je pro pytláky učiněný ráj.“

„Jak se k nám živá zvířata pašují?“

„Nejrůznějšími chytrými způsoby. Nadopují je a nacpou do tubusů na plakáty. Schovávají dovnitř do elastických triček.“ Zamzow se ani nepokoušel skrýt svůj odpor. „A úmrtnost je astronomická. Jen si to představte. Povedlo se vám v poslední době někdy odletět přesně na

čas? A jak si myslíte, že jsou tihle idioti chytrí, aby spočítali množství kyslíku, který je k dispozici v uzavřeném zavazadlovém prostoru?

Ale zpátky k vašemu peří. Ptáci jsou velice oblíbeným doplňkovým zbožím pro jihoamerické pašeráky kokainu. Ti chlapi nakoupí pár papoušků od vesnických pytláků a s příští dávkou šňupáku je vyexpedují do Států. Pokud to pták přežije, zajistí hodně slušný zisk. Pokud nepřežije, pašerák nemá týden na pivo.“

„A co medvědi?“ ptala jsem se dál.

„*Ursus americanus*. Ty sem nikdo pašovat nemusí. Baribaly máme doma, v Severní i Jižní Karolíně. Každý rok pochyťají pár mladých medvědů pro ‚štvanici‘, což jsou vlastně medvědí zápasy. Nóbl zábava pro křupany. Kdysi tu byl i dobrý trh pro živé medvědy, ale jejich populace v zoologických zahradách závratně stoupá, takže poptávka skoro vyschla.“

„Žije v Severní Karolíně hodně medvědů?“

„Ne tolik, kolik by mělo.“

„Proč?“

„Ničí se jejich přirozené prostředí a loví je pytláci.“

„Je nějaké období, kdy se mohou medvědi legálně lovit?“

„Ano, je. Liší se v jednotlivých okresech, ale sezóna většinou začíná na podzim a pokračuje až do začátku zimy. Některé okresy v Jižní Karolíně ještě rozlišují mezi lovem na čekané a honem se psy.“

„Povězte mi něco o tom pytláctví.“

„Moje oblíbené téma,“ poznamenal hořce. „Nelegální zabíjení baribalů bylo v Laceyho zákoně z roku devatenáct set jedna označeno za přestupek. Od roku devatenáct set osmdesát jedna je to trestný čin. Jenomže to pytláky nezastaví. V sezóně lovci berou celé medvědy, využijí maso i kožešinu. Mimo sezónu si pytláci berou jen ty části, které potřebují, a zbytek nechají shnít.“

„A kde k tomu pytláctví dochází nejčastěji?“

„Před deseti, dvaceti lety se pytláčilo skoro výhradně v horách. Dneska to odnášejí i zvířata na pobřeží. Ale není to jen problém Karolíny. V celé Severní Americe zbylo méně než půl milionu medvědů. Každý rok se najdou stovky mrtvých těl, kterým chybí jen tlapa a žlučník.“

„Žlučník?“ Nedokázala jsem skrýt své překvapení.

„To je prokletí černého trhu. V tradiční asijské medicíně se medvědí žluč řadí hned vedle rohu nosorožce, ženšenu a pižma jelenů. Medvědí žluč prý léčí horečku, křeče, otoky, bolest očí, srdeční choroby, kocovinu. Vyberte si. Ani maso nepřijde nazmar. Asijská kultura pokládá polévku z medvědích tlap za skutečnou lahůdku. V některých restauracích za talíř takové dobroty klidně zaplatíte až patnáct set babek. Na jídelním lístku ji samozřejmě nenajdete.“

„Kam se medvědí žluč nejvíc prodává?“

„Naprostou jedničkou je Jižní Korea, protože ta žádné domácí zdroje nemá. Hned za ní následuje Hongkong, Čína a Japonsko.“

Chvilí mi trvalo, než jsem to celé strávila.

„V Severní Karolíně je tedy odstřel medvědů v lovecké sezóně legální?“

„Ano, stejně jako v mnoha dalších státech. Ale prodej částí zvířecích těl, včetně žlučníku, hlavy, kůže, drápů a zubů legální není. Před několika lety Kongres dokonce jednal o schválení zákona zaměřeného právě na obchod s medvědími orgány. Neprošel.“

Než jsem mohla něco poznamenat, pokračoval: „Vezměte si třeba Virginii. Tam žijí asi čtyři tisíce medvědů. Podle oficiálních odhadů se jich šest až devět set každý rok legálně odstřelí. O tom, kolik jich uloví pytláci, žádné statistiky neexistují. Nedávno tam spustili speciální akci a zabavili asi tři stovky žlučníku a zatkli pětadvacet lidí.“

„Jak?“ Bylo mi z toho tak zle, že jsem skoro nedokázala zformulovat otázku.

„Lovci dali úřadům tip na pytláky v národním parku Shenandoah. Agentům se podařilo mezi pytláky proniknout. Fungovali jako prostředníci, doprovázeli je na lov a tak. Já pracoval při podobném tajném zátahu asi před deseti lety v grahamském okrese.“

„V národním parku Joyce Kilmera?“

„Přesně tam. Stromy tam jsou krásné, jenomže medvědi znamenají pěkný zisk.“

Na lince to zašumělo, když se Zamzow probíral v duchu vzpomínkami.

„Tenkrát tam byl jeden manželský pár, co to dělal nějakých sedmnáct let. Jackie Jo a Bobby Ray Jacksonovi. To byl páreček.

Každý rok prý prodali zákazníkům po celém východním pobřeží tři stovky žlučníků. Tvrdili, že ty žlučníky mají od mysliveckých svazů, farmářů a z vlastního lovu.“

Zamzow se dostával do ráže.

„Někteří pytláci jsou nestydatí jako kurvy na Sedmé Avenue. V lovecké chatě klidně nechají vizitku, na které stojí, že pokud chcete koupit medvědí žluč, stačí zavolat.“

Ricky Don Dorton. Výprava do divočiny. Kokain. Medvědi. Exotičtí ptáci. Náhodné útržky myšlenek v mé hlavě opět hledaly společnost.

„Jak tyhle bandy pracují?“

„Velice jednoduše. Pytlák se zákazníkovi ozve buď přes prostředníka, nebo telefonem. Zákazník se s ním setká na parkovišti nebo nějakém odlehlém místě a uzavře se obchod. Pytlák dostane pětaticet, možná padesát babek za každý žlučník, prostředník pětasedmdesát až sto. V Asii se to pak prodá za horentní částku.“

„Jak se ty žlučníky dostanou za hranice?“

„Hodně toho jde přes Maine, protože to je jeden z několika málo států, kde je stále ještě legální prodávat medvědí žlučníky do Asie. Jenomže není legální prodávat orgány medvědů, kteří byli zabiti v Severní Karolíně. V poslední době je další velkou vstupní branou Atlanta.“

„Jak se ty žlučníky uchovávají?“

„Pytláci je zmrazí, jakmile je vytáhnou z těla.“

„A potom?“

„Předají asijským komplicům. Jelikož cena je závislá na čerstvosti, většina žlučníků se suší až v místě určení. Ale ne vždycky. Někteří Asiaté je suší už ve Státech, protože tak mohou převézt větší množství. Medvědí žlučník je velký asi jako mužská pěst a váží necelých půl kila. Sušením se smrskne na třetinu původní velikosti.“

„Jak se to dělá?“

„Žádná věda. Sváže se jednoduchým syntetickým vláknem a pověsí nad zdroj mírného tepla. Pomalý proces je hodně důležitý. Jestliže se žlučník vysuší moc rychle, žluč se zničí.“

„Jak je potom pašují?“

„Taky žádná věda. Většinu převevou v příručních zavazadlech. Když to bezpečnostní kamera náhodou objeví, tak tvrdí, že vezou mamince sušené ovoce. Někteří ty žlučníky dokonce melou a sypou do whisky.“

„Je to méně riskantní než pašovat drogy,“ poznamenala jsem.

„A velice lukrativní. Jeden žlučník vynese v Koreji asi pět tisíc dolarů. A ty nejlepší kousky se prodávají až za deset tisíc. To mluvím o amerických bankovkách.“

Byla jsem ohromená.

„Slyšela jste někdy o CITES?“ zeptal se mě Zamzow.

„Úmluva o mezinárodním obchodu s ohroženými druhy.“ To už je podruhé, co se o ní v poslední době někdo zmínil.

„Medvědí žlučníky jsou uvedeny ve druhé příloze.“

„Ale vždyť medvědi žijí i v Asii. Proč si ti lidé jezdí pro žlučníky až do Ameriky?“

„V Asii žije pět druhů medvědů: malajský, pyskatý, hnědý, asijský černý a panda obrovská. Všechny jsou ohrožené. Podle odhadů zbývá ve volné asijské přírodě od Indie, přes Čínu až po jihovýchodní Asii jen padesát tisíc medvědů.“

„Kvůli poptávce po jejich žluči.“

„S výjimkou pandy jsou medvědi jediní savci, kteří produkují větší množství kyseliny ursodeoxycholové.“

„A za tu lidé platí tisíce dolarů?“

„Přesně tak.“ Zamzow si pohrdavě odfrkl. „V Číně je legálně k mání minimálně osmadvacet různých druhů balených léků, které údajně obsahují medvědí žluč. V Singapuru zakázali prodej výrobků s výtažky z medvědů, ale v obchodech dodnes najdete tablety, prášek, krystaly, masti z medvědí žluče nebo i celé sušené žlučníky. Každý den se dostanou na trh hovadiny jako víno, šampon a mýdlo s medvědí žlučí. Seženete je v čínských čtvrtích po celých Spojených státech.“

Znechucením se mi sevřel žaludek.

„Dají se medvědi chovat?“

„V osmdesátých letech s tím v Číně začali. Jenomže to je snad ještě horší. Ta zvířata jsou nacpaná v malých klecích a žluč jim odebírají přímo z díry v břiše. Většinou jsou bez drápů a bez zubů. Někteří mají

dokonce usekané tlapy. Jakmile přestanou dávat žluč, zabijí je a žlučník jim vyříznou.“

„Ta kyselina se nedá synteticky vyrobit?“

„Dá. A existuje i celá řada rostlinných alternativ.“

„Ale lidé chtějí to pravé ořechové.“

„Přesně tak. Většina si myslí, že syntetická kyselina ursodeoxycholová není tak účinná jako její přirozená forma. A přitom je to sakra přesně naopak. Medvědí žluč obsahuje od nuly do třiceti procent kyseliny, takže jako zdroj léčiva je žlučník hodně nespolehlivý.“

„Dávné kulturní tradice umírají těžko.“

„Takhle mluví antropolog. Mimochodem, když už jsme u toho, proč vás zajímá ara Spixův a baribalové?“

V duchu jsem si třídila události minulého týdne. Co můžu prozradit? Co si mám nechat pro sebe?

Tamela Banksová a Darryl Tyree?

Ti s tím asi nemají nic společného. Důvěrné.

Ricky Don Dorton a havárie cessny?

Taktéž.

Včerejší kybernetická výhružka.

Patrně irelevantní.

Pověděla jsem Zamzowovi o nálezu na Footeově farmě a zamlčela jsem pouze tu část o řidičáku Tamely Banksové. Také jsem mu řekla o kostře z lancasterského okresu.

Plných třicet vteřin bylo ticho.

„Ještě jste tam?“ zeptala jsem se, protože mě napadlo, že se spojení přerušilo.

„Jo, jsem tu.“

Slyšela jsem, jak polyká.

„Vy sídlíte v úřadu soudního lékaře?“

„Ano.“

„A ještě chvíli se tam zdržíte?“

„Ano.“ Co to má sakra znamenat?

„Za tři hodinky jsem u vás.“

22

ZAMZOW DORAZIL TĚSNĚ PO POLEDNI. BYL TO STATNÝ MUŽ NĚCO přes čtyřicet a měl husté ježaté vlasy zastřižené nakrat'oučko. Pleť měl světlou, oči stejně zázvorově zabarvené jako vlasy a pihy, takže působil bledým, jednobarevným dojmem jako člověk, který se narodil v jeskyni a prožil tam celý svůj život.

Usadil se na židli naproti mému psacímu stolu a šel rovnou k věci.

„Možná o nic nejde, ale stejně bych tudy dneska projížděl cestou do rezervace Pee Dee v okrese Anson, takže mě napadlo, že si udělám malou zajižďku do Charlotte a všechno vám vyložím osobně.“

Nic jsem neříkala, protože jsem absolutně nechápala, co by mohlo být tak důležité, že to se mnou chtěl Zamzow řešit z očí do očí.

„Před pěti lety zmizeli dva agenti Úřadu pro rybolov a divokou přírodu. Jeden byl z mojích kancelářů, druhý byl v Severní Karolíně jen na omezenou dobu.“

„Povězte mi o nich něco.“ Cítila jsem, jak mi kolem páteře projel záchvěv vzrušení.

Zamzow vytáhl z náprsní kapsy fotografii a položil ji na stůl. Byl na ní mladý muž, jak se opírá o kamenný most. Paže měl založené a usmíval se. Na košili měl stejný odznak a na rameni nášivku jako Zamzow.

Obrátila jsem fotografii. *Brian Aiker, Raleigh, 27. 9. 1998* stálo napsáno rukou na jejím rubu.

„Ten agent se jmenoval Brian Aiker,“ doplnil Zamzow.

„Věk?“ ptala jsem se.

„Třicet dva. Než zmizel, pracoval u nás tři roky. Milý kluk.“

„Výška?“

„Byl dost vysoký. Podle mě tak metr osmdesát pět až osmdesát sedm.“

„Běloch,“ řekla jsem a otočila fotku zpátky na líc.

„Jo.“

„A ten agent na návštěvě?“

„Charlotte Grant Cobbová. Divná osůbka, ale v práci dobrá. Ve službě byla víc než deset let.“

„Máte fotku?“

Zamzow zavrtěl hlavou. „Cobbová se nerada fotila. Ale pokud si myslíte, že je to nutné, mohu si vyžádat její spis. Na ústředí mají fotky všech agentů.“

„Kolik jí bylo?“

„Něco přes třicet. A byla to běloška.“

„Na čem dělala?“

„Operace FDR. Mořské želvy.“

„FDR? To jako F. D. Roosevelt?“

Zamzow pokrčil ramenem. „Franklin přece trochu vypadal jako želva, ne? Já si to jméno nevymyslel. No nic, myslíte, že by váš neznámý mohl být Aiker nebo Cobbová?“

„Cobbová určitě ne. DNA z lancasterských kostí prokázala mužské pohlaví. Ale může tu být nějaká spojitost. Aiker tehdy na tom zátahu dělal s Cobbovou?“

„Oficiálně ne, ale vím, že s ní trávil dost času.“

„Povězte mi, co se tenkrát stalo.“

„Moc toho k povídání není. Před šesti, sedmi lety jsme dostali tip, že pytláci pašují z pobřeží želvy do Charlotte a dál pak kupcům do New Yorku a D. C. Úřad poslal Cobbovou, aby se pokusila infiltrovat do té bandy. Asi si říkali, že ženská dovnitř pronikne rychleji.“

„Jak?“

„Jako obvykle. Cobbová se motala tam, kam chodili podezřelí. Bary, hospody, posilovny.“

„Ona bydlela v Charlotte?“

„Pronajala si tu byt. Takový, kde můžete smlouvu uzavřít třeba jen na měsíc.“

„Jak to šlo?“

„Nemám zdání. Cobbová mi nebyla podřízená.“ Zamzow si odfrkl. „A každopádně nebyla moc společenský typ. I v Raleigh si žila spíš sama pro sebe. Asi je těžké být v tyhle branži tajný agent.“

„Anebo žena.“

„To taky.“

„Cobbová a Aiker zmizeli ve stejnou dobu?“

„Aiker se prostě jednou v prosinci neukázal v pondělí ráno v práci. Pamatuju si to. Byla zima jak v morně. Dva dny jsme mu volali a nakonec vypáchili dveře u jeho bytu. Ani stopa.“

Zamzow vypadal, jako by o Aikerovi už hodně dlouho nemluvil, ale v myšlenkách se k němu často vracel.

„Když jsme se začali vyptávat, zjistili jsme, že ho naposledy viděli předchozí pátek. Napadlo nás, že se pod ním třeba někde probořil led. Prohledali jsme řeky, rybníky. Nikde nic. Nenašli jsme ani Aikera, ani jeho auto.“

„Nechystal se někam odjet? Nevybral si účet v bance? Nechyběly nějaké léky na předpis?“

Zamzow vrtěl hlavou. „Týden před tím, než zmizel, si Aiker přes internet objednal rybářské nádobíčko za dvě stě dolarů. Na spořicímu účtu u First Union po něm zbylo čtrnáct táců.“

„To nevypadá na chlapa, který by měl v úmyslu se odpravit. A co Cobbová?“

„Zmizení Cobbové bylo těžké vůbec datovat. Podle sousedů si žila pro sebe, chodila domů různě a často se ztratila na několik dní. Domáciho donutili otevřít byt týden potom, co zmizel Aiker. Vypadalo to, jako by se tam Cobbová už hodně dlouho neukázala.“

Chvilí jsem přemýšlela.

„Aiker a Cobbová spolu něco měli?“

Zamzow se zamračil. „No, něco se povídalo. Aiker si několikrát zajel do Charlotte v době, kdy tu byla Cobbová. Podle záznamů jsme zjistili, že si telefonovali, ale to mohlo být klidně kvůli práci.“

Snažila jsem se zachovat klidný hlas a zakrýt své vzrušení.

„Kotra, kterou jsem prohlížela, patřila vysokému bělochovi. Podle toho, co mi říkáte o Aikerovi, odpovídá věk a stejně tak i časový rámec. Možná by to vážně mohl být váš pohřešovaný agent.“

„Pokud si vzpomínám, policejní oddělení v Raleigh si obstaralo zubní karty jak Aikera, tak Cobbové. Nikdy je nepotřebovali.“

Nemohla jsem se dočkat, až promluví se Slidellem, takže jsem Zamzowa málem vyhodila z kanceláře. Jenomže jsem potřebovala natáknout ještě jedno téma.

„Znáte agenta jménem Palmer Cousins?“

„Viděl jsem ho.“

Počkala jsem, jestli to nerozvine, a když to neudělal, zeptala jsem se: „Jaký na vás udělal dojem?“

„Mladý.“

„A dál?“

„Mladý.“

„Tuhle večer jsem s Cousinem mluvila a ptala se ho na pytláky medvědů v Severní a Jižní Karolíně. Připadalo mi, že skoro nic neví.“

Zamzow mi pohlédl přímo do očí. „O co vám jde?“

„A nevěděl nic ani o pašování exotických ptáků.“

Zamzow se podíval na hodinky. Pak řekl: „Cousinse dobře neznám, ale vím, že má svůj okruh obdivovatelů.“

Ta poznámka mi připadala zvláštní, ale dál jsem se už neptala.

„Hodně štěstí, paní doktorko.“

Zamzow vstal.

I já vstala.

Obrátil se ke dveřím a já sebrala ze stolu fotografii Briana Aikera. „Můžu si to nechat?“

Zamzow přikývl. „A ozvěte se.“

S těmito slovy byl pryč.

Zírala jsem na židli, kterou Zamzow právě uvolnil, a v duchu se ptala, co se to vlastně právě stalo. Během celého rozhovoru byl hlavní agent

úřadu přátelský a otevřený. Jakmile jsem se zmínila o Palmeru Cousinsovi, stáhl se jako pásovec, do kterého dloubnete kolíkem.

Profesionální solidarita? Ze zásady odmítá mluvit špatně o kolegovi? Ví o Katyčině příteli něco, oč se nehodlá podělit? Anebo ho prostě jen dost dobře nezná?

Moje myšlenky přerušil Tim Larabee.

„Kdepak máš kámoše?“

„Pokud máš na mysli detektiva Ryana, tak ten odletěl zpátky do Montrealu.“

„Škoda. Prospíval tvou pletí.“

Ruka mi vystřelila k tváři.

„A mám tě!“ Larabee udělal z ukazováčku pistoli a vystřelil na mě.

„Jsi fakt úžasný. Hawkins bude muset přijet s vozíkem, až z tebe jednou umřu smíchy.“

Podělila jsem s ním o to, co jsem se od Wallyho Caglea dozvěděla o lancasterské kostře, a shrnula svůj rozhovor s Hersheyem Zamzowem.

„Zavolám do Raleigh. Pokusím se někoho ukecat, aby nám sem hodili Aikerovu zubní kartu,“ řekl Larabee.

„Dobře.“

„Dneska by se to mohlo zlomit. Volala Jansenová. Volal i Slidell. Za půl hodiny se sejdeme na čajový dýchánek.“

„Mají nějaké novinky?“

Larabee se podíval na hodinky a prstem na ně zatíkal.

„Hlavní taneční sál za třicet minut. Oblečení neformální.“

Koutky Larabeeho úst se zvlhnily směrem nahoru.

„I vlasy se ti víc lesknou.“

Obrátila jsem oči v sloup s takovou silou, až jsem dostala strach, že se mi je nepodaří vrátit zpátky.

Když Larabee odešel, znovu jsem zaskočila k paní Flowersové. Ne, od Caglea pořád žádný fax.

Vzala jsem si hromádku lístečků se vzkazy a začala se jimi probírat. Jansenová.

Slidell.

Cagle.

Vytočila jsem číslo Cagleova mobilu. Nevzal to.

Volal mi i reportér z *Charlotte Observeru*. Z černé kroniky.

Kolega z univerzity v Greensboro.

Znovu jsem vytočila Cagleovo číslo. Pořád to nebral.

Koukla jsem na hodinky.

Show začíná.

Položila jsem růžové papírky doprostřed stolu a vydala se k zasedačce.

Larabee a Jansenová právě diskutovali o tom, jestli je lepší tým Panterů nebo Delfínů. Vyšetřovatelka Národního úřadu pro bezpečnost dopravy měla na sobě džíny, sandály a běžové bavlněné tílko od Old Navy. Její krátké blond vlasy vypadaly, jako by si je právě vyfénovala.

Slidell a Rinaldi dorazili ve chvíli, kdy jsme si s Jansenovou podávaly ruku.

Rinaldi si oblékl modré sako, šedé bavlněné kalhoty a tyrkysovo-citronovou kravatu à la Jerry Garcia.

Slidell byl jen v košili. Jeho kravata připomínala exemplář, který koupíte v obchodáku při výprodeji, když už jsou všechny lepší kousky přebrané.

Všichni ostatní se rozhodli doplnit energii kávou, já si vzala dietní colu.

„Kdo začne?“ zeptala jsem se, když jsme se posadili.

Larabee mávl dlaní směrem ke mně.

Zopakovala jsem, co jsem před chvíli poreferovala kolegovi o ostatcích z Lancasteru, vysvětlila jsem, jak jsem získala podrobnosti od Wallyho Caglea, a zmínila se o možnosti, že ke kostře patří hlava a ruce z latríny. Načrtla jsem, co jsem se dozvěděla od Hersheyho Zamzowa a Rachel Mendelsonové o pytlácích lovicích medvědy a nelegálním obchodu se vzácnými a ohroženými druhy. A nakonec jsem odpálila svou bombu – pohřešovaní agenti Brian Aiker a Charlotte Grant Cobbová.

Když jsem mluvila, Rinaldi si dělal poznámky do svého elegantního značkového bloku. Slidell poslouchal, nohy vystrčené dopředu, palce zaháknuté za opasek.

Několik vteřin neřekl nikdo ani slovo. Potom Jansenová plácla do stolu.

„Ano!“

Slidell k ní stočil pohled.

„Ano,“ zopakovala.

Jansenová rozepnula kožený kufřík, vytáhla z něho nějaké papíry, položila je na stůl, prstem přes jeden z nich přejela, zastavila se a začala nahlas číst.

„Zuhelnatělá látka ze spodní části cessny obsahovala alkaloidy hydrastin, berberin, kanadám a berberastin.“

„Což je dohromady ovomaltina?“ zeptal se Slidell.

„Což je dohromady vodilka,“ odpověděla Jansenová.

Všichni jsme čekali, až bude pokračovat.

Jansenová si vzala další papír.

„*Hydrastis canadensis*. Vodilka. Kořeny a oddenky prý mají díky hydrastinu a berberinu léčivé účinky. Čerokíové používali vodilku jako dezinfekční prostředek a lék proti uštknutí hadem. Irokézové s ní léčili kašel, zápal plic, poruchy trávení. První osadníci ji používali jako oční vodu a jako lék na bolavý krk a bolavou pusou. Komerční poptávka po vodilce se datuje asi tak od dob občanské války,“ Jansenová zvedla hlavu od poznámek, „a dnes je to nejprodávanější bylina v Severní Americe.“

„Na co se používá?“ V Larabeeho hlase bylo jasně znát, že bylinnými přípravky opovrhuje.

Jansenová se vrátila k tištěným stránkám.

„Ucpaný nos, bolesti v ústech, infekce očí a uší, jako dezinfekce, projímadlo, proti zánětům. Můžete si vybrat. Někteří lidé si myslí, že vodilka posiluje imunitní systém a zvyšuje účinnost ostatních léčivých bylin. Jiní tvrdí, že může vyvolat potrat.“

Larabee vypustil vzduch z pusu. Zasyčelo to.

Jansenová zvedla oči, aby se přesvědčila, zda ji všichni sledujeme.

„Trošku jsem hledala na internetu.“

Vybrala třetí stránku.

„Vodilka se sbírala pro domácí i zahraniční trh v takovém množství, že se dnes ocitla v problémech. Přirozeně se vyskytovala v sedmadvaceti státech. V sedmnácti z nich je v současné době ohroženou rostlinou. Její velkoobchodní cena za posledních deset let vzrostla o víc než šest set procent.“

„Zavolejte kytičkovou policii.“ Slidell.

„Roste vodilka v Severní Karolíně?“ zeptala jsem se.

„Ano, ale jen na několika málo místech. Třeba v Goldenseal Hollow, vysoko v horách v jacksonském okrese.“

„A v Severní Karolíně je pokládána za ohrožený druh?“

„Ano. A právě proto je u nás pro pěstování a množení této rostliny nutné povolení. Slyšeli jste někdy o CITES?“

„Ano.“ Potřetí dokola.

„Pro vývoz kořenů vodilky nebo jejích částí, které jste vypěstovali nebo nasbírali ve volné přírodě, potřebujete povolení CITES. Abyste tohle povolení získali, musíte prokázat, že ty kořeny, oddenky a semena pocházejí z legálně získaných mateřských rostlin a že jste bylinu pěstovali minimálně čtyři roky, aniž byste ji křížili s volně rostoucími rostlinami.“

„Takže v tomhle státě není nijak snadné získat sazenice a založit si plantáž,“ podotkl Rinaldi.

„Vůbec ne.“

„Existuje černý trh s vodilkou?“ zeptala jsem se já.

„Černý trh existuje pro všechny byliny, které se vyskytují v severokarolínských horách, včetně vodilky. A je tak velký, že v Appalačském pohoří dokonce vytvořili zvláštní tým složený z pracovníků pěti různých úřadů.“

„Proboha svatého, takže ona fakt existuje speciální bylinková jednotka.“ Slidell nafoukl tváře a zakýval hlavou jako ta oblíbená figurka psa na zadním okně automobilu.

„V týmu jsou pracovníci Správy národního parku, Lesní správy, Severokarolínského odboru zemědělství, Severokarolínského úřadu pro divokou přírodu a Federálního úřadu pro rybolov a divokou přírodu. V čele stojí úřad prokurátora.“

Celá naše skupinka ztichla, jak jsme se pokoušeli pospojovat zprávu Jansenové s tím, co jsem zjistila já. Ticho prolomil Slidell.

„Takže nějaký zoufalec prodával fet z Footeovy farmy. To víme, protože jsme zboží našli ve sklepě. A vy říkáte, že to místo sloužilo i pro obchod s mrtvými zvířaty?“

„Uvádím to jako jednu z možností,“ upřesnila jsem.

„Jako vedlejší činnost prodeje koksu?“

„Ano,“ pronesla jsem ledově. „A ten pták byl pravděpodobně živý.“

„A agent Aiker možná na něco přišel,“ dodal Rinaldi.

„Možná,“ souhlasila jsem.

„Takže pachatel dostane strach, zabije Aikera, jeho hlavu a ruce hodí do latríny a tělo odveze do lancasterského okresu?“ Slidell se netvářil zrovna přesvědčeně.

„To budeme vědět, až získáme zubní kartu,“ řekla jsem.

Slidell se obrátil k Jansenové.

„V té vaší cessně letěla i zásilka koksu. A koks není žádná legrace. Když vás čapnou, posedíte si v chládku pěkně dlouho. Proč by si někdo přidělával starosti ještě s nějakýma bylinkama?“

„Vedlejší podnikatelská činnost.“

„Jako ptáci v případě Brennanové.“

Neobtěžovala jsem se to komentovat.

„Ano,“ řekla Jansenová.

„Proč právě vodilka? Proč ne ženšen nebo něco, po čem vám rostou vlasy nebo stojí péro?“

Jansenová pohlédla na Slidella, jako kdyby v kočičím trusu našla mrtvého pavouka.

„Vodilka dává větší smysl.“

„Jak to?“

„Někteří lidé jsou přesvědčeni, že vám díky ní v moči neobjeví stopy určitých drog.“

„A funguje to?“

„Udělá z vás koks automaticky rockovou hvězdu?“

Jansenová a Slidell se na sebe upřeně dívali. Několik vteřin ani jeden z nich nepromluvil. Potom Slidell vrátil palce za opasek.

„Pořádně jsme si podali Poundera.“

„No a?“

„Ten blbeček toho má v hlavě asi jako kapr. Kromě toho si chceme posvítit i na Tyreeho a Dortona.“

„Tak to možná změníte názor.“

Všech pět se otočilo jako jeden muž. Ve dveřích stál Joe Hawkins.

„Pojďte se na něco podívat.“

23

NÁSLEDOVALI JSME HAWKINSE CHODBOU AŽ ZA ROH, KDE BYL u příjmu na velké váze umístěn vozík. Vak na vozíku byl pořádně vyboulený.

Hawkins beze slova rozepjal zip vaku a odklopil horní chlopeň. Všichni jsme se naklonili dopředu. Jako žáci na exkurzi.

Moje babička mi vyprávěla o vílách a tvrdila, že jasnozřivost se u nás v rodině dědí. Já bych to spíš nazvala deduktivním uvažováním.

Možná za to mohlo Hawkinsovo chování. Možná obraz, který jsem si v duchu sestavila. Ačkoli jsme se nikdy nesetkali, věděla jsem, že se právě dívám na Rického Dona Dortona.

Pokožka toho muže měla barvu staré vydělané kůže a kolem očí, uší a koutků úst brázdily jeho tvář vodorovné vrásky. Lícní kosti měl vysoké a široké, nos rozplácly, vlasy černé jako uhlí a sčesané z čela. Křivé zažloutlé zuby vykukovaly z fialových, smrti ochablých úst.

Ricky Don Dorton zemřel s odhalenou hrudí. Všimla jsem si dvou zlatých řetízků v záhybech krku a na pravém nadloktí vytetovaného emblému mariňáků, který zespodu lemovalo heslo SEMPER FI, vždy věrný.

Larabee pročítal policejní hlášení.

„No ano. Pan Richard Donald Dorton.“

„Do prdele práce.“ Slidell to vyjádřil za nás za všechny.

Larabee mi podal papír. Stoupla jsem si blíž k Jansenové, abychom si ho mohly přečíst obě najednou.

Larabee se obrátil na Hawkinse: „Zrovna jste ho přivezli?“

Hawkins přisvědčil.

Podle hlášení byl Ricky Don nalezen mrtvý v posteli jednoho motelu na okraji města.

„Dorton se ubytoval společně s nějakou ženou asi v půl druhé v noci,“ referoval Hawkins. „Podle recepční byli oba pořádně namazaní. Pokojská našla tělo dneska ráno, kolem osmé. Zaklepala, nikdo neodpověděl, tak si myslela, že pokoj je prázdný. Chudák holka už asi hledá novou práci.“

„Kdo to vyšetřuje?“ zeptal se Slidell.

„Sherrill a Bucks.“

„Protidrogové.“

„V tom pokoji bylo tolik léků a stříkaček, že by to klidně zásobilo malou kliniku ve třetím světě,“ prohlásil Hawkins.

„Předpokládám, že Dortonova půlnoční společnice byla nevinoučká sestřička Marie, která se pokoušela spasit jeho duši,“ poznamenal Slidell.

„Recepční si myslí, že to byla kurva,“ opravil ho Hawkins. „Ale Dorton v tom motelu nebyl poprvé. Pokaždé stejný scénář. Objevil se pozdě v noci. Rande s prostitutkou.“

„Pěkně se sjet a s troškou štěstí hurá na pokoj,“ řekl Larabee.

„Tak tentokrát Rickymu Donovi štěstí nepřálo.“ Slidell hodil hlášení na pytel.

Pozorovala jsem ten papír, jak sjíždí dolů a zůstává ležet na drahém zlatém řetízku Rickyho Dona.

Před svým odjezdem ze mě Ryan vypáčil slib, že si o e-mailech ze včerejška promluvím se Slidellem nebo Rinaldim. Ačkoli se moje úzkost přes noc výrazně zmenšila, nervy jsem měla pořád na pochodu. Přikláněla jsem se k verzi, že ty vzkazy má na svědomí nějaký kybernetický blbec, ale sama sobě jsem slíbila, že nedovolím, aby mi strach měnil život. Pustím se do práce. Jako vždycky. Jenomže v jednom bodě jsem s Ryanem souhlasila.

Jestli je ta hrozba skutečná, je v nebezpečí i Katy.

Pokoušela jsem se dceru varovat na tom jejich večírku, ale Katy se mi vysmála. Když jsem trvala na svém, rozzlobila se a prohlásila, že jsem ze svojí práce už paranoidní.

Je jí přes dvacet, je neprůstřelná a nesmrtelná. Jaká matka, taková dcera.

V soukromí své kanceláře jsem nyní popisovala fotografie Boyda, Katy a mě. Připustila jsem i včerejší hrůzu a dnešní pokračující nervozitu.

Rinaldi promluvil první.

„Nemáte ponětí, kdo by ten Smrták mohl být?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„S Ryanem jsme z AOL vydolovali, že ty zprávy byly poslány na mou adresu na univerzitě z několika remailerů a následně přeposlány do mé soukromé pošty.“

„To se vám dělá samo?“

„Ano. Nechávám si přeposílat všechny maily.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Původního odesílatele nikdy nevystopujete.“

„Ale ano, dá se to,“ opáčil Rinaldi, „ale není to jednoduché.“

„Ty fotky začínají ve středu ráno?“ zeptal se Slidell.

Přikývla jsem. „Nejspíš digitální foták.“

„Takže není šance vysledovat je přes fotolab.“ Slidell.

„A ten telefonát byl patrně z budky,“ dodal Rinaldi. „Chcete, abychom vás nechali hlídat?“

„A myslíte, že je to opodstatněné?“

Očekávala jsem spíš lhostejnost, možná i netrpělivost. Upřímnost jejich reakce mě trochu znervózňovala.

„Zesílíme hlídky kolem vašeho bytu.“

„Děkuju.“

„A co postýlka vašeho děťátka?“

Představila jsem si Katy, jak se bezstarostně rozvaluje na houpací na verandě.

„Posílené hlídky by byly fajn.“

„Ujednáno.“

Po jejich odchodu jsem znovu zašla za paní Flowersovou. Od Caglea žádné faxy. Ujistila mě, že mi zprávu přinese, jen co vyjede z tiskárny.

Vrátila jsem se do kanceláře a pokusila se soustředit na hromadu mailů a papírování. Po půl hodině mi zazvonil telefon. Chňapla jsem po sluchátku tak prudce, že jsem si skoro shodila limonádu na zem.

Byla to paní Flowersová.

Cagleův fax s hlášením o lancasterské kostře nedorazil, ale dorazila zubní karta Briana Aikera. Doktor Larabee si žádá mou přítomnost v hlavní pitevně.

Vešla jsem do ní právě ve chvíli, kdy náš soudní lékař rovnal rentgeny na dvě světelné prohlížečky. Každá sada obsahovala dvanáct snímků horní a dolní čelisti. Jednu sadu nafotil Joe Hawkins u lebky a čelisti z latríny. Tu druhou dodal zubař Briana Aikera.

Stačil mi jediný pohled.

„Na tohle ani nebudeme potřebovat soudního stomatologa,“ prohlásil Larabee.

„To ne,“ souhlasila jsem.

Na snímcích Briana Aikera byly vidět korunky na dvou horních a dvou spodních stoličkách, což jasně svědčilo o tom, že zubař provedl operaci, při níž odstranil obsah kořenového kanálku a naplnil ho ochrannou látkou, aby zub zachránil.

Na rentgenech lebky z latríny nic takového nebylo.

Zpráva od Wallyho Caglea nepřišla ani v pátek. Ani v sobotu. Ani v neděli.

Po oba víkendové dny jsem se dvakrát stavila v kanceláři. A dvakrát denně jsem volala Cagleovi do práce, domů i na mobil.

Nebral to.

Dvakrát denně jsem si kontrolovala elektronickou poštu.

Dobrá zpráva a špatná zpráva.

Žádné fotky od Caglea.

Žádné fotky od Smrtáka.

Celý víkend jsem myslela na ty lancasterské kosti. Pokud lebka a postkraniální ostatky náleží stejné osobě, není to Brian Aiker. Kdo to tedy je?

Opravdu pasuje ta lebka ke kostře, kterou vyšetřoval Cagle? Byla jsem si téměř jistá, ale byla to jen má intuice. Neměla jsem to čím doložit. Je možné, že tu máme opravdu dva neznámé?

Co se přihodilo Brianu Aikerovi? Charlotte Grant Cobbové?

A taky jsem si lámala hlavu, kdepak asi je Tamela Banksová a její rodina. Banksovi nebyli moc vynalézaví lidé. Jak to, že prostě zmizeli? Proč by to vůbec dělali?

V sobotu ráno jsem rychle zaskočila k Banksům domů. Rolety byly pořád stažené. Na verandě ležela hromádka novin. Na zvonění a klepání nikdo nereagoval.

Ryan mi volal každý den a informoval mě o stavu své sestry a neteře. Ani v Halifaxu nebylo dvakrát veselo.

Pověděla jsem Ryanovi o smrti Rickyho Dona Dortona, o svém rozhovoru s Hersheyem Zamzowem, o pytlácích a pohřešovaných agentech a nakonec i o tom, co Jansenová zjistila o vodilce. Zeptal se mě, jestli jsem ohlásila Smrtákovy maily Slidellovi nebo Rinaldimu. Ujistila jsem ho, že jsem to oznámila a že u mého bytu i u Lijina domu ve městě jsou teď posílené hlídky.

Pokaždé, když jsme spolu domluvili, mi byt připadal podivně prázdný. Ryan byl pryč a s ním i jeho věci, vůně, smích a vaření. Ačkoli byl u mě doma jen krátkou chvílí, jeho přítomnost to místo naplnila. Stýskalo se mi. Hodně. Mnohem víc, než bych si kdy dovedla představit.

Jinak jsem se jen tak poflakovala, jak by řekla má matka. Procházky a běhání s Boydem. Hovory s Birdiem. Péče o vlasy. Škubání obočí. Zalévání kytěk. Pořád ovšem s očima na stopkách a ušima našpicovanými, aby mi neunikl žádný podezřelý zvuk.

V sobotu mě Katy ukecala na pozdní soiré do klubu Amos, kde probíhal koncert kapely s názvem Víkendová exkurze. Skupina to byla poutavá, nadaná a dostatečně hlasitá, aby ji i v poušti lokalizovaly přístroje pátrající po stopách života v kosmu. Obecenstvo stálo a okouzleně poslouchalo. V jednu chvíli jsem zařvala dceři do ucha: „To nikdo netancuje?“

„Možná pár blbečků.“

V hlavě se mi rozezněla stará dobrá „Dancing Queen“ od Abby.

Časy se mění.

Po koncertu jsme si daly skleničku ve vedlejší hospůdce, která se jmenovala U Gina. Perrierka s citronem pro mě, martini pro Katy. Bez

ledu. Trochu slaného nálevu a olivy navíc. Moje dcera je už každopádně velká holka.

V neděli jsme absolvovaly utužování vztahů matky s dcerou na manikúře a pedikúře a pak jsme se vypravily odpálit pár golfových míčků do klubu Carmel Country.

Katy kdysi bývala hvězdou carmelského plaveckého týmu; už ve čtyřech letech tu předvedla svůj první kraul – v první dráze, zavěšená na laně. Vyrůstala na místním golfovém hřišti a tenisových kurtech, hledávala tu o Velikonocích nadílku a z místního trávníku pozorovala ohňostroj na počest čtvrtého července.

Já s Petem jsme si tu dávali do nosu u švédských stolů, tančili pod blýskavými koulemi na silvestra, pili šampaňské a obdivovali ledové sochy. Mnohá z našich nejbližších přátelství vznikla právě v tomto klubu.

Ačkoli jsem zůstávala oficiálně vdaná a mohla jsem tak využívat všechna zařízení klubu, připadala jsem si divně, jako kdybych navštívila místo, na něž si jen mlhavě vzpomínám. Lidé, které jsem tu viděla, byli jako vize ze sna – známí, a přesto vzdálení.

Večer jsme si pak s Katy objednaly pizzu a v televizi se podívaly na film *Fotr je lotr*. Neptala jsem se, jestli má výběr tohoto titulu nějaký konkrétní důvod. A neptala jsem se ani na to, kde se tenhle víkend zdržuje Palmer Cousins.

V pondělí ráno jsem vstala časně a podívala se na e-mail.

Pořád žádné fotky od Caglea, ani žádné vzkazy od Smrt'áka.

Proběhla jsem se s Boydem kolem bloku a vydala se do kanceláře.

Ani v nejmenším jsem nepochybovala, že Cagleova zpráva mi bude ležet na stole.

Neležela.

Do půl desáté jsem Cagleovi volala čtyřikrát na všechna jeho čísla. Profesor to pořád nebral.

Když v deset zazvonil telefon mně, skoro jsem vyletěla z kůže.

„Asi jste to už slyšela.“

„Slyšela co?“

Slidell se jal spekulovat o zklamání, které zaznělo v mém hlase.

„Co je? Čekala jste, že vám zavolá Sting?“

„Čekala jsem, že mi zavolá Wally Cagle.“

„Pořád čekáte na to jeho hlášení?“

„Ano.“ Omotávala jsem si spirálky telefonní šňůry kolem prstu. „Je to divné. Cagle slíbil, že mi to odfaxuje hned ve čtvrtek.“

„Walter?“ Slidell to jméno protáhl na tři slabiky.

„A to jsou už čtyři dny.“

„Možná si ublížil, když si natahoval punčochy.“

„Neuvažoval jste, že začnete se skupinovou terapií pro homofobní jedince?“

„Hele, já to vidím takhle: chlapi jsou chlapi a ženský jsou ženský a každý by měl spát v tom stanu, ve kterém se narodil. Jakmile se začne šlapat přes lajnu, tak už nikdo neví, jaký si má vlastně koupit spodňáry.“

Na metaforickou lajnu, kterou právě překročil Slidell, jsem raději neupozorňovala.

„Cagle mi ještě slíbil, že mi naskenuje fotky kostí a pošle mi je mailem,“ dodala jsem.

„Ježíšku na křížku, dneska je to samý e-mail. Jestli chcete něco vědět, tak pro mě je e-mail tak trochu voodoo.“

Slyšela jsem, jak Slidellova židle záúpěla pod nátlakem jeho hýždí.

„Takže když to není Aiker, nemohl by to být ten jeho parták?“

„Jiný stan.“

„Cože?“

„Ten parták byla žena.“

„A co když jste se spletla vy s těma kostma?“

To není špatné, Skinny.

„U ostatků z latríny by to bylo možné, ale u lancasterské kostry ne.“

„A to jako proč?“

„Cagle poslal vzorek kosti na testování DNA. Podle amelogeninu vyšel muž.“

„A jsme zase u toho. Černá magie.“

Chvilku jsem ho nechala naslouchat tichu.

„Jste tam ještě?“

„Chcete, abych vám vysvětlovala, co je amelogenin, anebo raději zůstanete v devatenáctém století?“

„Zkraťte to.“

„O DNA už jste slyšel?“

„Nejsem naprostý kretén.“

Tak to je sporné.

„Amelogenin je protein v zubní sklovině.“

„No a?“

„A v tomhle lokusu jsou zakódovány některé konkrétní vlastnosti.“

„Co má sakra sklovina společného s pohlavím?“

„Nic. Ale u žen dochází k delecí neesenciální DNA a při polymerázové řetězové reakci vznikají kratší řetězce.“

„Takže tenhle lokus má u různého pohlaví různou délku?“

„Přesně tak.“ Připadalo mi neuvěřitelné, že to Slidell tak rychle pochopil. „Víte, jak fungují chromozomy určující pohlaví?“

„Holky mají dvě X, kluci jedno X a jedno Y. No, vždyť to říkám. Příroda rozhodí kostky a vy se z toho jen tak nevyvlíknete.“

Slidellovy metafory houstly.

„Jakmile se zanalyzuje oblast amelogeninu,“ pokračovala jsem, „žena se dvěma chromozomy X vykáže jeden proužek, a muž s chromozomy X a Y vykáže dva proužky – jeden stejně velký jako žena, druhý o něco delší.“

„A z Cagleových kostí se vyklubal chlap.“

„Ano.“

„A vaše lebka je taky mužská.“

„Patrně.“

„Patričně?“

„Moje intuice mi říká, že ano, ale nemůžu to tvrdit s konečnou platností.“

„Opatrná.“

„Ano.“

„Ale Aiker to není.“

„Pokud máme správnou zubní kartu, tak ne.“

„Ale ta kostra by mohla být jeho?“

„Pokud patří k lebce z latríny, tak ne.“

„A vy si myslíte, že patří.“

„Ano, vypadá to tak. Ale ještě jsem neviděla ani fotky, ani kosti.“

„Napadá vás nějaký důvod, proč by si to Cagle mohl rozmyslet a proč třeba vaše hovory schválně ignoruje?“

„Když jsem s ním mluvila, byl nadmíru ochotný.“

Nyní si chvílku ticha vybral Slidell.

„Co byste řekla rychlému výletu do Columbie?“

„Počkám na vás u schodů.“

24

ČTVRT HODINY POTÉ, CO JSME SE SLIDELLEM VYJELI Z KANCELÁŘE, už jsme překračovali hranice Jižní Karolíny. Po obou stranách silnice I-77 se rozkládalo příhraniční městečko levných obchodů, restaurací a zábavních parků – jakási karolínská verze Nogales nebo Tijuany.

Park Carowinds. Outletové prodejny. MacDougalův obchod s levným alkoholem. Park Heritage USA, dnes opuštěný, ale dříve oblíbené výletní místo plné výprodejových skladů s oblečením a mekka televizních kazatelů Jima a Timmy Faye Bakkerových hlásajících slovo boží. Na to, zda název jejich pořadu „VP klub“ vyzývá k „velebení páně“ anebo „vysolení prachů“, se názory různily.

Rinaldi odcestoval do Sneedvillu v Tennessee, aby tam vyštrachal nějaké informace o Rickym Donu Dortonovi a Jasonu Jacku Wyattovi. Měl také v plánu něco zjistit o pilotovi Harveyem Pearceovi a smysluplně si pohovořit se Sonnym Pounderem.

Jansenová vyrazila zpátky do Miami.

Od chvíle, kdy jsem nastoupila do auta, Slidell skoro nemluvil; prskání rádia mu bylo evidentně milejší než zvuk mého hlasu. Měla jsem podezření, že jeho odtažitost pramení z mé poznámky o homofobii.

O. K., Skinny. Žádný problém.

Brzy jsme se ocitli v kopcích porostlých hustými lesy a všudypřítomným kudzu. Slidell střídavě bubnoval do volantu a poklepával si na kapsu u košile. Bylo mi jasné, že potřebuje nikotin, ale já zase potřebovala O₂. Ignorovala jsem tudíž jeho vzdychání, bubnování a poklepávání a zarytě odmítala poskytnout svolení, aby si zapálil.

Minuli jsme exit na Fort Mill a Rock Hill a dálnici číslo devět směrem na Lancaster. Přemýšlela jsem o Cagleově bezhlavé kostře a dumala, co najdeme v jeho laboratoři.

Také jsem myslela na Andrewa Ryana, na chvíle, kdy jsem se spolu s ním blížila k místu činu nebo pohozenému mrtvému tělu. Slidell, nebo Ryan? S kým bych byla radši? Tak o tom nebylo pochyb.

Univerzita Jižní Karolíny má osm kampusů a její mateřská loď kotví v samém srdci hlavního města. Možná byli zakladatelé „palmového“ státu poněkud xenofobní. Možná neměli dost peněz. Možná prostě jen chtěli, aby se jejich potomstvo vzdělávalo pěkně doma pod dohledem.

Anebo už tenkrát předvíдали bakchantské slavnosti konající se o jarních prázdninách na Myrtle Beach a pokoušeli se odradit budoucí pokolení od této pouti.

V Columbii Slidell zamířil na Bull Street a na kraji kampusu zatočil doleva. Na placeném parkovišti pro návštěvníky nenašel volné místo, a tak zajel na školní parkoviště a vypnul motor.

„Jestli mi tu nějaký pitomec napaří pokutu, tak mu povím, ať si to svoje PhDr. strčí kamsi.“ Slidell zasunul klíčky do kapsy. „Víte, co ta písmenka znamenají, paní doktorko?“

Ačkoli jsem nedala najevo nejmenší zájem, Slidell mě přesto neušetril svého vysvětlení.

„Pořád hůř a dál.“

Vystoupení z auta bylo vražedné. Slunce bylo rozpálené doběla a chodník na Pendelton Street se vlnil. Nad hlavami nám nehybně visely listy stromů a připomínaly vlhké pleny na šňůrách za úplného bezvětří.

Oddělení antropologie se nacházelo v budově nazvané Hamiltonova kolej, která měla barvu vody z nádobí. Postavili ji v roce 1943, aby

podpořili válečné úsilí, ale dneska byl ten barák v takovém stavu, že by sám nějakou tu podporu docela potřeboval.

Se Slidellem jsme našli kancelář a představili se přítomné sekretářce a recepční v jedné osobě. Odvrátila oči od počítačového monitoru a měřila si nás zpoza svých brýlí jako Barry Humphries v roli Dame Edny. Mohlo jí být něco přes padesát, na hlavě měla růžový přeliv a vlasy natupírované do výšky jako texaská královna krásy.

Slidell se zeptal na Caglea.

Královna krásy nám oznámila, že pan profesor zde není.

Kdy ho viděla naposledy?

Minulý týden. V pátek.

Od té doby Cagle v kampusu nebyl?

Pokud ano, tak ona ho nepotkala. Svou poštovní přihrádku si vybral v onen inkriminovaný pátek. Od té doby ho vážně neviděla.

Slidell se zeptal, kde má Cagle kancelář.

Ve druhém poschodí. Bez písemného povolení dovnitř nesmíme.

Slidell se zeptal, kde má Cagle laboratoř.

V prvním poschodí. Totéž tvrzení týkající se písemného povolení.

Slidell vytasil odznak.

Královna krásy si prohlédla Slidellovu placku a rtěnka se jí přitom rozlezla do vrásek paprskovitě se šířících od pevně stisknutých rtů. Pokud si všimla slov „Charlotte-Mecklenburg“, nedala to na sobě znát. Pohodila ramenem, vytočila nějaké číslo, chvíli čekala, položila sluchátko, vytočila znovu, zase čekala a zase položila. Teatrálně si povzdechla, vstala, došla k registrační skřínce, otevřela horní dvířka, z háčku sejmula jeden z několika tuctu klíčů a zkontrolovala jeho visačku.

Naše neochotná hostitelka se držela několik kroků před námi, aby minimalizovala nebezpečí konverzace, a vedla nás do prvního patra, dlážděnou chodbou za roh až k dřevěným dveřím s výplní z mléčného skla. Na skle bylo velkými černými písmeny napsáno: LABORATOŘ PRO IDENTIFIKACI OSOB.

„A co přesně potřebujete?“ Královna krásy přejížděla palcem nahoru dolů po malé kulaté visačce u klíče.

„Minulý čtvrtek mi doktor Cagle slíbil poslat fotografie a hlášení k jednomu případu,“ řekla jsem. „Nic jsem nedostala. Nemůžu ho sehnat telefonem a ta věc docela spěchá.“

„Doktor Cagle je celé léto v terénu, sem chodí jen o víkendech. Víte určitě, že se to chystal odeslat hned?“

„Naprosto.“

Pod růžovým přelivem se smrštily dvě vrásky. „Pan doktor je obvykle velmi pečlivý a velmi spolehlivý.“

Královna krásy otočila klíčem v zámku a nahrabila přitom celé tělo, jako kdyby pohled na pohyb jejího zápěstí představoval porušení bezpečnostních předpisů. Narovнала se, otevřela dveře do kanceláře a jeden nalakovaný nehet namířila přímo na mě.

„Nerozházejte panu doktorovi věci.“ Vyznělo to jako „vjéci“. „Jsou mezi nimi i úřední policejní dokumenty.“ Vyznělo to jako „dokumenty“.

„Budeme dávat pozor,“ ujistila jsem ji.

„Až budete odcházet, dejte mi vědět.“

Oba nás provrtala pohledem a odkráčela chodbou.

„Perry Broad ji měl povolat do jednotek SS,“ poznamenal Slidell a otevřenými dveřmi vešel dovnitř.

Cagleova laboratoř připomínala dřívější verzi té moje na Severokarolínské univerzitě. Byla jen o něco parádnější a místo plastem a lakovaným kovem byla vybavena dubovým dřevem a mramorem.

Rychle jsem si to tu prohlédla.

Pracovní stoly. Umývadla. Mikroskopy. Prohlížečky. Stojánek na foťák. Ventilátor. Zavěšená kostra. Lednice. Počítač.

Slidell kývl hlavou směrem ke stěně, která byla od stropu k podlaze zastavěná úložnými skřínkami.

„Co si v nich podle vás ten trouba zamyká?“

„Kosti.“

„Ježíšikriste.“

Zatímco Slidell prohlížel odemčené skřínky nad pracovním pultem, já se pustila do obsahu jediného psacího stolu v místnosti. Kromě podložky nebylo na jeho desce vůbec nic.

Levá zásuvka obsahovala formuláře nejrůznějších typů. Listy pro archeologický průzkum. Inventární karty pro odkryté pohřby. Prázdné soupisy kostí. Audiovizuální pomůcky.

Dlouhá prostřední zásuvka skrývala obvyklou sbírku per, připínáčků s umělohmotnými hlavičkami, sponek na papír, gum, razítek a mincí.

Nic zvláštního.

Kromě toho, že všechno bylo roztříděné v krabičkách a na táccích s příslušnými popisky a zcela bez poskvrnky. V každé krabičce byly předměty poskládány s geometrickou přesností.

„Pedantskej blbeček.“ Slidell stál za mnou.

Zkontrolovala jsem ještě obě zásuvky vpravo. Hlavičkové papíry. Obálky. Papíry do tiskárny. Štítky. Poznámkové lístečky.

Stejně obvyklé věci. Stejně úzkostlivě srovnané.

„Váš stůl vypadá taky takhle?“ zeptal se mě Slidell.

„Ne.“ Jednou jsem ve svém šuplíku našla mrtvou akvarijní rybičku. A vyřešila tím záhadu jejího zmizení, k němuž došlo předchozího jara.

„Můj teda určitě ne.“

Jelikož jsem dobře znala interiér Slidellova vozu, ani jsem si nechtěla představovat stav jeho psacího stolu.

„Je tu někde ta zpráva?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Slidell se přesunul ke spodním zásuvkám a já začala prohlížet registračky nalevo od stolu. V jedné byly výukové materiály. V druhé znalecké posudky k případům.

Trefa!

Na druhé straně místnosti Slidell právě prudce zavřel zásuvku. Pěkně to třísklo.

„Musím trochu na vzduch.“

„Dobře.“

O spisech jsem neřekla ani slovo. Radši ať si jde Slidell ven zapálit, než aby mi dýchal zezadu na krk.

Složky byly seřazeny chronologicky. Na třiadvaceti z nich byl nadepsaný rok, kdy Cagle vyšetřoval lancasterskou kostru. Našla jsem dvě z příslušného měsíce, ale ani jedna se netýkala těla bez hlavy.

Projela jsem ještě předchozí a následující rok a pak zkontrolovala štítky na všech deskách.

To hlášení tam nebylo.

Slidell se vrátil za deset minut, páchl camelkami, potem a gelem na vlasy.

„Našla jsem Cagleovy posudky.“

„Vážně?“

Slidell se nahnul prese mě a funěl na mě cigaretovým dechem.

„Lancasterské hlášení mezi nimi není.“

„Že by ho fešák Wally dal někam jinam?“ zeptal se Slidell.

„To mi nepřipadá pravděpodobné, ale hledejme dál.“

Slidell se jal znovu mlátit zásuvkami.

Já se vrátila k psacímu stolu a zahleděla se na nástěnku. Stejně jako paní Flowersová i Wally Cagle trval na pravidelném uspořádání v identických mezerách a na pravých úhlech.

Pohlednice od kohosi jménem Gene. Fotky z polaroidu pořízené na archeologických vykopávkách. Tři obrázky koček. Jmenný seznam se čtyřčíselnými telefonními linkami pracovníků univerzity.

Uprostřed nástěnky se skvěl rukou psaný seznam úkolů a dat. Všechny řádky až do čtvrtka byly škrtnuté.

„Podívejte se na tohle,“ řekla jsem.

Slidell za mnou došel ke stolu.

Ukázala jsem na položku mezi Cagleovými nesplněnými úkoly: *Fotky a hlášení pro Brennanovou.*

„On to přeškrťává podle pravítka? Kristapána, ten chlap je vážně úchylný.“

„O to vůbec nejde. Přestože ho sekretářka neviděla, Cagle tu byl nejpozději minulý čtvrtek. A protože ten řádek není přeškrtnutý, znamená to, že ten spis vůbec nevytáhl. Anebo ho vytáhl a pak na něj zapomněl?“

„Fešák Wally se ani nevysere, dokud si to nepoznamená a neodškrtně.“

„Možná ho někdo vyrušil.“

„Možná.“

„Možná ten spis sebral někdo jiný.“

„Kdo?“ Slidellův hlas zněl značně skepticky.

„To nevím.“

„Kdo vůbec věděl, že ten zatracenej papír existuje?“

„Cagleův postgraduální student,“ odsekla jsem. Díky Slidellově přístupu se ze mě stával neotesanec. „Četl ho Cagleovi do telefonu.“

„Třeba si to Cagle vzal domů, aby to tam narval do počítače.“

„Třeba.“

„Ale vám to hlášení neposlal.“

Výborně, Skinny. To je přece jasné jak facka.

„Ani fotky.“

„Ne, nic.“

Slidell si povytáhl opasek. Ten okamžitě klesl zpět do pohodlíčka pod břišní pneumatikou.

„Tak kde to sakra všechno je?“

„Dobrá otázka.“

„A kde je doprkyňka náš pan profesor?“

„Další dobrá otázka.“

Začínala jsem se obávat o Cagleovu bezpečnost.

Pohled mi spočinul na počítači a skeneru, co stál hned vedle. Oba ty přístroje působily dojmem, že je fakulta zakoupila v době, kdy byli Monkees na vrcholu slávy.

Slidell mě pozoroval, jak jdu ke stolu a zapínám počítač. Zrovna ve chvíli, kdy počítač nabíhal, objevila se ve dveřích texaská královna krásy.

„Co to tady děláte?“

„Našla jsem posudky doktora Caglea, ale ten, který hledáme, mezi nimi není.“

„Takže si myslíte, že se mu budete hrabat v počítači?“

„Mohli bychom se tak dozvědět, jestli ty fotky skenoval.“

Jako na povel počítač zapípal a na monitoru se objevilo okénko požadující zadání hesla.

„Znáte heslo?“ zeptala jsem se královny.

„To vám nemůžu říct,“ ohradila se, jako kdybych po ní chtěla PIN její platební karty. „A stejně ho neznám.“

„Používá tenhle počítač ještě někdo další?“

„Gene Rudin.“

„Postgraduální student doktora Caglea?“

Královna přisvědčila. Na hlavě se jí nepohnul jediný vlasek.

„Gene je na Floridě a vrátí se až na začátku podzimního semestru. Odjel v pátek.“

Dlouhý nalakovaný nehet mířil na počítač.

„Ten skener ale nefunguje. Volala jsem na něj opraváře už tak před čtrnácti dny.“

Slidell a já jsme se po sobě podívali. Co teď?

„Nežádal vás minulý týden doktor Cagle, abyste odeslala nějaké faxy?“ zeptala jsem se.

Ruce s nalakovanými nehty zmizely a sepnuly se na hrudi, jeden bok se vytrčil a jedna noha v sandálu se posunula dopředu. Nehty na nohou byly stejně rudé jako na rukou.

„Už jsem vám to říkala, minulý týden jsem doktora Caglea vůbec neviděla. A kromě toho, víte, kolik já toho mám na starosti? Kolik studentů a doktorandů a prodejců knih a návštěvníků a kdoví kdo ještě projde mojí kanceláří?“ Domyslela jsem si, že do škatulky „kdoví kdo ještě“ patříme i my se Slidellem. „Hrome, já tady dělám poskoka skoro celé katedře.“

„To je určitě velmi namáhavé,“ politovala jsem ji.

„A školní faxy nespádají do mého popisu práce.“

„Určitě sem chodí hodně lidí.“

„To tedy ano.“

„A nepřišla sem minulý týden za doktorem Caglem nějaká neobvyklá návštěva?“

„O tom já nemám co mluvit.“

Co to má sakra znamenat?

„Přišla sem za doktorem Caglem minulý týden vůbec nějaká návštěva?“

Nastala dlouhá pauza, během níž královna krásy volila slova.

„Nemusím úplně souhlasit s alternativním životním stylem doktora Caglea,“ vyslovila to jako „alter nativní“, „ale je to hodný člověk a já nepátrám po tom, s kým se stýká.“

„Takže za Caglem někdo přišel?“ zeptal se nevrle Slidell.

Jedno královské obočí vystřelilo nahoru. „Nemusíte se hned čertit, detektive.“

Slidell otevřel ústa. Já byla rychlejší.

„Znala jste toho člověka, co přišel za doktorem Caglem?“

Královna krásy zavržela hlavou.

„Co chtěl?“

„Ten muž se ptal na doktora Caglea. Informovala jsem ho, že pan profesor je mimo město.“ Pokrčila jedním pihovatým ramenem.
„Odešel.“

„Mohla byste nám ho popsat?“ Slidell.

„Malý. Černé vlasy. Hodně vlasů. Takové husté a lesklé.“

„Věk?“

„No, žádný mladíček už to nebyl, to vám tedy povím.“

„Brýle? Vousy?“ Slidellův hlas zněl ostře.

„Neutrhujte se na mě, detektive.“

Královna krásy roztáhla ruce a smetla neexistující smítko ze sukně. Patrně tak chtěla Slidellovi dopřát čas, aby přehodnotil svůj způsob výsledku.

„Neměl ani knírek, ani bradku, nic takového.“

„Vzpomenete si ještě na něco?“ zeptala jsem se.

„Měl legrační sluneční brýle, takže jsem mu neviděla do očí.“

„A co jste tedy viděla, když jste se mu podívala do obličeje?“ Slidell na ni upřeně zíral.

„Sebe.“ Královna krásy hodila na stůl nějaký klíč. „Ten je od skříněk na stěně. Až budete odcházet, dejte mi vědět.“

Se Slidellem jsme následujících čtyřicet minut prohledávali zbývající skřínky, zásuvky a poličky v místnosti. Nenašli jsme nic, co by se týkalo lancasterského případu anebo naznačovalo, kam Cagle odjel.

Zklamaně jsem se vrátila k psacímu stolu a bezmyšlenkovitě zajela prsty pod podložku.

Nic.

Zvedla jsem její roh a nakoukla pod ni.

Na desce stolu ležela jediná vizitka. Sebrala jsem ji.

Logo připomínalo policejní odznak. Už jsem si chtěla přečíst, co tam stojí, když se královská recepční znovu objevila ve dveřích. Po běhu do schodů sotva popadala dech.

„Zrovna jsem mluvila se spolubydlícím doktora Caglea.“

Rozechvělou rukou si ovívala tvář.

„Doktor Cagle leží na jednotce intenzivní péče.“

Položila si obě ruce na prsa, pohledem těkala mezi mnou a Slidellem a oči olemované černou řasenkou měla vyděšené a vykulené.

„Proboha živého. Podle doktorů prý zítřka nejspíš nedožije.“

25

CAGLE BYDLEL V MALÉM CIHLOVÉM BUNGALOVU VE ČTVRTI PLNÉ malých cihlových bungalovů, kousek od Hamiltonovy koleje. Okna byla natřená barvou lila a na široké přední verandě stála v pravidelných rozestupech čtyři houpací křesílka téhož odstínu. Trávník byl posekaný s vojenskou přesností.

Starý dub stínil pravou polovinu pozemku a jeho kořeny se kroutily pod zemí jako obrovské hadí prsty hledající oporu. Keře trvalek jasných barev si klestily cestu za světlem na záhoncích vedle cestičky a u základů verandy. Jak jsme se blížili k domu, horký vlhký vzduch zesládl vůní petúnií, měsíčků a čerstvého nátěru.

Vystoupali jsme po schodech a Slidell ukázal prstem na zelený kovový držák na fasádě domu. Zahradní hadice v něm byla smotaná v dokonalých smyčkách.

„Myslím, že jsme tu správně.“

Dveře se otevřely hned po prvním zazvonění. Ten muž byl mladší, než jsem čekala, a měl černé nagelované vlasy trčící vzhůru a pod nimi elastickou čelenku. Jeho věk jsem odhadovala na pětatřicet, váhu na třiašedesát kilo.

„Vy jste ti policisté ze Charlotte?“

Slidell se neobtěžoval ho opravit a beze slova vytáhl odznak.

„Lawrence Looper.“ Looper ustoupil. „Pojďte dál.“

Vešli jsme za ním do malé předsíně. Nalevo stál zakrytý radiátor, přímo před námi dřevěné posuvné dveře a napravo klenutý průchod. Looper nás vedl průchodem do obývacího pokoje, kde se na naleštěné dubové podlaze vyjímaly malé koberečky a stál nábytek z Pottery Barn. Větrák s dřevěnými lopatkami se líně otáčel nad našimi hlavami.

„Prosím.“ Looper natáhl dokonale pěstěnou ruku. „Posad'te se. Mohu vám přinést něco studeného k pití?“

Slidell i já jsme odmítli a sedli si na opačné konce pohovky. V místnosti byla cítit umělá květinová vůně z odpařovače do zásuvky.

Looper zvedl podnožku, postavil ji ke stěně, chvíli si to aranžmá prohlížel a pak ji přemístil.

Slyšela jsem, jak si Slidell vedle mě odfrkl. Věnovala jsem mu jeden varovný pohled. Obrátil oči v sloup a zakroutil hlavou.

Jakmile bylo feng shui učiněno zadost, Looper se vrátil a posadil se do křesla naproti nám.

„Dolores je na mě opravdu nazlobená. A nejspíš právem.“

„To máte asi na mysli tu jižanskou královnu krásy na univerzitě, vid'te?“ Slidell.

„Hm. Měl jsem jí po tom Wallyho kolapsu zatelefonovat, ale...“ Looper ohnul kotník a jeho pantofel vydal slaboučký pleskavý zvuk. „...neudělal jsem to.“

„A pročpak?“ Slidell už byl zase nabroušený.

„Nemám Dolores rád.“

„A pročpak?“

Looper se podíval Slidellovi přímo do očí. „Ona nemá ráda mě.“

Kotník se několikrát ohnul.

„Víte, Wally nechce, aby někdo věděl, že je mu špatně. On se pak...“ Looper zaváhal, „zlobí.“ *Plesk. Plesk. Plesk.* „Je raději, když si nechávám informace o jeho zdravotním stavu pro sebe, takže jsem nikde nerozhlašoval, když se mu udělalo zle. Myslel jsem si, že by to tak sám chtěl.“

Plesk. Plesk.

„Jenomže když jste se objevili vy dva a Dolores mi zavolala, no, nemohl jsem přece lhát.“ Looper přidal do slovíčka „lhát“ tři á navíc. „Nemělo by to smysl.“

„Buďte tak hodný a povězte nám, co se stalo,“ vyzvala jsem ho.

„Moc toho k povídání není. Přišel jsem domů ve čtvrtek večer a našel Wallyho v koupelně zhrouteného na podlaze.“

Jedna ruka mu vyletěla nahoru a prstem ukázal skrz druhý klenutý průchod, který byl situován v pravém úhlu k tomu, jímž jsme vešli.

„Támhle. Měl potíže s dýcháním, v obličeji byl celý rudý a skoro nemohl mluvit, ale dostal jsem z něj, že cítí tlak na hrudi. To mě vyděsilo k smrti. A taky jsem viděl, že tam předtím zvracel.“

Ruka doplachtila Looperovi na prsa.

„Naložil jsem ho do auta, a to vám tedy nebylo vůbec jednoduché, protože se mu klepaly nohy a pořád mumlal, že umírá.“

Napadlo mě, proč Looper nezavolal záchranku, ale nahlas jsem nic neříkala.

„Když jsme dojeli do nemocnice, přestal dýchat.“

Čekali jsme, až bude Looper pokračovat. Nepokračoval.

„Připojili ho na dýchací přístroj?“ vyzvídala jsem.

„Hm. Wally pak začal dýchat zase sám, ale neprobral se. Pořád se ještě neprobral.“

„Byl to infarkt?“ zeptala jsem se mírně.

„Asi ano. Doktoři mi toho nechtějí moc říct.“ *Plesk. Plesk.* „Nejsem rodinný příslušník, víte?“

Nad hlavami nám tiše bzučel větrák. Umělá vůně se mi už začínala zajídat.

„Wally a já jsme spolu už hodně dlouho. Opravdu doufám, že se z toho dostane.“ Looper měl zarudlé oči.

„I já v to doufám. Je to moc hodný člověk.“

Skvělé, Brennanová.

Looper si propletl prsty a jedním palcem si začal oždibovat ten druhý.

„Proč jste vlastně tady?“

„Ve čtvrtek jsem mluvila s doktorem Caglem po telefonu,“ vysvětlovala jsem. „Slíbil, že mi pošle nějaké hlášení a fotky. Nic jsem nedostala a s detektivem Slidellem jsme si řekli, že si třeba ty materiály odnesl domů, protože na nich chtěl ještě pracovat.“

„Občas tu něco ťukal do laptopu. Ale ničeho jsem si v domě nevšímal.“

„Žádné složky? Obálky?“

Looper zavrtěl hlavou.

„Kufřík?“

„Wally obvykle nosívá kufřík. Kufřík a svůj drahocenný laptop.“

Plesk. Plesk. „Stolní počítač tady nemá.“ Looper vstal. „Podívám se v jeho pokoji.“

Slidell se vyštrachal na nohy a natáhl ruku.

„Co kdybych si omrknul profesorův bourák a vy dva zatím zkontrolujete jeho postýlku.“

„Jak chcete.“ Looper pokrčil rameny, jako by říkal „poslužte si“.

Došel pro klíčky, pak se otočil a zamířil k zadní části domu. Já šla za ním. Slidell vyšel ven předními dveřmi.

Cagleova ložnice byla sterilní jako nemocniční pokoj a uklizená jako sídlo člověka trpícího obsedantně kompulzivní poruchou. Nepřekvapilo mě to.

Hledání zabralo pět minut. Po složce a fotkách tu nebylo ani stopy; ani v zásuvkách stolu či skříně, ani v šatníku, ani pod postelí. Dál už se nebylo kam dívat. Zklamaně jsem následovala Loopera zpátky do obývacího.

„Rád bych si něco ujasnil,“ prohlásil Looper, když si znovu sedal a skládal jednu nohu pod sebe. „Vy jste s Wallym ve čtvrtek mluvila?“

„Ano,“ odpověděla jsem. „Ale to byl v Beaufortu.“

„On se vydal zpátky sem, jen aby vám poslal tu zprávu?“

„Říkal, že stejně už vyrazí domů.“

„Hm.“

Slidell se vrátil a zavrtěl hlavou.

„Překvapuje vás to, pane Loopere?“ zeptala jsem se.

„V létě se Wally do Columbie nikdy ve čtvrtek nevrací. Vždycky zůstává na vykopávkách až do pátku. Proto mě tak překvapilo, když jsem ho tu našel.“

„Nemáte ponětí, proč se vrátil dřív?“

Looper opatrně natáhl zkroucenou nohu, přehodil si ji přes druhou a několikrát pleskl pantoflem; kotník se ohýbal poněkud rychleji než předtím.

„Já jsem byl taky celý týden mimo město.“

„A pročpak?“ Slidell.

„Jsem prodejce.“

„A co prodáváte, pane Loopere?“

„Pumpy. Hydraulická čerpadla, víte. Měl jsem se vrátit teprve v pátek, ale stihl jsem všechny schůzky daleko rychleji, než jsem původně očekával.“

„Povedl se vám velký kšeft?“ Slidell.

„No, ani ne.“

„Nevíte náhodou, proč by si Wally zkrátil svůj pracovní týden v Beaufortu?“ zeptala jsem se.

Ačkoli se jedno rameno nonšalantně pozvedlo, Looperova tvář viditelně ztuhla.

„Víte, my tu jsme kvůli vyšetřování vraždy, pane Loopere,“ pokračovala jsem.

Hluboký povzdech.

„Možná tu měl domluvenou schůzku.“

Ještě hlubší povzdech

„Rande.“ Rameno. „Za mými zády.“

Nastalo dlouhé ticho. Dokonce i Slidell měl dost rozumu, aby mlčel.

„Wally se s někým sešel. Oni si mě nevšimli, ale já je viděl. V kavárně nedaleko kampusu. Bylo to v pátek před čtrnácti dny.“

„No a?“ Slidell.

„Jsou jisté věci, které prostě víte.“ Looper si začal bedlivě prohlížet prsty u nohou.

„Víte?“ Tón Slidellova hlasu připomínal ostnatý drát.

Looper zvedl oči a zahleděl se do Slidellových.

„Nevypadalo to jako pracovní schůzka.“

„Oni se drželi –?“

„Můžete nám toho muže popsat?“ skočila jsem Slidellovi do řeči.

Looper popotáhl a povytáhl obočí.

„Hezký.“

„Mohl byste být konkrétnější?“

„Pěkná figura, opálený ze solárka.“

„Vysoký?“

„Ne.“

„Brýle? Vousy? Tetování?“

Zavrtěl hlavou.

„Vlasy?“

„Jako Hugh Grant, ale obarvené načerno.“ Popotáhl. „Vypadal, jako by se měl jít zrovna fotit na obálku GQ.“

Looper obrátil oči v sloup tak, že by mu má dcera Katy mohla závidět, přehodil si nohy a znovu si začal oždibovat palec.

„Znal jste toho muže?“

Zavrtěl hlavou.

„Vy a doktor Cagle jste měli nějaké problémy?“ zeptala jsem se mírně.

Slidell si hlasitě odfrkl. Ignorovala jsem ho.

Looper váhavě pokrčil rameny a zapleskal pantoflem. „Trošku. Nic strašného.“

„Myslíte, že bychom mohli s doktorem Caglem mluvit? Může nějak komunikovat?“

Looper vstal, došel k příborníku, zvedl telefon a vytočil nějaké číslo. Po krátké pauze se přeptal na Cagleův stav, chvíli poslouchal, pak poděkoval tomu na druhém konci, řekl, že se brzy zastaví, a zavěsil.

Zády stále ke Slidellovi si Looper přejel pravou dlaní po tváři a zhluboka se nadechl. Pak narovnal ramena, otřel si ruce o kratásky a otočil se.

„Je pořád v komatu.“

Slidellův výraz se nezměnil.

„V které je nemocnici?“

Looper se maličko naježil.

„Palmetto Health Richland. Je na koronární jednotce. Jeho lékař se jmenuje Kenneth MacMillan.“

Slidell se pohnul směrem ke dveřím. Já jsem vstala a přistoupila k Looperovi.

„Budete v pořádku?“

Looper přisvědčil.

Z kabelky jsem vydolovala navštívenku, připsala na ni číslo svého mobilu, podala mu ji a stiskla mu ruku.

„Kdybyste narazil na tu ztracenou složku, dejte mi prosím vědět. A zavolejte mi, až se doktor Cagle probere.“

Looper sklopil oči k vizitce, pohlédl na mě, pak na Slidella a znovu se vrátil očima ke mně.

„Vám určitě zavolám.“

Potom se obrátil ke Slidellovi.

„A vám přeji opravdu výjimečný den.“

Levou rukou stále svíral telefonní sluchátko, a to tak pevně, že mu šlachy na zápěstí naběhly jako kořeny dubu na zahradě.

Slidell si zapálil, jakmile jsme se dotkli nohama chodníku. Otevřela jsem dvířka u vozu a počkala, až si vychutná svou chvilku s camelkou.

„Myslíte, že má smysl jezdit do toho špitálu?“ zeptala jsem se.

Slidell odhodil nedopalek a zašlápl ho.

„Určitě to neuškodí.“ Zápěstím si otřel čelo, prudce otevřel dveře na straně řidiče a nacpal se za volant.

Slidell měl pravdu. Neuškodilo to. Ale ani nepomohlo. Walter Cagle byl mimo reálný svět. Looper si nevymýšlel.

Cagleův lékař nám nedokázal poskytnout žádné vysvětlení. Základní životní funkce byly stabilizované a Cagleovo srdce nevykazovalo žádné poškození. Bílé krvinky, EEG i EKG měl v normě. Prostě se jen ne a ne probrat.

Sotva jsme opustili nemocnici, Slidell spustil.

„Zdá se, že se nám na královském dvoře objevil problém.“

Nereagovala jsem.

„Princezna si myslí, že si komtesa pigluje ptáčka za jejími zády.“

No jasně.

„A vůbec se jí nelíbí, že ten cikán s píšťalkou je navíc ještě krasavec.“

Jakmile si Slidell všiml výrazu mé tváře, ztichl. Jenomže mu to dlouho nevydrželo.

„Co když Looper a ta gestapácká sekretářka mluvili o stejném fešákoví?“

„Možné to je.“

„Myslíte, že se s ním Cagle scházel potají?“

„A co když je ten romantický trojúhelník jen výplodem Looperovy fantazie? Třeba to vůbec nic neznamenalo.“

„Jak to myslíte?“

„No, mohl to být nějaký budoucí student.“

„Gestapácká Gerta tvrdí, že ten chlap, co se po Cagleovi ptal, už nebyl žádný zelenáč.“

„Na univerzitu se hlásí i dospělí.“

„Kdyby měl někdo zájem o studium, zašel by spíš do kanceláře katedry, ne?“

To byla pravda.

„Tak to mohl být nějaký řemeslník.“

„Proč by se s ním scházel v kavárně?“ zeptal se Slidell.

„Pojišťovák.“

„Stejná otázka.“

„Walter Cagle je dospělý člověk.“

Slidell si odfrkl. „Tomu fešákovi patrně v sektoru Y něco chybělo.“

Slidellova homofobie mi už šla vážně na nervy.

„Je spousta lidí, se kterými mohl jít Walter Cagle na kafe.“

„I s klučinou, co zatraceně dobře vypadá a kterého nikdo z Cagleových známých předtím v životě neviděl?“

„Tomu popisu odpovídá spousta chlapů,“ odsekla jsem.

„Jo?“

„Jo.“

„Opravdickejch chlapů?“

„Chlapů jako hora.“

„Vy nějaký znáte?“

„Přítel mojí dcery,“ vypálila jsem bez přemýšlení.

„A víte určitě, že je to kluk?“ Slidell si přejel rukou po vlasech, ohnul zápěstí a uchechl se vlastnímu vtipu.

Zavřela jsem oči a v hlavě probírala texty písní. The Eagles.
„Klídek!“

Vyjeli jsme z Columbie a odpolední slunce probleskovalo skrz stromy jako světlo větrníkem. Cítila jsem vůči Slidellovi takové nepřátelství, že jsem celou cestu do Charlotte ani nepromluvila. Když si zapálil, mlčky jsem stáhla okénko a v duchu si dál přehrávala události dnešního dne.

Proč ze mě vyletěla ta zmínka o Palmeru Cousinsovi? Byla to prostě jen automatická reakce na Slidellovo blábolení, anebo moje podvědomí vidí něco, co mně zůstává skryté?

Opravdu Palmeru Cousinsovi nedůvěřuji? Pravdivá odpověď zněla: ano, nedůvěřuji.

Proč? Protože chodí s mojí dcerou? Protože toho o své profesi moc neví? Protože je hezký a bydlí v Columbii?

S kým se Cagle setkal v té kavárně? Kdo za ním přišel na katedru antropologie? Měl někdo z těch dvou prsty ve zmizení Cagleovy zprávy? Anebo v Cagleově kolapsu? Popisovali Looper a Dolores stejného muže?

Jako vždycky jsem se dobrala k jedné a téže otázce.

Kde je to hlášení?

Přísahala jsem si, že to zjistím.

A vyplnila ten slib dřív, než bych očekávala.

26

BYLO PŮL ŠESTÉ, KDYŽ MĚ SLIDELL VYSADIL PŘED KANCELÁŘÍ. Tim Larabee zrovna vycházel ze dveří.

„Víme už něco o Rickym Donovi?“ zeptala jsem se.

„Žádné známky poranění. Vypadá to na předávkování, ale budeme muset počkat na toxikologický rozbor.“

„Našly se stopy dlouhodobého užívání drog?“

„Ano. Ale to samozřejmě neznamená, že ho minulý pátek nemohl někdo odkrouhnout.“

Stručně jsem mu poreferovala o našem výletu do Columbie.

„Kde jsi to říkala, že Cagle bydlí?“

Pověděla jsem mu to.

„A Looper ho odvezl do nemocnice Richland?“

„Jo.“

„To je divné. Přímo na rohu Sumter a Taylor je Baptistická nemocnice.“

„Richland není nejbližší špitál?“

„Ne, to není.“

„Možná to Looper neví.“

„Možná.“ Larabee pokývl hlavou. „Lidi padají jak mouchy, moje milá.“

„Zavolám do Lancasteru a zkusím z nich něco vydolovat o té Cagleově zprávě.“

„Jen do toho, děvče.“ Larabee zatlačil do skleněných dveří a byl pryč.

Usadila jsem se ke stolu, našla si číslo a vytočila.

„Úřad šerifa lancasterského okresu.“

Představila jsem se a požádala, aby mě spojili s někým, kdo má tyhle věci na starost.

„Bohužel vrchní zástupce šerifa tu momentálně není.“

Ve dvou větách jsem shrnula možnou spojitost mezi případem z latríny Footeovy farmy a kostry z Lancasteru a svůj problém s doručením kopie antropologického posudku. Potom jsem se zeptala, zda by mi mohl pomoci někdo jiný.

„Počkejte, podívám se, jestli je tu někdo z vyšetřovatelů.“

Pauza. Několikrát to v telefonu cvaklo a pak se ozval ženský hlas.

„Terry Woolseyová.“

Zopakovala jsem svou litanii.

„Kolega, co tenhle případ vyšetřoval, už u nás nepracuje. Budete si muset promluvit s vrchním zástupcem Roem.“

„A vy o tom případu něco víte?“

„Vzpomínám si na něj. Kostra bez hlavy, kterou asi před třemi lety našli v národním parku.“

„Jestli se nepletu, tenkrát byl ve funkci šerifa někdo jiný.“

„Hal Cobber. Prohrál ve volbách a odstěhoval se na Floridu.“

„Koronerem byl tehdy Murray Snow?“

„Ano.“ Zdrženlivé.

„Vy jste pana Snowa znala?“

„Doktora Snowa. Byl to porodník. Funkce koronera u nás není práce na plný úvazek.“

„A teď to dělá kdo?“

„James Park.“

„Taky lékař?“

„Park je majitelem pohřebního ústavu. Trošku ironické, já vím. Snow přiváděl lidi na svět, Park je posílá na ten druhý.“

Znělo to jako vtip, který se dává k dobru poměrně často.

„Je s Parkem dobrá spolupráce?“

„Dělá svou práci.“

„Myslíte, že by mohl z nějakého důvodu zdržovat ten antropologický posudek?“

„S ničím takovým se mi nesvědčelo.“

Tak jo. Zkusím přístup „spřízněné sestry ve zbrani“.

„Jasně.“ Chvilíčka hluboce dojemného zaváhání. „Poslyšte, já tady v Charlotte spolupracuji s detektivy Slidellem a Rinaldim,“ řekla jsem a do tónu svého hlasu jsem přimíchala krapítek zoufalství. „Budu k vám naprosto upřímná, paní Woolseyová. Mám pocit, že mě ti hoši z případu tak trošku vytěšňují.“

„Oč vám jde?“

Tak sesterská pomoc se asi nekoná.

„Prostě mi nepřipadá pravděpodobné, že by posudek doktora Caglea jen tak zmizel ze světa.“

„Stát se to může.“

„Už jste se někdy u nějakého případu setkala s podobným problémem?“

Mou otázku ignorovala.

„Ten antropolog si určitě svoje dokumenty ukládá. Proč o kopii posudku nepožádáte jeho?“

„To jsem udělala. Jenomže doktor Cagle má nějaké zdravotní problémy a jeho složka se ztratila i s fotkami.“

„Jaké zdravotní problémy?“

Zmínila jsem se o Cagleově kolapsu a následném komatu.

Nastala dlouhá odmlka, během níž se ve sluchátku ozývaly jen vzdálené zvuky z kanceláře.

„Ta složka zmizela z jeho dokumentů?“

„Vypadá to tak.“

Slyšela jsem, jak se několikrát nadechla, pak něco zašramotilo, jako kdyby si přendávala sluchátko z jedné ruky do druhé.

„Můžeme se zítra sejít?“ V telefonu to zaskřípalo, jako kdyby měla nyní ústa mnohem blíž u sluchátka.

„Jistě.“ Pokusila jsem se nedávat najevo svoje překvapení. „Vy sídlíte na Pageland Road, že ano?“

„Sem nejezděte.“

Další, kratší pauza, během níž jsme obě přemýšlely.

„Znáte kavárnu Coffee Cup na Morehead, tam kde se podjíždí silnice I-77?“

„Samozřejmě.“ Coffee Cup zná každý obyvatel Charlotte.

„Zítřka mám tam u vás dole nějaké řízení. Sejdeme se v osm.“

„Budu u pultu.“

Když jsme domluvily, zůstala jsem plných pět minut jen tak sedět. Nejdřív Zamzow, teď Woolseyová. Co mi chce povědět a proč to nemůže udělat v Lancasteru?

Když jsem se dostala domů, Boyd i Birdie spali v obývacímu; pes na pohovce, kocour za psacím stolem, zahrabaný ve skrýši na polici se knihami.

Jakmile Boyd zaslechl mé kroky, spadl na podlahu, sklonil hlavu a podíval se nahoru; jazyk mu visel z tlamy mezi spodními předními zuby.

„Ahoj, chlape.“ Plácla jsem rukama a kecla na bobek.

Boyd se ke mně přihnal, přední packy mi položil na ramena a naklonil se, aby mi mohl olíznout tvář. Síla jeho nadšení mě srazila na zadek. Překulila jsem se na břicho a přikryla si hlavu pažemi. Boyd mě třikrát sprintem oběhl a pak se pokusil dokončit slinnou masáž mého obličej.

Narovnala jsem se a všimla si Birdieho, který nás pozoroval s maximálním kocouřím opovržením. Pak vstal, vyhrbil se, seskočil na podlahu a zmizel v hale.

„Poslyš, Boyde.“

Boyd na nanosekundu ztuhl, uskočil dozadu a ještě jednou mě oběhl.

„No, jen se na mě podívej. Jsem naprosto z formy. A Ryana jsi viděl. Co si o tom myslíš?“

Boyd si dal další kolečko.

„Máš pravdu. Musím se hýbat.“

Vyštrachala jsem se na nohy, vyšla po schodech do ložnice a převlékla se do sportovního úboru. Pak jsem se vrátila do kuchyně a vzala do ruky Boydovo vodítko. Čau-čau v tu chvíli zešilel.

„Sedni.“

Boyd se pokusil prudce zastavit, ztratil rovnováhu a narazil do nohy od stolu.

Zaběhla jsem svůj menší okruh nahoru po Radcliffe až k Parku svobody, pak jedno kolečko kolem jezera a zpátky po Queens Road West. Boyd capkal vedle mě, tu a tam navrhl zastávku na místech, která pro něho měla zvláštní psí kouzlo.

Běželi jsme srpnovým odpolednem, v němž mladé matky tlačily kočárky se svými batolaty, staří pánové věnčili psi a děti si házely létací talíře, hrály fotbal a jezdily na kolech.

V tom horkém, těžkém vzduchu jsem si velice jasně uvědomovala okolní zvuky. Slyšela jsem šepotání listů v mírném vánku. Dětskou houpačku, komíhající se sem a tam v parku. Osamělou žábu. Husy nad hlavou. Sirénu.

Přestože jsem nepolevovala v ostražitosti, nevšimla jsem si žádného fotografa, ani neslyšela cvakání spouště. Byla jsem vděčná za Boydovu společnost.

Nedaleko Sharon Hall jsem už byla úplně propocená a počet tepů mi dosahoval tak k sedmi stovkám. Boydovi visel jazyk z tlamy jako tenoučkový plátek masa.

Abychom si oba trochu vydechli, dovolila jsem Boydovi, aby si okolí v klidu očuchal. Čau-čau pobíhal od křovíčka ke stromu a záhonku a zdokonaloval svou techniku očichej-očurej-zahrab. Občas se zastavil na delší dobu a zkoumal důkladněji.

V souladu s právě započatým úsilím dostat se do formy se moje večere skládala z velkého zeleninového salátu; čerstvé zboží dodal Andrew Ryan. Boyd měl hnědé granule.

V deset jsem už umírala hlady. Z lednice jsem vytáhla jogurt, mrkev a řapíkatý celer. Vtom zazvonil telefon.

„Pořád mě ještě pokládáš za nejhezčího, nejinteligentnějšího a nejsvůdnějšího chlapa na téhle planetě?“

„Jsi neodolatelný, Ryane.“

Zvuk jeho hlasu mi zvedl náladu. Culila jsem se jako malá holka a zakousla se do mrkve.

„Co to jíš?“

„Mrkev.“

„Odkdy ty baštíš čerstvou zeleninu?“

„Mrkev je zdravá.“

„Opravdu?“

„Je dobrá na oči.“

„No, jestli je mrkev dobrá na oči, tak jak to že na silnicích potkávám tolik mrtvých králíků?“

„Je tvoje neteř v pořádku?“

„Nic není v pořádku. Ve srovnání s touhle holčkou a její matkou je celá Osbornovic rodina naprosto normální.“

„To je mi líto.“

„Ale není to beznadějně. Myslím, že aspoň poslouchají, co se jim říká. Už to snad nebude trvat dýl než pár dní. Napadlo mě, že bych se na třetí týden dovolené ještě vrátil.“

„Fakt?“ Můj úsměv vyslal do vzduchu několik jisker.

Boyd si nacpal plnou tlamu granulí z misky a vyplivl mi je přímo na nohu.

„Mám v Charlotte ještě nějakou nedodělanou práci.“

„Vážně?“ Zaklepala jsem nohou. Oslintané granule spadly na podlahu. Boyd je zbaštil.

„Je to *soukromá* záležitost.“

Můj žaludek byl tak znechucený těmi granulemi, že se ani nepohnul. Nicméně poznámku zaznamenal.

„Jak se má Hooch?“

„Dobře.“

„Něco nového o kostech z latríny?“

Popsala jsem mu náš výlet do Columbie.

„*Caramba!* Jízda se *Skinny*!“

„Ten chlap je neandertálec.“

„Potkali jste nějaké mrtvé králíky?“

„Sekretářka katedry antropologie tvrdí, že Cagle měl nějakou návštěvu. Prý toho chlapa neznala, ale byl malý a měl tmavé vlasy. I Looper viděl Caglea s cizím chlapem.“

„Tentýž popis?“

„Zhruba. Looper hodně zdůrazňoval fakt, že ten chlapík báječně vypadal. Vnímá ho jako konkurenta.“

„Jo, to se mi taky často stává.“

„Sekretářka ale nenaznačila, že by ten Cagleův návštěvník byl bůhvíjak hezký.“

„Krása je otázkou vkusu.“

„Jo, toho ona opravdu moc nemá.“

„A doktoři jsou z toho Cagleova kolapsu zmatení?“

„Očividně.“

Pověděla jsem Ryanovi o svém rozhovoru s Terry Woolseyovou a o naší schůzce naplánované na zítra ráno.

„Je to detektiv, tak předpokládám, že se jí dá věřit.“

„To víš že jo. Všichni detektivové jsou mudrci a světci.“

„Nemám potuchu, co mi může chtít.“

„Tak o tom nedumej. Není to zdravé.“

„Je to divné, Ryane.“

„Jo, je to divné.“

„Hele, neutahuj si ze mě.“

„Já už bych věděl, jak tě utahat.“

Žaludek se pokusil o gymnastickou hvězdu.

„Dostala jsi další výhružné e-maily?“

„Ne.“

„Pořád jsou u tvého bytu posílené hlídky?“

„Ano. A u Lijina domu taky.“

„To je dobře.“

„Začínám si myslet, že za tím vším vězel Dorton.“

„Proč?“

„Jen co ho našli mrtvého, tak ty maily přestaly chodit.“

„Možná. Ale Dorton mohl klidně někdo oddělat.“

„Díky za útěchu.“

„Chci, abys byla opatrná.“

„To by mě nenapadlo.“

„Ty teda dovedeš člověka vytočit, Brennanová.“

„Pracuju na tom.“

„Věnuješ Hoochovi dost pozornosti?“

„Dneska odpoledne jsme si pěkně a dlouho zaběhali.“

„Dneska bylo v Halifaxu jedenáct stupňů.“

„Dneska bylo v Charlotte čtyřiatřicet.“

„Stýská se vám, slečno Temperance?“

A jsme u toho.

„Trošku.“

„Přiznej to, miláčku. Tenhle *hombre* je tvůj splněný sen.“

„Právě jsi uhodl moje tajné přání, Ryane. Zbožňuju kovboje.“

„Tak hodně štěstí.“

Po rozhovoru s Ryanem jsem zatelefonovala Katy.

Nevzala mi to.

Nechala jsem jí vzkaz.

Boyd, Birdie a já jsme sledovali posledních pár směn baseballového utkání mezi Braves a Cubs. Já dojedla mrkev. Boyd okusoval kost z buvolí kůže a Birdie vylizoval z kelímku jogurt. Pak si to vyměnili. Atlanta dala Chicagu na zadek.

V jedenáct už pes, kocour a slečna Temperance tvrdě spali.

CHARLOTTE MÁ MNOHO INSTITUCÍ, KTERÉ UCTÍVAJÍ A UCHOVÁVAJÍ krásu. Mint Museum. Spirit Square. McGill Rose Garden. Hooters.

Křižovatka ulic Morehead a Clarkson do tohoto seznamu nepatří. Ačkoli se tenhle kousíček třetího obvodu nachází jen pár bloků od moderního yuppického ghetta, na podobné znovuzrození teprve čeká. Dálnice, která se tyčí nad ním, stárnoucí skladiště, popraskané chodníky a odlupující se plakáty zůstávají i nadále hlavními architektonickými prvky.

Nevadí. Coffee Cup nemá o zákazníky nouzi.

Každé ráno a v poledne se to tu od podlahy po střechu zaplní černými i bílými intelektuály, státními úředníky, dělníky, právníky, soudci, bankéři a obchodníky s nemovitostmi. Nejde o to prostředí. Jde o místní kuchyni – jednoduché domácí jídlo, které vás zahřeje u srdce, ale po pár letech vám ho patrně i zastaví.

Coffee Cup už celá desetiletí patří malému sdružení černošských kuchařů. Snídaně se nemění: vejce, ovesná kaše, vepřový bůček, smažené lososové taštičky, játrová haše a nepostradatelná slanina, šunka, teplé koláče a sušenky. Při obědě jsou kuchaři o něco pružnější. Aktuální menu je vypsáno na dvou nebo třech černých tabulích: dušené maso, vepřové nožičky, venkovský steak, žebírka, smažené

nebo pečené kuře, které se občas podává i s knedlíčky. Zeleninu zastupuje kapusta, fazole, zelí, brokolice, dýně, cibule, brambory a hrášek. K obědu bývá i kukuřičný chléb.

Při obědě tady zaručeně nenarazíte na Jenny Craigovou nebo Fergie.

Dorazila jsem v sedm padesát. Parkoviště bylo přeplněné, tak jsem nechala auto na ulici.

Vmáčkla jsem se mezi stálé zákazníky, co čekali za dveřmi, a zjistila, že všechny stoly jsou obsazené. Obhlédla jsem židle u pultu. Sedm mužů. Jedna žena. Drobná. Krátké hnědé vlasy. Dlouhá ofina. Něco po čtyřicítce.

Došla jsem k ní a představila se. Když Woolseyová zvedla hlavu, v uších se jí rozhoupaly dvě stříbrné náušnice s tyrkysem.

Zatímco jsme se seznamovaly, uvolnilo se místo ob dvě židle vedle. Sedící muži se posunuli. Jmenovky na kapsách je identifikovaly jako Garyho a Calvina.

Poděkovala jsem Garymu a Calvinovi a posadila se. To už se ke mně blížila černoška s tužkou a blokem v ruce. K čertu s dietou. Objednala jsem si smažená vejce, sušenky a lososovou taštičku.

Talíř před Woolseyovou byl prázdný až na kopec ovesné kaše, na jehož vrcholu se rozprostírala máslová záplava velikosti jezera Erie.

„Nemáte ráda kaši?“ zeptala jsem se.

„Pořád to zkouším,“ odpověděla.

Servírka se vrátila, nalila kávu do tlustého bílého hrnku a postavila ho přede mě. Potom posunula konvici nad šálek Woolseyové, založila ruku v bok a zvedla obočí. Woolseyová přikývla. Hrnek se začal plnit.

Zatímco jsem jedla, Woolseyová mi o sobě řekla vše, co uznala za vhodné. Jako detektiv pracuje v Lancasteru už sedm let. Předtím nosila uniformu na Floridě v Pensacole. Na sever se odstěhovala z osobních důvodů. Ty osobní důvody se oženily s nějakou jinou.

Dojedla jsem snídani a obě jsme si nechaly dolít kávu.

„Povězte mi to celé,“ začala Woolseyová bez úvodu.

Vycítila jsem, že tahle žena nemá ráda vytáčky, a poslechla. Kamna. Medvědi. Cessna. Latrína. Kokain. Papoušek. Pohřešování agenti Úřadu pro rybolov a divokou přírodu. Kostra bez hlavy. Cagleův posudek.

Woolseyová střídavě míchala a srkala kávu. Nepromluvila, dokud jsem neskončila.

„Takže vy si myslíte, že lebka a ruce, které jste našla v latríně v mecklenburském okrese Severní Karolíny, patří ke kostem, které jsme našli v národním parku v lancasterském okrese Jižní Karolíny.“

„Ano. Jenomže ostatky z lancasterského okresu byly zničené a já si zatím nemohla ani přečíst antropologický posudek, ani se podívat na fotky.“

„Ale jestli máte pravdu, tak pan Neznámý není ten agent z úřadu.“

„Brian Aiker. Ano, jeho zubní karta neodpovídá nálezů na lebce.“

„Ale jestli ta lebka a ruce ke kostře nepasují, tak naše kosti z Lancasteru mohou patřit Brianu Aikerovi.“

„To ano.“

„V tom případě vám stejně zbudou neidentifikované ostatky.“

„Ano.“

„Ze kterých se klidně může vyklubat máma toho mrtvého dítěte nebo její přítel.“

„Tamela Banksová nebo Darryl Tyree. Je to sice vysoce nepravděpodobné, ale ano.“

„Tihle dva mohli být zapletení do prodeje drog, medvědí žluče a ohrožených druhů ptáků.“

„Ano.“

„A mohli to být obchodní partneři dvou chlapů, se kterými spadla Cessna, když vyhazovali koks.“

„Harveyho Pearce a Jasona Jacka Wyatta.“

„Ti možná dělali pro majitele striptýzových podniků a loveckého tábora.“

„Rického Dona Dortona.“

„Ten se objevil mrtvý v charlottsském levném hotýlku.“

„Ano. Podívejte, já se jen snažím poskládat ty dílky dohromady.“

„No tak, neberte si to osobně. Povězte mi o Cagleovi.“

Udělala jsem to.

Woolseyová odložila lžičku.

„To, co vám chci říct, je jenom pro vaše uši. Rozumíte mi?“

Přisvědčila jsem.

„Murray Snow byl hodný člověk. Ženatý, tři děti, báječný otec. Nikdy ho ani nenapadlo, že by opustil svou ženu.“ Zhluboka se nadechla. „Před jeho smrtí jsme spolu něco měli.“

„Kolik mu bylo?“

„Osmačtyřicet. Našli ho v kanceláři v bezvědomí. Zemřel hned po převozu do nemocnice.“

„Proběhla pitva?“

Woolseyová zavrtěla hlavou.

„V Murrayho rodině mají problémy se srdcem dědičné. Jeho bratr zemřel ve čtyřiačtyřiceti, otec ve dvaapadesáti, dědeček v sedmačtyřiceti. Všichni tudíž předpokládali, že Murray měl infarkt. Tělo předali rodině a do čtyřiaadvaceti hodin nabalzamovali. O všechno se postaral James Park.“

„Majitel pohřebního ústavu, který Snowa nahradil ve funkci koronera?“

Woolseyová přikývla.

„U nás to není nic neobvyklého. Murray měl prostě slabé srdce, jeho žena byla pěkně hysterická a rodina chtěla celou tu věc uzavřít co možná nejdříve.“

„A koroner nebyl.“

Zasmála se. „To máte pravdu.“

„Šlo to pěkně rychle.“

„Zatraceně rychle.“

Woolseyová přejela očima pult, pak se podívala zpátky na mě.

„Něco mi na tom nesedělo. Možná jsem se jen cítila provinile. Nebo osaměle. Sama nevím proč, ale zašla jsem do špitálu a zeptala se, jestli jim tam nezbyl nějaký vzorek pro toxikologický rozbor. Určitě přece odebírali krev a třeba pořád ještě nějakou mají.“

Woolseyová se odmlčela, zatímco servírka dolévala kávu do Calvinova hrnku.

„Testy ukázaly, že Snow měl v organismu velkou dávku efedrinu.“

Čekala jsem.

„Murray trpěl alergiemi. A myslím tím, že vážně *trpěl*. Ale byl to doktor s nemocným srdcem. Nedotkl by se ničeho, v čem je efedrin. Jednou jsem se ho pokoušela přemluvit, aby si v lékárně koupil kapky do nosu. Byl neoblomný.“

„Lidem se slabým srdcem efedrin škodí?“

Woolseyová přikývla. „Všem, co mají vysoký krevní tlak, anginu pectoris, problémy se štítnou žlázou, srdeční choroby. Murray to dobře věděl.“

Naklonila se ke mně a ztišila hlas.

„Krátkce před svou smrtí Murray na něco přišel.“

„Na co?“

„To nevím. Jednou mi o tom začal vyprávět, pak se ale zarazil a už se k tomu nikdy nevracel. Za dva měsíce umřel.“

Ve tváři se jí objevil nepojmenovatelný stín.

„Myslím, že se zabýval těmi kostmi bez hlavy.“

„Proč jste neiniciovala vyšetřování?“

„Pokoušela jsem se. Ale nikdo mě nebral vážně. Všichni čekali, že Murray umře mladý, na infarkt. A to se stalo. Žádná záhada. Konec příběhu.“

„A efedrin?“

„O jeho alergiích se obecně vědělo. Šerif prohlásil, že nechce poslouchat žádné konspirační teorie.“

„Tak tomu říkal?“

„Příště prý přijdu s novou verzí Watergate.“

Než jsem mohla něco říct, zavibroval mi mobil. Podívala jsem se na číslo volajícího.

„To je detektiv Slidell.“

Woolseyová popadla úctenky zastrčené pod našimi talíři.

„Zaplatím to a sejdeme se venku.“

„Díky.“

Proplétala jsem se mezi stolky za Woolseyovou a přijala hovor.

„Jste tam, paní doktorko?“ Slidella jsem sotva slyšela.

„Vydržte chvíli.“

Woolseyová se postavila do fronty u kasy. Já vyšla ven na parkoviště. Ráno bylo horké, vítr nefoukal a místo mraků se na oslnivě modré obloze skvělo pár gázových chomáček.

„Jste tam, paní doktorko?“ zopakoval Slidell.

„Ano.“ Čekal, že můj mobil zvedne Oprah Winfreyová, nebo co?

„Rinaldi měl včera svůj den.“

„Poslouchám.“

„Možná že k těm vašim divokým kostičkám našel nějaké masíčko.“

„Aha.“

„Ukázalo se, že náš záhadný pasažér, Jason Jack Wyatt, trávil hodně času na lovu. Babka ve Sneedvillu o něm básnila jako o Krokodýlu Dundee. Jenom s tím rozdílem, že J. J. se specializoval na medvědy. Zákazník prostě zajde do kanclu Výpravy do divočiny, vysází na stůl tisíc babek a J. J. pro něj skolí medvěda, kterého si pak pověsí na zeď.“

Na parkoviště zajel vůz a vystoupil z něho černošský pár. Žena měla na sobě upnutou červenou minisukni, růžovou halenku, černé punčochy a boty na vysokých jehlách. Na místech, která nezakrývalo oblečení, se valilo ven lidské maso. Muž měl pěkné svalnaté paže i nohy, ale jeho břicho prozrazovalo lásku k bůčku a ovesné kaši.

Slidell mluvil dál a já pozorovala ten pár, jak vchází do restaurace.

„Nic nelegálního, samozřejmě,“ řekla jsem.

„Samozřejmě že ne. A ten druhý chlápek ze Sneedvillu by se mohl klidně stát předsedou obchodní komory, kdyby se tak brzy nevydal na onen svět.“

„Ricky Don.“

„Sneedvillský Donald Trump.“

„Babička potvrdila, že se ti dva znali?“

„Ricky Don dával svému nadanému, leč méně úspěšnému bratranci sem tam práci v loveckém táboře Výpravy do divočiny. Taky ho občas posílal na pochůzky.“

„Na pochůzky?“

„Jak to tak vypadá, tak J. J. měl v práci skvělou příležitost cestovat.“

„Letadlem Rickyho Dona.“

„A taky jezdil docela daleko autem.“

„Myslíte, že Wyatt prodával pro Rickyho Dona drogy?“

„Vysvětlil by se tím ten koks, co jsme našli v jeho chatě.“

„Děláte se srandu?“

„Ani v nejmenším.“

„Dostal Rinaldi povolení k prohlídce?“

„Jasně že jo. Jenomže babka trvala na dozoru, prý musí zjistit, jestli se Jasonovi po jeho smrti někdo nehrabal ve věcech. Poprosila Rinaldiho, aby ji tam odvezl svým autem.“

„To mě podržte.“

„Takže malý medvědobijec J. J. patrně dělal pro Rickyho Dona Dortona a bokem si přivydělával tou žlučí.“

„Ví babička něco o tom, že J. J. volal Darrylu Tyreemu?“

„Ne.“

„Sonny Pounder už promluvil?“

„Mlčí jako mrtvá kočka.“

„A co ten pilot?“

„Pokud jde o Harveyho Pearce, vyšetřování pokračuje.“

Vysoký muž s copánky na hlavě, zlatými řetězy kolem krku a předraženými značkovými slunečními brýlemi na nose přistoupil ke dveřím právě ve chvíli, kdy jsem skrz ne zahlédla Woolseyovou. Připadal mi povědomý.

Muž ustoupil, pustil Woolseyovou do dveří, posunul si brýle a protáhl se kolem její zadnice dovnitř.

Slidell mi něco říkal, ale já ho neposlouchala.

Kde jsem tu tvář už viděla?

Mozek se usilovně pokoušel rozpomenout. Kdy to bylo?

Potkala jsem ho? Viděla na fotce? Nedávno? Dávno?

Slidell pořád mluvil a jeho hlas se ozýval z telefonu u mého ucha.

Woolseyová si všimla mého výrazu a ohlédla se směrem k restauraci. Ten muž zmizel uvnitř.

„Co je?“

Zvedla jsem prst.

„Haló?“ Slidell si uvědomil, že ztratil mou pozornost, a pokoušel se jí získat zpět.

Už jsem chtěla hovor ukončit a vrátit se do restaurace, když se ten chlap znovu objevil; bílý papírový sáček v jedné, klíčky v druhé ruce. Došel k černému lexusu, otevřel zadní dveře, jídlo hodil na sedadlo a dveře přibouchl.

Než vklouzl za volant, obrátil se směrem k nám.

Brýle neměl. Bylo mu vidět přímo do obličeje.

Pozorně jsem si prohlédla jeho rysy.

Stačilo si odmyslet copánky a maličké culíčky.

Seplo mi to.

Najednou se mi zdálo, jako by se prudce ochladilo. Všechno se ve mně sevřelo.

„Do prdele!“

„Cože?“ Slidell.

„Cože?“ Woolseyová.

„Můžete toho chlapa sledovat?“ zeptala jsem se Woolseyové a ukázala telefonem na lexus.

„Toho s copánky?“

Přikývla jsem.

I ona přikývla.

Rozběhly jsme se k jejímu autu.

28

„BRENNANOVÁ!“

Zacvakla jsem si bezpečnostní pás a opřela se o palubní desku, protože Woolseyová udělala s vozem obrat o sto osmdesát stupňů a vyrazila po Clarkson Street.

„Co se to tam sakra děje?“

Slidell vřeštěl jako člověk, který po tmě nadává židli, do níž právě narazil.

Přitiskla jsem si telefon k uchu.

„Zrovna jsem viděla Darryla Tyreeho.“

„Jak víte, že je to Tyree?“

„Poznala jsem ho podle fotky u Gideona Bankse.“

„Kde?“

„V Coffee Cup. Kupoval si jídlo s sebou.“

„Támhle tudy,“ navigovala jsem Woolseyovou a ukázala na Morehead.

„A co si myslíte, že děláte?“ Slidell.

„Sleduju ho.“

Kola mírně zaskřípala, když to Woolseyová švihla vlevo na Morehead, přičemž nevěnovala nejmenší pozornost dopravní značce, která tenhle manévr zakazovala. Zahlédla jsem černý lexus asi jeden a půl bloku před námi. Ani Tyree nedodržoval dopravní předpisy.

„Ať nepoznám, že ho sledujeme,“ nabádala jsem Woolseyovou.

Věnovala mi pohled „díky za radu“ a soustředila se na řízení; ruce sevřené na volantu v pozici za deset minut dvě.

„Ježíšikriste. Jste snad šílená?“ ječel Slidell.

„Třeba nás dovede k Tamele Banksové.“

„Do prdele, od Tyreeho se držte dál. Ten grázl vás oddělá bez mrknutí oka.“

„Neví, že za ním jedeme.“

„Kde jste?“

Opřela jsem se a Woolseyová řízla další zatáčku.

„Freedom Drive.“

Slyšela jsem Slidella, jak volá na Rinaldiho. Pak mu hlas poskočil, jako kdyby se dal do běhu.

„Ježíši, Brennanová. Proč si s těma vašima kámoškama prostě nezajdete někam na nákupy?“

Tohle jsem nechala bez odpovědi.

„Chci, abyste okamžitě zastavila. Nechte to detektivům.“

„Já tu jsem s detektivem.“

„S kým?“

„S Terry Woolseyovou. Má odznak a všechno potřebné. Přijela na návštěvu z Jižní Karolíny.“

„Vy jste ale příšerná ženská, Brennanová.“

„Nejste jediný, kdo si to myslí.“

Slyšela jsem klapnutí dveří a pak startování motoru.

„Udějte svou polohu.“

„Jedeme na východ po Tuckaseegee,“ řekla jsem. „Počkejte.“

Woolseyová si všimla brzdových světel a zpomalila, abychom zůstaly vzadu. Tyree zatočil doprava. Woolseyová zrychlila a také zabočila. Na příští křižovatce to Tyree stříhl doleva.

Woolseyová prosvištěla přes celý blok a zahrnula za roh. Tyree zrovna na konci bloku odbočoval doprava.

Woolseyová vyrazila kupředu a zatočila. Tentokrát však lexus nebyl nikde v dohledu.

„Do prdele!“ Dvojhlasně.

„Co je?“ Slidell.

Ocitly jsme se ve čtvrti klikatých ulic a slepých uliček. V podobných labyrintech jsem se ztratila už mnohokrát.

Woolseyová přidala plyn, dojela k ústí další uličky vybíhající zleva. Žádný lexus.

Woolseyová pokračovala rychle dál a já zkoumala každý vjezd a zaparkované auto.

Žádný lexus.

Na další křižovatce jsme se obě rozhlédly nalevo a pak napravo.

„Támhle!“ zvolala jsem.

Lexus byl zaparkovaný napravo, asi tak ve dvou třetinách ulice. Woolseyová tam zabočila a zajela k obrubníku.

„– do hajzlu jste?“ Slidell byl na mrtvici.

Přiložila jsem si telefon k uchu a udala adresu.

„Nic nedělejte! Nic! Absolutně nic!“ ječel Slidell.

„A můžu si objednat čínu? Možná by mi do auta přinesli pár jarních závitků.“

Stisknutím palce jsem přerušila výbuch na druhém konci.

„Váš kámoš má něco proti tomu, že jsme sem jely?“ zeptala se Woolseyová s očima upřenýma na ulici.

„Však on si zvykne.“

„Zkostnatělý polda?“

„Přezdívá se mu Skinny, a není to kvůli velikosti trenek.“

Rozhlédla jsem se po okolí.

Až na pár překližkových desek tu a tam přitlučených na zdi zdejší domy vypadaly, jako kdyby od dob Velké hospodářské krize, kdy je postavili, prodělaly jen minimum změn. Lak se odlupoval, rez a hniloba závodily, kdo bude rychlejší.

„Ten váš kluk sem asi nejel na schůzku rotariánů,“ poznamenala Woolseyová.

„Asi ne.“

„Kdo to je?“

Vysvětlila jsem jí, že Tyree je drogový dealer, který má spojitost s Tamelou, jejím dítětem a celou zmizelou rodinou.

„Nemůžu si pomoci, ale připadá mi, že všechno spolu souvisí,“ pokračovala jsem. „Nemám sice důkazy, ale intuice mi napovídá, že Tamela je klíčem k celému případu.“

Woolseyová přisvědčila a oči jí těkaly sem a tam.

Ze dveří vedle domu, kam vstoupil Tyree, vyšel muž. Na hlavě měl šátek a na sobě černou hedvábnou košili přes špinavé bílé tričko. Za ním kráčela žena v bokových džínách, nad kterými se jí jako velký meloun dmulo hnědé břicho. Oba vypadali, že by jim pobyt v Drop-inu jen prospěl.

Podívala jsem se na hodinky. Před sedmi minutami jsem přerušila hovor se Slidellem.

Kolem nás projel zrezivělý Ford Tempo, zpomalil u Tyreeho lexusu, pak zrychlil a zmizel za vzdálenějším rohem.

„Myslíte, že si nás všimli?“ zeptala jsem se.

Woolseyová pokrčila rameny, pak se natáhla dopředu a zapnula klimatizaci. Z větráků se vyvalil studený vzduch.

Pohled na hodinky. Před osmi minutami jsem přerušila hovor se Slidellem.

Skupinka černošských pubertáků, všichni v obrovských kalhotách a kšiltovkách otočených dozadu, se vynořila zpoza rohu a vydala se kolébavou chůzí k nám.

Když k nám došli, dva z nich vyskočili na kapotu, lehli si na záda, opřeli se o lokty a překřížili nohy obuté ve značkových teniskách Nike. Třetí obešel vůz ke dveřím Woolseyové, čtvrtý se zastavil na mé straně.

Všimla jsem si, že Woolseyová spustila ruce z volantu. Pravou paži měla mírně pokrčenou, dlaň přitisknutou k pravému boku.

Podívala jsem se na grázla, co se usídlil u mých dveří. Vypadal tak na patnáct a nebyl o moc větší než fretka.

Fretka mi naznačila, abych spustila okénko. Ignorovala jsem ho.

Fretka rozkročila nohy, založila ruce a upřela na mě svoje sluneční brýle. Plných pět sekund jsem ten pohled opětovala, pak jsem se odvrátila.

Deset minut.

Ten, co stál naproti fretce, byl starší a měl na sobě tolik zlata, že by mohl klidně zafinancovat WorldCom. Ohnutým ukazováčkem zat'ukal Woolseyové na okno.

„No co je?“ V zavřeném autě zněl jeho hlas tlumeně.

Ani jedna z nás mu nevěnovala pozornost.

Ten kluk otřel trochu předloktím okno u řidiče, sklonil se a opřel si o něj čelo.

„Hej, bílý sestry. Co takhle udělat malej kšeftíček?“

Když promluvil, hýbala se mu jenom pravá polovina obličeje, jako kdyby tu levou měl ochrnutou anebo po úraze, co mu znecitlivěl nervy.

„Vypadáte fakt dobře, maminy. Sroluj to vokýnko, ať si mužem pokecat.“

Woolseyová na něj vystrčila prostředníček.

Ten kluk se opřel o obě dlaně a narovnal se.

Woolseyová ho gestem levé ruky nabádala, aby se uklidnil.

Kluk o krok ustoupil a věnoval jí drsný pohled grázlíka z ghetta.

Woolseyová mu hleděla přímo do očí.

Jedenáct minut.

Kluk se zapřel nohama a oběma rukama popadl zpětné zrcátko. Pak se obrátil k Woolseyové. Polovina jeho úst se usmívala. Jeho oči ne.

Nikdy se nedozvím, jestli Woolseyová sahala po pistoli nebo po odznaku. V té chvíli se totiž na rohu objevil Slidellův taurus, dojel až k nám a těsně za námi zastavil.

Ačkoli ti malí vlezlí mizerové asi nedosahovali na horní polovinu stupnice IQ, policejní auto poznali na míle daleko. Když se dveře taurusu prudce otevřely, jejich šéfík slezl z kapoty a začal ustupovat. Fretka mi věnovala jeden poslední pohled a následovala ho.

Tvrďák vedle dvířek Woolseyové se narovnal, prsty pravé ruky naznačil pistoli a pantomimicky vystřelil na řidičku. Pak oběma dlaněmi několikrát praštil do kapoty a pospíchal za kamarády.

Slidell se k nám přihnal zrovna ve chvíli, kdy dvě policejní auta zastavila za jeho taurusem. Woolseyová i já jsme vystoupily.

„Detektive Slidelle, ráda bych vám představila detektiva Woolseyovou,“ řekla jsem.

Woolseyová mu podala ruku. Slidell ji ignoroval.

Woolseyová držela nataženou ruku ve vzduchu mezi nimi. Periferním viděním jsem si všimla Rinaldiho, jak vystupuje z vozu a prkenně kráčí směrem k nám.

„To je ten detektiv, o kterém jste mluvila?“ Slidell namířil palec na Woolseyovou. Obličej měl rudý jako malinu a žíla na čele mu tepala jako gejzír.

„Uklidněte se, nebo vás klepne pepka,“ varovala jsem ho.

„Od kdy se kurva staráte o moje zdraví?“

Slidell obrátil svůj zamračený pohled na Woolseyovou.

„Vy jste polda?“

„Z Lancasteru.“

„Tady nemáte žádné pravomoci.“

„To tedy nemám.“

To ho poněkud odzbrojilo. Jakmile k nám došel Rinaldi, Slidell si s Woolseyovou potřásl ledabyle rukou. Potom si s ní potřásl i Rinaldi.

„Co vás sem přivádí?“ Slidell vytáhl kapesník a otřel si obličej.

„S doktorkou Brennanovou jsme zašly na snídani. Znáte to. Na kus řeči. A ona mě požádala, abych ji dopravila na tohle místo.“

„To je všechno?“

„Prozatím ano.“

„Aha.“ Slidell se prudce otočil ke mně. „Kde je Tyree?“

Ukázala jsem na dům za černým lexusem.

„Jste si jistá, že je to Tyree?“

„Je to Tyree. Vešel dovnitř asi před čtvrt hodinou.“

„Pošlu posily k zadnímu vchodu,“ prohlásil Rinaldi.

Slidell přikývl. Rinaldi se odebral k druhému policejnímu vozu. S řidičem prohodil pár slov, auto pak dojelo na konec bloku a zmizelo za rohem.

„A vy dvě teď uděláte tohle.“ Slidell zmačkal kapesník a zastrčil si ho do zadní kapsy.

„Nasednete do chevroletu této milé dámy a odjedete odsud pryč. Zajděte si na manikúru. Nebo na jógu. Nebo na výprodej sušenek v metodistickým kostele. Je mi to fuk. Chci jenom, abyste se odsud vypakovaly co nejdál.“

Woolseyová zkřížila ruce na prsou a svaly v obličejí měla vzteky napjaté.

„Podívejte, Slidelle,“ řekla jsem, „je mi líto, jestli jsem zranila váš jemnocit. Ale Darryl Tyree je v tomhle domě. A Tamela Banksová a její rodina tam jsou možná s ním. Anebo jsou mrtví. V každém

případě nás k nim Tyree může dovést. Ovšem pouze když se mu přilepíme na zadek.“

„Tak to by mě fakt ani ve snu nenapadlo.“ Ze Slidellova hlasu odkapával sarkasmus.

„Promyslete si to,“ odsekla jsem.

„Podívejte se, *doktorko* Brennanová, já zatýkal podobný neřády, ještě když jste si převlíkala barbínu.“

„Pokud jde o nalezení Tyreeho, tak jste žádný rekord netrhnul.“

„Možná bychom se měli trochu ztišit,“ prohlásila Woolseyová.

Slidell se k ní prudce otočil.

„Vy mi tady nebudete radit, jak mám dělat svou práci.“

Woolseyová vydržela Slidellův pohled. „Nemá smysl, abyste sledovaného varoval.“

Slidell si změřil Woolseyovou jako Izraelec, který má před sebou palestinského odstřelovače. Woolseyová nehnula brvou.

Rinaldi se k nám vrátil. Přes rameno Woolseyové jsem si všimla, že v okně domu, před nímž stál zaparkovaný Tyreeho taurus, se pohnula záclona.

„Myslím, že nás někdo pozoruje,“ prohlásila jsem.

„Připraven?“ zeptal se Slidell Rinaldiho.

Rinaldi si rozeplnul sako, otočil se a mávl na policisty v uniformách, kteří seděli ve druhém voze. Dveře auta se prudce otevřely.

V té chvíli se rozletěly i hlavní dveře domu. Nějaká postava utíkala dolů po schodech, vypálila přes ulici a zmizela v uličce pro pěší na opačné straně.

29

SLIDELLA NEKLEPLA PEPKA. A NESEJMUL DARRYLA TYREEHO. Pokud si vzpomínám, seběhlo se to nějak takhle.

Slidell a Rinaldi se rozběhli ke konci bloku, nohy se jim jen míhaly a kravaty za nimi vlály. Dva uniformovaní policisté je během pár vteřin předběhli.

Všichni čtyři se blížili k domu na opačné straně ulice, než stál zaparkovaný lexus. S Woolseyovou jsme se na sebe podívaly a pak vlezly do chevroletu paní detektivové.

Woolseyová vyrazila dopředu a na rohu zahnula tak rychle, až zahvízдалy pneumatiky. Opřela jsem se o dveře a palubní desku. Další prudká zatáčka a už jsme se řítily po úzké cestě. Od kol nám létal štěrk, odrážel se od kontejnerů na odpad a rezavějících podvozků aut zaparkovaných napravo a nalevo.

„Támhle!“ Asi deset metrů před námi jsem zahlédla Rinaldiho, Slidella a jednoho z policistů.

Woolseyová přidala plyn, pak dupla na brzdu. Já se naklonila dopředu, pak dozadu a rychle hodnotila situaci.

Rinaldi a jeden polda v uniformě stáli s rozkročenýma nohama, pistole namířené na změt' rukou a nohou na zemi. Slidell se v předklonu opíral rukama o kolena a zhluboka dýchal. Jeho obličej byl

zabarvený do podivného odstínu fialové, Rinaldi měl barvu mrtvoly z márnice.

„Policie!“ zařval Rinaldi a oběma rukama svíral pistoli.

Oba muži na zemi kolem sebe mlátili jako přišpendlení pavouci; nahoře policajt, dole oběť. Oba vrčeli a záda měli propocená. Pod pravým ramenem policisty byl kromě copánků vidět i šterk, kousky celofánu a umělé hmoty.

„Ani hnout!“ ječel druhý policista, co stál nad nimi.

Dole se to mrskalo dál.

„Ani hnout, parchante!“ rozvinul svůj příkaz stojící policajt.

Tlumené protesty. Přívěsky kroutící se na chodníku.

„Tak slyšíš? Nebo ti mám ustřelit ty tvoje feťácký koule?“

Zápasící policajt popadl muže pod sebou za zápěstí a zkroutil mu paži za záda. Další protest, pak mrskání ustalo. Policista sáhl k opasku pro pouta.

Copánky se zatřepotaly a tělo se divoce vzepjalo. Policistu to evidentně zaskočilo. Muž pod ním se odkulil na stranu, vyprostil se, vyskočil na nohy a v předklonu se dal na útěk.

Woolseyová nezaváhala, hodila tam zpátečku, prudce zacouvala, pak vypálila dopředu a zahradila autem cestu.

Policista se zvedl ze země a vyrazil. K unikajícímu muži doběhl ve stejné chvíli jako jeho parťák a společnými silami ho přišpendlili k boku chevroletu.

„Ani hnout, ty odpornej sráči!“

Policista, který s mužem ještě před chvílí zápasil, mu opětovně zkroutil ruku za záda. Slyšela jsem ránu, jak hlava zadrženého narazila do střechy vozu.

S Woolseyovou jsme vystoupily a pohlédly na muže ohnutého přes kapotu. Na zápěstích měl želízka, druhý policista mu mířil pistolí na spánek.

Polda zápasník ztěžka dýchal, kopnutím roztáhl stojícímu muži nohy od sebe a prohledal ho. Prohlídka odhalila poloautomatic Glock ráže 9 mm a dva igelitové sáčky; jeden byl plný bílého prášku, druhý obsahoval malé bílé tabletky.

Hodil zbraň a drogy parťákovi a obrátil svou oběť. Kolega chytil balíčky a o krok ustoupil s pistolí stále namířenou na mužovu hrud’.

Darryl Tyree na nás hleděl očima se zvětšenými zorníčkami. Krvácel ze rtu. Zlaté řetězy měl zamotané a copánky na hlavě vypadaly, jako by s nimi právě vytřel sportovní stadion.

Slidell a Rinaldi zastrčili pistole a došli k Tyreemu. Slidell ještě pořád nemohl popadnout dech.

Tyree odvrátil oči, přenesl váhu z jedné nohy na druhou, pak zpátky a ještě jednou, jako kdyby nevěděl, co si s nohama počít.

Slidell a Rinaldi založili ruce a hleděli na Tyreeho. Ani jeden z detektivů nepromluvil. Ani jeden se nepohnul.

Tyree upíral oči na zem.

Slidell vytáhl balíček camelek, jednu vyklepal, vsunul si ji mezi rty a nabídl krabičku Tyreemu.

„Cigáro?“ Slidellův obličej vypadal jako opařený, oči měl bez sebe vzteky.

Tyree strnule zavrtěl hlavou a maličký ohon na krku mu poposkočil.

Slidell si zapálil, vtáhl kouř, položil si ruce na boky a vydechl.

„Koks a éčko. Měl jsi v plánu prodávat dvě za cenu jednoho?“

„Já nedýluju,“ zamumlal Tyree.

„Promiň, Darryle. Tohle jsem neslyšel.“ Slidell se obrátil ke svému parťákovi. „Ty snad jo, Eddie?“

Rinaldi zavrtěl hlavou.

„Co nám povíš, Darryle?“

Tyree sjel očima ke Slidellovi, jenomže veškeré sluneční světlo vnikalo do uličky z místa za detektivovými zády. Tyree přimhouřil oči a stočil hlavu ke straně.

„Ty sračky nejsou moje.“

„Víš, s tím mám ale trošku problém, Darryle. Cestovaly v tvých kalhotách.“

„Narafičili to na mě.“

„A kdo by něco takového dělal?“

„Žiju tady. Člověk si nadělá nepřátele, chápete?“

„Jo, chápu. Jsi tvrdej chlap, Darryle.“

„Já si jenom hledím svejch kšeftů.“

„A jaký kšefty to jsou?“ Slidell.

Tyree pokrčil rameny a patu zabořil do šterku.

Slidell si dal čouda, odhodil nedopalek a zašlápl ho.

„Pro koho makáš, Darryle?“

Další pokrčení ramen.

„Víš, co si myslím, Darryle? Myslím, že jedeš jak v heráku, tak v koksu.“

Tyree zavrtěl hlavou na dlouhém, husím krku.

Slidellovi se z úst vydral zklamáný povzdech.

„Jsou tyhle otázky na tebe moc složité, Darryle?“

Slidell se obrátil ke svému parťákovi. „Co myslíš, Eddie? Myslíš, že se vyjadřujeme nesrozumitelně?“

„Mohli bychom zkusit jiný přístup,“ opáčil Rinaldi. „Já se to naučil na semináři o způsobech vedení výslechu. Říkali nám tam, změňte přístup.“

Slidell přisvědčil.

„Co třeba tohle?“ Slidell se otočil zpátky k Tyreemu. „Proč jsi oddělal Tamelu Banksovou a její mimino?“

V Tyreeho očích se poprvé objevil záblesk strachu.

„Já jsem Tamele nic neudělal. Byli jsme spolu.“

„Spolu?“

„Já nikoho neoddělal. Tamela a já, my byli spolu. Proč bych ji měl jako sejmout?“

„To je hezký, vid', Eddie? Chci říct, být s někým je fakt paráda, nemyslíš?“

„Člověk potřebuje lásku,“ souhlasil Rinaldi.

Slidell se obrátil zpátky k Tyreemu.

„Jenomže, znáš to, Darryle, občas se ženská začne rozhlížet kolem. Víš, co myslím, vid'?“ Slidell se zašklebil jako člen mužského bratrstva. „Jak já to vidím, tak být spolu znamená být spolu. Občas chlap prostě musí svoji holku odkázat do patřičnejch mezí. Sakra, všichni jsme si tím prošli.“

Tyree uhnul hlavou ke straně.

„Mlátit ženskou je svinstvo.“

„Jenom jedna facka? Rána do ledvin?“

„To teda ne. Todle já nedělám.“

„A co takhle seřezat dítě?“

Tyree kopl patou do země, hlavu sklonil k druhému rameni a oči sklopil zpátky k zemi.

„Hovno.“

Slidell vytáhl obočí v předstíraném výrazu překvapení.

„Řekli jsme snad něco, čím jsme tě urazili, Darryle?“

Slidell se otočil ke svému partnerovi.

„Eddie, myslíš, že jsme Darryla urazili? Anebo si myslíš, že pan Tvrďák má nějaký tajemství, o který se s námi nechce podělit?“

„Všichni máme své kostlivce.“ Rinaldi se přidal ke Slidellově hře.

„Jo. Jenomže ten Darrylův byl maličký a objevil se ve velkých ošklivých kamnech.“ Tohle bylo namířeno na Tyreeho.

„Já jsem Tamele nic neudělal.“

„Co se stalo s tím dítětem?“

„Prostě umřelo.“

„A tak jste ho pohřbili do kamen?“

Pata se znovu zaryla do šterku.

„Chlapi, proč jste na mě takoví?“

„Vážně je nám to líto, Darryle. Uvědomujeme si, že tě tahle malá patálie zdrží a asi kvůli ní nestihneš schůzku ve skautu.“

Tyree přešlápl.

„Možná že trochu kšeftuju. Ale to neznamená, že vím něco o Tamele.“

„Trochu kšeftuješ? Právě jsme tě čapli s takovým množstvím koksu a éčka, že bych za to poslal tři svoje synovce na Harvard.“

Slidell udělal dva kroky vpřed a obličej měl nyní těsně u Tyreeho.

„Teď pofrčíš pěkně do háje, Tyree.“

Tyree se pokusil ustoupit, ale chevrolet ho nutil zůstat v dosahu Slidellova dechu.

„Víš, jak dlouho vrah dětí v base přežije?“

Tyree zkroutil obličej ke straně tak daleko, jak mu jen krk dovolil.

„Já bych odhadoval tak tři měsíce.“ A přes rameno k Rinaldimu:

„To by tak odpovídalo, vid', Eddie?“

„Jo, možná čtyři, když jsi tvrďák.“

„Jako Darryl.“

„Jako Darryl.“

Už jsem to dál nesnesla.

„Prosím,“ ozvala jsem se. „Víte, kde je Tamela?“

Tyree škulb hlavou a podíval se přes Slidellovo rameno. Chvilíčku na mě upíral oči. Byl to jen moment, ale stačilo to. Cítila jsem, že hledím do temné, prázdné pekelné díry.

Tyree se beze slova otočil.

„Prosím.“ Mluvila jsem k jeho odvrácené tváři. „Ještě není pozdě, ještě si můžete pomoci.“

Tyree si nosem odfrkl, přenesl váhu z nohy na nohu a pokrčil rameny, jako by říkal „na to kašlu“.

Hlavou se mi neustále honila jedna příšerná myšlenka. Tamela a její rodina jsou mrtví. Tenhle muž to ví.

Tenhle muž toho ví hodně.

Pozorovala jsem, jak odvádějí Tyreeho, a přemohl mě pocit chladné nevolnosti.

Dveře do kanceláře Tima Larabeeho byly otevřené. Podezřívala jsem ho, že na mě čeká, protože na mě zavolal, jakmile jsem vstoupila do chodby.

„Tak jsem slyšel, že usiluješ o roli v *Kriminálce New York!*“

Vešla jsem do jeho kanceláře.

„Povídá se, že jsi chtěla u Tyreeho nechat prozkoumat všechny tělní otvory. Slidell tě musel držel zpátky.“

„Slidell nebyl ve stavu, aby mohl někoho držet zpátky. Myslela jsem, že mu budu muset dělat kardiopulmonární resuscitaci.“

„Dostali jste z Tyreeho něco užitečného?“

„Je nevinný jako svatá Terezička.“

„A viděl Panenku Marii v Lurdech?“

Přikývla jsem.

„Hezká analogie.“

„Vychovávaly mě jeptišky.“

„Zvyk je zvyk.“

Obrátila jsem oči v sloup.

„A teď co?“ zeptal se mě Larabee.

„No, jakmile strčí Tyreeho do vazby, začnou ho Slidell s Rinaldim vyslýchat a popíchnou ho proti Sonnymu Pounderovi. Jeden nebo druhý to časem vzdá.“

„Já sázím na Poundera.“

„Dobrý tip. Otázkou zůstává, kolik toho Sonny ví?“

Larabeeho tvář získala výraz dítěte, které se vám chce svěřit s velkým tajemstvím.

„Hádej, koho máme ve skladu?“

Způsob, jakým se Larabee vyjadřoval o pobytu zesnulých v márnici. Dočasném pobytu.

„Rického Dona Dortona.“

„To jsou staré novinky.“

„Usámu bin Ládina.“

„Ještě něco lepšího.“

Pohybem prstů jsem ho vyzvala, aby pokračoval.

Tak tohle jsem vážně nečekala.

30

„BRIANA AIKERA.“

Měla jsem pocit, že se někam propadám, asi jako člověk, co sedí na horské dráze a s jekotem se řítí k pevné zemi pod nohama. Jeden můj domeček z karet se právě zbortil.

„Víš to určitě?“

„Mrtvolu našli v Aikerově autě. Na těle je spousta znaků, podle nichž se dá identifikovat. Dokonalá shoda, pokud jde o zuby.“

„Ale ta lebka, ty lancasterské kosti...“,“ koktala jsem.

„Aiker to není. Sama jsi už přece věděla, že ta lebka není jeho. A ukazuje se, že jeho nejsou ani ty ostatní pozůstatky.“

„Jak? Kde?“ Byla jsem příliš ohromená, než abych se vzdala na smysluplnou otázku.

„Jeho auto vytáhli z malého jezírka na Crowder's Mountain.“

„Co dělal Aiker na Crowder's Mountain?“

„Nevěnoval pozornost řízení.“

„To trvalo pět let, než ho našli?“

„Očividně to není moc oblíbené jezero.“

„Proč teď?“

„V okolí je sucho a hladina vody klesá. Nějaký děcko sjelo do vody z hráze nebo spadlo z mola, co já vím. Auto bylo pár metrů od přístaviště lodí, střecha půl metru pod hladinou.“

Jo, to se děje každou chvíli. Zamilovaný pár opustí restauraci a zmizí. Po dvou letech se najde jejich acura na dně sousedovic rybníku. Dědeček vysadí děti a spěchá domů. O příštích Vánocích si někdo všimne jeho hondy v propusti pod dálnicí. Maminka sundá nohu z brzdy a sjede s rodinným SUV a oběma syny do vodní nádrže. Za čtyři měsíce narazí lodní šroub na kov a vůz i oběti jsou vytaženy z bláta.

Tisíce lidí si každý rok dořídí, došlapou nebo dojdou pro úraz. Nikdo si ničeho nevšimne. Až za nějakou dobu.

„Okna byla zatažená a auto dobře utěsněné, takže se dovnitř nedostali krabi, ani ryby,“ pokračoval Larabee. „Aiker nevypadá tak strašně, uvážíme-li, jak dlouho se tam louhoval.“

„Kde?“

Larabee mou otázku špatně pochopil.

„Na zadním sedadle.“

„Tělo odeslali do Chapel Hill?“

Larabee zavrtěl hlavou.

„Dva patologové jsou na dovolené, další je marod. Šéf mě požádal, abych pitvu provedl u nás.“

Nepřítomně jsem přikývla a myslela na kosti, které *nepatří* Brianu Aikerovi. Larabee vycítil mou náladu.

„Takže pokud jde o lebku z latríny a ty lancasterské kosti, jsi zase na suchu.“

„Jo.“

„Dostala jsi ten posudek, na který tolik čekáš?“

„Ne.“

Larabee se odmlčel a já si třídila vlastní myšlenky. Ještě pořád mlčel, když zazvonil telefon. Na okamžik zaváhal, a pak se natáhl po sluchátku.

Odebrala jsem se do své kanceláře, abych pokračovala v třídění. Moc dobře to neprobíhalo. Pokusila jsem se to vylepšit kávou. Nepomohla.

Otevřela jsem laptop a snažila se shrnout, co jsem se dozvěděla v posledních jedenácti dnech.

Kategorie: **Místa**. Footeova farma. Místo havárie letadla. Lancasterský okres, Jižní Karolína. Columbia, Severní Karolína. Crowder's Mountain v národním parku.

Lancasterské ostatky se taky našly v národním parku, ne? Poznamenala jsem si to.

Kategorie: **Lidé**. Tamela Banksová. Harvey Pearce. Jason Jack Wyatt. Ricky Don Dorton. Darryl Tyree. Sonny Pounder. Wally Cagle. Lawrence Looper. Murray Snow. James Park. Brian Aiker.

Příliš obsáhlé. Pokusila jsem se to dál rozdělit.

Zločinci. Harvey Pearce (mrtvý). Jason Jack Wyatt (mrtvý). Ricky Don Dorton (mrtvý). Darryl Tyree (zatčen). Sonny Pounder (zatčen).

Oběti.

To nefungovalo. Za jednotlivými jmény bylo až příliš mnoho otazníků. Rozdvojila jsem to.

Jasně oběti. Dítě Tamely Banksové. Osoba, jíž patří lebka z latríny a kosti rukou. Bezhlavá kostra z lancasterského okresu.

Možné oběti. Tamela Banksová a její rodina. Wally Cagle. Murray Snow. Brian Aiker.

Patří Tamela Banksová a její rodina do téhle kategorie? Opravdu se jim něco stalo, anebo se prostě jen vyděsili a raději se skrývají?

Je možné, že dítě Tamely Banksové do téhle kategorie nepatří? Je možné, že to miminko zemřelo přirozeným způsobem? Podle kostí jsem věděla, že bylo donošené, ale klidně se mohlo narodit mrtvé.

Byl Cagleův kolaps opravdový, anebo mu to jeho koma někdo přivodil? Byl Cagleův neznámý návštěvník na univerzitě tentýž muž, se kterým ho Looper viděl v kavárně? Proč neodvezl Looper svého partnera do nejbližší nemocnice? Kde je Cagleův posudek k lancasterským ostatkům?

Zemřel Murray Snow přirozenou smrtí? Hodlal tento koroner lancasterského okresu obnovit vyšetřování bezhlavých a bezrukých ostatků? Proč?

Patří Dorton do téhle kategorie? Dorton zemřel na předávkování. Mohl si za to sám? Pomohl mu někdo?

Ne, tohle nikam nevedlo.

Popadla jsem tužku a papír a zkusila nakreslit graf. Udělala jsem čáru od Dortonu k Wyattovi a nahoru si napsala *Melungeoni*. Pak jsem

čáru protáhla až k Pearceovi a nad všechna tři jména poznamenala *cessna*.

Spojila jsem Tyreeho s Pounderem, připsala *Footeova farma* a dotáhla to až ke slovům *lebka z latríny* a ke jménu Tamely Banksové.

Spojila jsem Tyreeho a Dortona-Pearce-Wyatta a připsala *kokain*.

Načrtla jsem trojúhelník mezi Caglem, Snowem a lancasterskými ostatky a přidala ho k lebce z latríny Footeovy farmy. Odsud vedla další linka. Připsala jsem *medvědí kosti a ptačí peří* a udělala čáru k J. J. Wyattovi. Pak jsem namalovala ještě jednu a k jejím koncům nadepsala jména Brian Aiker a Charlotte Grant Cobbová.

Zírala jsem na svou malůvku, pavučinu jmen a vzájemně se protínajících čar.

Pokouším se tu spojit události, které spolu nesouvisejí? Neslučitelné osoby a místa? Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím jsem byla zoufalejší z toho, jak málo toho vím.

Zpátky k počítači.

Možné oběti. Brian Aiker.

Pohřešovanému agentu Úřadu pro rybolov a divokou přírodu se nedala přiřadit ani lebka z latríny, ani kosterní ostatky z Lancasteru. Aiker sjel autem z přístaviště pro lodě a utopil se. Zrovna jsem chtěla vymazat jeho jméno z kategorie možných obětí, když mi ruku zastavila jedna zneklidňující myšlenka. Proč Aikera našli na zadním sedadle?

Tak na to se podívám. Odstrčila jsem židli dozadu a vydala se hledat odpověď.

Larabee pracoval ve smradlavé pitevně. Důvod jsem pochopila okamžitě, jak jsem vstoupila.

Aikerova pokožka byla místy olivová, místy hnědá a většina jeho těla se přeměnila na vosk. Působení vzduchu mu také neprospeklo.

To, co zbylo z Aikerových plic, leželo nakrájené na korkové podložce na spodním konci pitevního stolu. Další rozkládající se orgány byly umístěny na závěsné váze.

„Jak to jde?“ zeptala jsem se a snažila se nedýchat moc zhluboka.

„Extenzivní tvorba mrtvolného vosku. Plíce jsou splasklé a rozložené. Rozklad v dýchacích cestách.“ Larabee mluvil stejně

zničeně, jako jsem se já cítila. „Troška vzduchu tu zbyla, ale to můžou být jen vzduchové bubliny.“

Počkala jsem, až Larabee vyprázdní obsah Aikerova žaludku do připravené nádoby a předá vzorek Hawkinsovi.

„Náhodné utonutí?“

„Nenacházím nic, co by svědčilo o opaku. Nehty na rukou jsou polámané, zdá se, že i ruce byly odřené. Ten chudák se asi vši silou pokoušel dostat z auta, patrně se snažil rozbít okno.“

„Existuje nějaký způsob, jak by se dalo bez veškerých pochybností stanovit, že smrt nastala utonutím?“

„Po pěti letech pod vodou to je dost těžké. Mohl bych ale zkusit test na rozsivky.“

„Rozsivky?“

„Mikroorganismy, které se nacházejí v planktonu, čerstvé vodě a mořských usazeninách. Jsou na světě snad už od Velkého třesku. Existují jich miliardy. Vlastně jeden druh půdy je tvořen výhradně těmi malými potvorami. Slyšela jsi někdy o rozsivkové zemině? Taky se jí říká křemelina.“

„Moje sestra ji používá jako filtraci do bazénu.“

„Přesně tak. Ta zemina se průmyslově těží a používá do brusných a filtračních materiálů.“

Larabee pokračoval v hovoru a přitom otevřel a zkoumal Aikerův žaludek.

„Koukat na rozsivky pod mikroskopem je fakt paráda. Jsou to nádherné malé křemíkové ulitky nejružnějších tvarů a konfigurací.“

„A co mají rozsivky společného s utonutím.“

„Teoreticky řečeno, určitý druh vody obsahuje určitý druh rozsivek. Takže když v orgánech najdeš rozsivky, oběť utonula. Někteří soudní patologové jsou dokonce přesvědčeni, že můžeš spojit oběť utonutí s konkrétním vodním útvarem.“

„Ty jsi ovšem skeptický.“

„Někteří mí kolegové na rozsivky hodně sázejí. Já ne.“

„Proč?“

Larabee pokrčil rameny. „Člověk může rozsivku polknout.“

„Kdybychom našli rozsivky v dutinách dlouhých kostí, nemohli bychom tím pádem dospět k závěru, že se tam dostaly díky srdeční činnosti?“

Larabee o tom uvažoval.

„Jo. To bychom možná mohli.“ Namířil na mě skalpel. „Dáme testovat stehenní kost.“

„A taky bychom měli poslat vzorek vody z toho jezera. Jestli najdou rozsivky ve femuru, mohou je pak porovnat.“

„Dobrý nápad.“

Čekala jsem, zatímco Larabee podélně řezal Aikerův jícen.

„Našli ho na zadním sedadle. Myslíš, že to něco znamená?“

„Motor stáhl svou vahou přední část auta dolů, takže poslední zbytky vzduchu zůstaly vzadu pod střechou. Když oběť nedokáže otevřít dveře vozu, zaleze dozadu nahoru, aby mohla co nejdéle dýchat. Někdy tam to tělo prostě jednoduše odplave.“

Přikývla jsem.

„Samozřejmě necháme udělat toxikologické vyšetření. A hoši od kriminálky prohledávají auto i přístaviště. Jenomže já tu nic podezřelého nenacházím.“

Aikerovo oblečení a osobní věci byly rozložené na pultě, aby proschly. Došla jsem k nim a prohlédla si je.

Bylo to jako zredukovat agentovy poslední okamžiky na téhle zemi na několik nacucaných, zablácených kousků.

Spodky. Tričko. Modrobílá proužkovaná košile s dlouhým rukávem. Džíny. Sportovní ponožky. Tenisky značky Adidas. Černá flísová bunda s kapucí.

Oblékal si Aiker ponožky dřív než kalhoty? Kalhoty dřív než košili? Bylo mi smutno kvůli životu, který tak náhle skončil.

Vedle oblečení ležel obsah Aikerových kapes.

Hřeben. Klíče. Miniaturní švýcarák. Třiadvacet dolarů ve složených bankovkách. Čtyřiasedmdesát centů v mincích. Náprsní taška s odznakem úřadu a průkazem. Kožené pouzdro na navštívenky.

Kromě řidičského průkazu vydaného v Severní Karolině vyndal Hawkins z obdélníkové kožené peněženky ještě telefonní kartu pro meziměstské hovory, průkazku stálého klienta US Airways a kreditní karty Diners Club a Visa.

Na pravou ruku jsem si navlékla rukavici a prstem přejela po fotografii na řidičáku. Klidné hnědé oči a pískové vlasy neměly nic společného s tou groteskní zdeformovanou variantou na Larabeeho stole.

Nahnula jsem se blíž, prohlédla si tvář a v duchu se ptala, co asi Aiker dělal v přístavišti na Crowder's Mountain. Zvedla jsem řidičák a obrátila ho.

Něco se přichytilo k zadní straně. Nehtem palce jsem to opatrně sloupala. Byla to zákaznická karta supermarketu Harris-Teeter. Položila jsem ji na pult a znovu pohlédla na řidičák.

A zatajila dech.

„Tady vzadu je něco přilepené,“ řekla jsem.

Oba muži se otočili a spočinuli na mně pohledem. Ze zásuvky jsem vytáhla pinzetu a z rubu řidičského průkazu odloupala zplihlý, rovný kus papíru.

„Vypadá to jako složená stránka.“

Pomocí pinzety jsem našla koneček a oddělila horní vrstvu. Stačilo trošku zatáhnout a papír ležel rozložený na pultě. Ačkoli byl samá skvrna a písmo bylo rozmazané, nebylo pochyb, že je tam cosi napsáno.

„Je to nějaký rukou psaný vzkaz,“ řekla jsem a přemístila papír na ták, abych ho mohla donést k fluorescenčnímu mikroskopu. „Třeba to je nějaká adresa nebo telefonní číslo. Anebo pokyny k cestě.“

„Anebo poslední vůle,“ prohlásil Hawkins.

Larabee a já jsme se na něho podívali.

„Spíš to vypadá jako nákupní seznam,“ poznamenal Larabee.

„No, mohl ten vzkaz rychle naškrábat a pak strčit mezi dvě plastové karty v naději, že ho tak zachrání,“ hájil se Hawkins. „Sakra, to se klidně mohlo stát. K papíru se nedostala voda, protože byl utěsněný tou umělou hmotou.“

Hawkinsova poznámka o způsobu uchování dokumentace měla něco do sebe.

Zapnula jsem lampu u čočky a Hawkins s Larabeem se postavili vedle mě. Společně jsme prohlíželi ten rukopis – osvětlený a zvětšený.

ní pochyb. Co ins tom prsty.

ím do lumbie

Dej po

Uvidíme se v tte ého.

Ani za ideálních podmínek by se ta škrábanice neluštila snadno.

„To na začátku bude asi ‚Není pochyb‘,“ navrhoval Larabee.

Hawkins i já jsme s ním souhlasili.

„Něco do Columbie?“ pokračovala jsem.

„Letím?“

„Vyrážím?“

„Mírím?“

„Musím?“

„Někdo má v něčem prsty,“ Hawkins.

„Collins?“

„A co když to není C? Třeba je to O nebo Q.“

„Anebo G.“

Posunula jsem tubus blíž k papíru. Všichni jsme se naklonili a zírali, každý z nás se snažil dát těm skvrnám a šmouhám nějaký smysl.

Nebylo to k ničemu. Části vzkazu byly nečitelné.

„Uvidíme se někdy někde,“ řekla jsem.

„Dobře,“ pronesli Hawkins a Larabee.

„Charlotte?“ navrhovala jsem.

„Možná,“ opáčil Larabee.

„Kolik názvů měst končí na *tte*?“

„Mrknu se do atlasu,“ řekl Larabee a narovnal se. „S tímhle si mnohem líp poradí hoši z oddělení písemností. Joe, zavolej jim a zeptej se, jestli to máme nechat vlhké nebo jestli to máme dál sušit.“

Hawkins si svlékl rukavice a zástěru, umyl si ruce a vykročil ke dveřím. Zhasla jsem lampu.

Larabee pokračoval v pitvě a já mu pověděla o Cagleově komatu a o svém rozhovoru s Terry Woolseyovou. Když jsem skončila, zvedl ke mně oči nad rouškou.

„Tak mě napadá, že v tomhle případě je příliš mnoho spekulací, vid', Tempe?“

„Asi jo,“ přiznala jsem.

U dveří jsem se ještě na okamžik otočila.

„A co když není?“

31

A CO KDYŽ MI NĚCO UNIKLO?

Rozhodla jsem se, že nebudu prohlubovat svou frustraci dalším počítačovým cvičením, a raději jsem došla k chladicímu boxu, vytáhla lebku z latríny a kosti rukou a znovu to celé zanalyzovala.

Ostatky si pořád pohvizdovaly stejnou melodií: běloch, něco přes třicet.

Jenomže to není Brian Aiker.

Zpátky k laptopu.

Lebka z latríny a kosti rukou se našly na Footeově farmě. Medvědí kosti a papoušci peří se našlo na Footeově farmě. Shoda okolností?

Lancasterská kostra se objevila bez hlavy a rukou. Shoda okolností?

Lancasterská kostra se našla před třemi roky. Brian Aiker zmizel před pěti lety. Shoda okolností?

Brian Aiker a Charlotte Grant Cobbová zmizeli zhruba ve stejnou dobu. Shoda okolností?

Medvědí kosti a peří ohroženého ptačího druhu. Pohřešování agentů Úřadu pro rybolov a divokou přírodu. Shoda okolností?

Musíš přestat myslet ve škatulkách, Brennanová.

Zrovna jsem páčila víko jedné z nich, když zazvonil telefon.

„Jo.“ Slidell.

„Co se děje?“

„Pounder zpívá jako kanárek na bidýlku.“

„Poslouchám.“

„Tyree prodával koks. Pro Dortona.“

„To je mi ale překvapení.“

„Dorton získával drogy od spojky v Jižní Americe. Harvey Pearce je vyzvedával někde na jihu, blízko Maneta, a z pobřeží dopravoval do Charlotte. Odsud se pak vozily dál na sever a západ.“

„Tyree platil Pounderovi za to, že mohl používat farmu matky Footeové jako překladiště.“

„Trefa.“

„A Dortonův bratranec J. J. si vydělával na živobytí v rodinném podniku.“

„Tohle se vám bude vážně líbit. Vypadá to, že Pearce před nějakou dobou ukecali, aby koupil od jistého Jihoameričana papouška a pak ho s pěkným ziskem prodal. Striptýzový a drogový král Dorton se o tom doslechl a rozhodl se rozšířit okruh podnikání.“

„Nechte mě hádat. Ricy Don využil loveckých dovedností bratrance J. J.“

„Zboží mu dodával i Pearce. Odsud z Karolíny.“

Zboží. Vzácná a ohrožená zvířata, vražděná kvůli zisku. My lidé jsme vážně vznešení tvorové.

„Dorton se dal dohromady s nějakou asijskou spojkou a stal se králem medvědích žlučníků.“

„Kdo je ta spojka?“

„Pounder nezná jméno. Tvrdí, že ten chlap je Korejec. Prý je ještě na někoho napojený.“

„Na koho?“

„Ten kokot si nebyl moc jistý. Ale nebojte. My ho zmáčkнем.“

„A co říká Tyree?“

„Chci advokáta.“

„Jak Tyree vysvětluje, že se z jeho mobilu volalo na číslo J. J. Wyatta?“

„Ten kretén tvrdí, že nic není takové, jak to vypadá. To parafrázuju.“

Skoro jsem se bála položit následující otázku.

„Co Tamela Banksová a její rodina?“

„Tyree tvrdí, že nic neví.“

„A dítě?“

„Na škvarek.“

Ze Slidellovy necitelnosti se mi prsty na volné ruce sevřely v pěst.

„Mluvíme tady o mrtvém novorozenci, detektive.“

„Ach promiňte,“ zašvitořil. „Tenhle týden jsem nebyl v nedělní škole.“

„Zavolejte mi, až budete vědět víc.“

Praštila jsem telefonem, opřela se a zavřela oči.

V hlavě se mi míhaly nejružnější obrazy.

Oči prosté citu, duhovky pohlcené zorníčkami zvětšenými drogou.

Zmučená tvář Gideona Bankse, Geneva tiše postávající ve dveřích.

Ohořelé a polámané dětské kosti.

Pomyslela jsem na svou dceru.

Miminko v dupačkách. Batole v růžových plavkách s volánky, co si cachtá baculaté nožičky v nafukovacím bazénku. Teď už je to mladá žena, nosí tílka a kraťasy a dlouhýma hnědýma nohama se odstrkuje na houpačce na terase.

Každodenní scény. Scény, v nichž se Tamelino dítě nikdy neobjeví.

Něco jsem potřebovala, ale nevěděla jsem přesně co, a tak jsem se natáhla po telefonu a vytočila číslo své dcery. Vzala to její spolubydlící.

Lija měla za to, že Katy odjela s Palmerem Cousinsem do Myrtle Beach. Ale nebyla si jistá, protože se sama teprve před chvílí vrátila domů.

Bere jí Katy mobil?

Ne.

Zavěsila jsem. Měla jsem strach.

Katy přece zaskakuje v recepci u Petea ve firmě. A dneska je úterý.

Cožpak Cousins nemusí chodit do práce?

Cousins. Co mě na tom klukovi tak znervózňuje?

Myšlenka na Cousinse mě dovedla zpátky k Aikerovi.

Zpátky do škatulky.

Musíš z ní ven.

Začala jsem na obrazovku psát, co mě napadlo.

Předpoklad: Lancasterské ostatky a ostatky z latríny náležejí jedné osobě.

Dedukce: Tato osoba není Brian Aiker.

Dedukce: Tato osoba není Charlotte Grant Cobbová. Testování DNA potvrdilo, že lancasterské ostatky jsou mužské.

Slidellova poznámka o mrtvém dítěti mě rozčílila a vytočila. Jsem k němu nespravedlivá? Možná. Stejně jsem ale pořád ztrácela nit svých myšlenek.

Anebo to bylo obavou o dceru?

Bylo to kvůli Slidellovi. Ten chlap je bigotní, homofobní kretén. Vzpomněla jsem si na to, jak necitlivě nakládal s Genevou a Gideonem Banksovy. Vzpomněla jsem si na to, jak se hnusně navážel do Lawrence Loopera a Wallyho Caglea. Co to blábolil za nesmyslné metafory o stanech a nákupech spodního prádla? Anebo ty perly, co z něho padaly o úlohách jednotlivých pohlaví. Jasně. Příroda vrhne kostky a ty se musíš držet toho, co ti padlo. Zárodek dokonalosti.

Mysli mimo škatulky.

To, co se zdálo jako koks, se ukázalo být vodílkou.

To, co se zdálo být leprou, se ukázalo být sarkoidózou.

Další slidellismus: nic není, jak se zdá. Anebo to je tyreeismus?

Mysli mimo škatulky.

Nápad. Asi to je k ničemu, ale k čertu s tím.

Došla jsem si pro tašku a vyndala z ní lísteček, který jsem vytáhla zpod podložky na Cagleově stole. Vytočila jsem číslo.

„Policie Jižní Karolíny,“ ozval se ženský hlas.

Vyslovila jsem svou prosbu.

„Počkejte si, prosím.“

„DNA.“ Další ženský hlas.

Přečetla jsem jméno z lístečku.

„Tenhle týden tady není.“

Chvilíčku jsem uvažovala.

„Dejte mi prosím Teda Springera.“

„A kdo volá?“

Představila jsem se.

„Počkejte si.“

Ubíhaly vteřiny. Minuta.

„Zdravíčko, paní antropoložko. Co pro tebe můžu udělat?“

„Ahoj, Tede. Poslyš, mám na tebe prosbu.“

„Do toho.“

„Asi před třemi roky jste s koronerem lancasterského okresu dělali na případu kostry bez hlavy a bez rukou.“ Znovu jsem přečetla jméno z lístečku a vysvětlila, že požadovaný muž není v práci. „Antropologický posudek psal Wally Cagle.“

„Víš číslo spisu?“

„Ne.“

„Tak to bude obtížnější, ale bohudíky za počítače, najdu to. Co potřebuješ?“

„No, myslíš, že by ses mohl v tom případě podívat na hodnoty araologenuinu. Jen jestli tam není něco divného.“

„Jak rychle to potřebuješ?“

Zaváhala jsem.

„Já vím,“ odpověděl Springer. „Včera bylo pozdě.“

„Máš to u mě,“ řekla jsem.

„Vyberu si to.“

„Margie a děti by mohly být proti.“

„Beru na vědomí. Dej mi pár hodin.“

Nadiktovala jsem mu číslo mobilu.

Pak jsem zatelefonovala Hersehymu Zamzowovi do kanceláře v Raleigh.

„Zajímalo by mě, jestli něco nevíte o rodině Charlotte Grant Cobbové?“

„Cobbová vyrůstala v Cloveru v Jižní Karolíně. V době, kdy se ztratila, tam její rodiče ještě žili. Pokud si vzpomínám, moc nespolupracovali.“

„Proč?“

„Byli přesvědčení, že se Cobbová sama objeví.“

„Nechtěli se s jejím zmizením smířit?“

„Kdo ví. Počkejte chvíli.“

Čekala jsem a mačkala šňůru od telefonu.

„Myslím, že se hodně angažovali v nějaké církevní skupině, takže je dost možné, že budou pořád ještě bydlet na stejné adrese. Charlotte se

o své rodině přede mnou zmínila jen jednou. Měl jsem dojem, že se moc nestýkali.“

Zapisovala jsem si číslo a něco mě přitom napadlo.

„Jak byla Cobbová vysoká?“

„No, droboučká nebyla. Ale nebyla to ani žádná amazonka. Určitě jste slyšela o Brianu Aikerovi, vidíte?“

„Tim Larabee ho dneska pitval,“ oznámila jsem mu.

„Chudák malej.“

„Měl Aiker nějaký pracovní úkol na Crowder's Mountain?“

„O ničem takovém nevím.“

„A nenapadá vás, proč tam tenkrát jel?“

„Nemám zdání.“

Podívala jsem se na hodinky. Šest čtyřicet. Od snídane v Coffee Cup s Woolseyovou jsem nic nejedla.

A Boyd nebyl venku už třináct hodin.

Ach jo.

Boyd se vrhl k trávníku jako Spojenci na pobřeží v Normandii. Když spořádal cheesburger, který jsem mu koupila v Burger King, deset minut upřeně zíral na mou zemli s hovězím a dalších pět olizoval oba pytlíky.

Birdie se choval poněkud odtažitěji a každopádně mnohem důstojněji. Oždiboval konec hranolku, pak se posadil, natáhl jednu zadní nohu a pečlivě si začal čistit tlapku mezi prsty.

Kocour i pes už spali, když mi v osm z Columbie konečně zavolal Ted Springer.

„Mikrobiologové mají dneska prodlouženou,“ konstatovala jsem.

„Ještě jsem potřeboval dodělat nějaké vzorky. Tak poslouchej, našel jsem ten spis o lancasterské kostře a možná tam fakt něco je.“

„To bylo rychlé,“ pochválila jsem ho.

„Měl jsem štěstí. Kolik toho víš o amelogeninu?“

„Holka má jednu čárku, kluk dvě, první stejně velkou jako holčičí a druhou o něco větší.“

„Chvalitebné, paní doktorko.“

„Díky.“

„Amelogenin se u mužů opravdu ukáže jako dvě čárky, ale je tu jedna maličkost, které si ledakdo nevšimne. U normálních mužů jsou obě čárky zhruba stejně silné. Sleduješ mě?“

„Myslím, že tady asi půjde o to adjektivum *normální*,“ poznamenala jsem věčně.

„V případě Klinefelterova syndromu je čárka představující chromozom X dvakrát silnější než ta, která reprezentuje chromozom Y.“

„Klinefelterův syndrom?“ Můj mozek se zasekl a odmítal přeradit na jinou rychlost.

„Karyotyp XXY. Místo jednoho chromozomu X má takový jedinec dva. Kolega si té odlišnosti nevšiml.“

„Ten neznámý trpěl Klinefelterovým syndromem?“

„Není to stoprocentní.“

„Ale hodně pravděpodobné.“

„Ano. Pomohlo ti to?“

„Možná.“

Seděla jsem bez hnutí jako lovecká trofej, kterou vycpali a pověsili na zeď.

Klinefelterův syndrom.

XXY.

Slidellový zárodečné kostky byly špatně vrženy.

Zapnula jsem počítač a začala brouzdat po internetu. Zrovna jsem si pročítala stránky Společnosti pro Klinefelterův syndrom, když mě Boyd šťouchl do kolene.

„Teď ne, hochu.“

Další šťouchnutí.

Sklonila jsem k němu pohled.

Boyd mi položil tlapku na koleno, zvedl čenich a zacukal obočím.

Podívala jsem se, kolik je hodin. Čtvrt na jedenáct. To by pro dnešek stačilo.

Vypnula jsem počítač, zhasla světlo a došla pro Boydovo vořítko.

Čau-čau se mnou vytančil z obývacího, bez sebe radostí, že ho před spaním čeká ještě jedna procházka.

V domě byla téměř absolutní tma, skrz stromy ke mně problikávaly vzdálené blesky. Uvnitř tikaly jen hodiny nad krbem. Zvenku do oken

narážely můry a svatojánské mušky a jejich tělíčka vydávala na skle tupé, dunivé zvuky.

Po vstupu do kuchyně se Boydovo rozpoložení změnilo. Tělo se mu napjalo, uši měl nastražené a ocas zvednutý. Krátce zavrčel, pak vyrazil dopředu a začal štěkat na dveře.

Ruka mi vylétla k hrudi.

„Boyde,“ sykla jsem. „Pojď sem.“

Boyd mě ignoroval.

Okřikovala jsem ho. Pes nepřestával štěkat.

S bušícím srdcem jsem se doplížila ke dveřím, opřela se o stěnu a poslouchala.

Troubení auta. Můry. Cvrčci. Nic neobvyklého.

Boydovo štěkání bylo stále naléhavější. Chlupy na krku měl naježené. Tělo jako strunu.

Znovu jsem ho okřikla. Znovu mě ignoroval.

Přes Boydovo štěkání jsem zaslechla nějaký úder a pak tiché škrábání hned za dveřmi.

V břiše mě zamrazilo.

Někdo tam je!

Volej poldy, ječely moje mozkové buňky. Utíkej k sousedům! Zdrhni předními dveřmi!

Natáhla jsem se pro Boyda. Pes se mi vykroutil a pokračoval ve svých hlasitých protestech.

Jsou ty dveře zamčené? Obvykle si dávám na zabezpečení domu pozor, ale občas mi něco unikne. Zapomněla jsem, když jsem se tak narychlo chystala s Boydem ven?

Třesoucími se prsty jsem nahmatala zámek.

Malá podlouhlá zástrčka byla ve svislé poloze. Zamčeno? Odemčeno? Nemohla jsem si vzpomenout!

Mám to zkusit?

Ani hnout! Nesmí vědět, že jsi tady.

Zapnula jsem bezpečnostní systém? Obvykle to dělám, než jdu nahoru do postele. Očima jsem sjela k panelu.

Žádné červené světýlko neblinkalo.

Sakra!

Rukama, které se mi teď už pořádně třásly, jsem odhrnula límec závěsu.

Tma jako v pytli.

Zamžourala jsem.

Nic.

Nahnula jsem se blíž ke sklu a očima těkala nalevo i napravo skrz maličkou skulinku v závěsu.

Nikde nic.

Rozsviť světlo na verandě, navrhla mi jedna racionální buňka.

Ruka mi vyletěla k vypínači.

Ne! Nesmí vědět, že jsi doma!

Ruka se zastavila.

V té chvíli se na obloze zablesklo. Z temnoty se náhle vynořily dvě postavy.

Celým tělem mi projela dávka adrenalinu.

Ty dvě postavy stály na zadní verandě, ani ne půl metru od mé vyděšené tváře.

OBĚ POSTAVY ZTUHLÝ JAKO DVA ČERNÉ VÝSTŘIŽKY NA
POZADÍ smolně temné noci.

Pustila jsem záclonu a stáhla se, srdce mi bušilo až v krku.

Smrták? S komplicem?

Skoro jsem nedýchala a pokradmu znovu vykoukla ven.

Vypadalo to, že prostor mezi postavami se zmenšil.

Vypadalo to, že prostor mezi postavami a mými dveřmi se také zmenšil.

Co mám dělat?

Můj vyděšený mozek nabídl několik variací předchozích návrhů.

Volej policii! Rozsviť světlo na verandě! Zařvi skrz dveře!

Boyd pořád štěkal, vytrvale, ale už ne tak zuřivě.

Na obloze se zablesklo a všechno znovu potemnělo.

Hraje se mnou moje mysl nějakou hloupou hru, anebo je mi ta větší postava opravdu povědomá?

Čekala jsem.

Další blesk, tentokrát delší. Jedna, dvě, tři vteřiny.

Proboha živého!

Vypadala ještě mohutnější, než jakou jsem si ji pamatovala.

Rukou jsem přejela po stěně a našla vypínač. Horní žárovka zalila verandu jantarovým světlem.

„Ticho, Boyde.“

Položila jsem mu ruku na hlavu.

„Jsi to ty, Genevo?“

„Neposílejte na nás psa.“

Sáhla jsem dolů a chytila Boyda za obojek. Potom jsem odemkla a otevřela dveře.

Geneva jednou paží objímala mladou ženu, v níž jsem okamžitě poznala Tamelu. Druhou rukou si zakrývala tvář. Obě sestry připomínaly vyžděšené srny, oslepené neočekávaným světlem.

„Pojďte dál.“ Boyda jsem stále držela za obojek a strčila do sítových dveří, aby se otevřely.

Jakmile byl návštěvníkům umožněn vstup, Boydovo štekání vystřídalo vrtění ocasem.

Sestry se ani nepohnuly.

Ustoupila jsem do kuchyně a Boyda táhla s sebou.

Geneva otevřela dveře, strčila Tamelu dovnitř a pak sama vešla.

„Neublíží vám,“ ubezpečovala jsem je.

Sestry se ostražitě rozhlížely.

„Vážně.“

Pustila jsem Boyda a rozsvítila světla v kuchyni. Čau-čau vyskočil dopředu a začal očichávat Tamele nohy; ocasem vrtěl dvakrát tak rychle.

Geneva ztuhla.

Tamela natáhla ruku a zkusmo pohladila Boyda po hlavě. Pes se zkroutil a olízl jí prsty. Vypadaly tak křehoučce, ta ruka mohla patřit desetiletému dítěti. Až na ty krvavě rudé nehty.

Boyd se přesunul k Genevě. Zírala na něho. Vrátil se zpátky k Tamele. Ta si dřepla na bobek, opřela se kolenem o podlahu a začala ho drbat v kožichu.

„Spousta lidí vás hledá,“ řekla jsem a dívala se z jedné sestry na druhou. Pokoušela jsem se zamaskovat své překvapení. Po tom všem Tamela doopravdy stojí v mojí kuchyni.

„Jsme v pořádku,“ řekla Geneva.

„A váš otec?“

„I táta je v pořádku.“

„Jak jste mě našly?“

„Dala jste mi vizitku.“

To už muselo být moje překvapení znát.

„Táta věděl, jak vás najít,“ uvedla věci na pravou míru Geneva.

Nechala jsem to být. Gideon Banks patrně získal mou adresu z nějakého zdroje na univerzitě.

„Moc se mi ulevilo, že vám nic není. Daly byste si šálek čaje?“

„Colu?“ požádala Tamela, když se zvedala.

„Mám jen dietní.“

„Tak jo.“ Zklamaně.

Ukázala jsem směrem ke stolu. Posadily se. Boyd je následoval a položil si bradu na Tamelino koleno.

Neměla jsem na colu chuť, ale abych netrhala partu, otevřela jsem tři plechovky. Vrátila jsem se ke stolu, položila před obě sestry limonádu a sedla si.

Geneva měla na sobě svetřík s výstřihem do věčka a logem Severokarolínské univerzity a tytéž kraťasy jako v den, kdy jsme se Slidellem navštívili jejího otce. Končetiny a břicho měla jakoby nafouklé, pokožku na loktech a kolenou popraskanou a svraštělou.

Tamela byla oblečená do červeného trička s holými zády, které se zavazovalo za krkem a kolem žebér, oranžovo-červené polyesterové sukně a růžových pantofli s kamínky na plastovém pásku. Paže a nohy měla dlouhé a kostnaté.

Ten kontrast byl až zarážející. Geneva byla hroch. Tamela spíš gazela.

Čekala jsem.

Geneva se rozhlížela po kuchyni.

Tamela žvýkala žvýkačku a nervózně drbala Boyda na tlamě. Vypadala vyplašeně, jako by nedokázala zůstat v klidu déle než vteřinu.

Čekala jsem.

Lednice hučela.

Čekala jsem dost dlouho, aby si Geneva dala dohromady myšlenky. Dost dlouho, aby si Tamela uklidnila nervy.

Dost dlouho, aby zaznělo všech pět vět Schubertova kvintetu *Pstruh*.

Nakonec promluvila Geneva, oči upřené na plechovku s colou.

„Darryla sebrali?“

„Ano.“

„Proč je v base?“ V okně za ní se míhaly blesky.

„Mají důkazy, že Darryl prodává drogy.“

„Pude sedět?“

„Já nejsem právník, Genevo. Ale řekla bych, že půjde.“

„Dovopravdy?“ Z neznámého důvodu Tamela adresovala svou otázku Genevě.

„Ano,“ odpověděla jsem.

„Jak to víte?“ Tamela otáčela hlavu ze strany na stranu, jako Boyd, když si něco zvědavě prohlíží.

„Nevím to jistě.“

Nastalo další dlouhé ticho. A pak se ozvalo: „Darryl moje dítě nezabil.“

„Pověz mi, co se stalo.“

„Nebylo to Darrylovo dítě. Chodila jsem s ním, ale nebylo to Darrylovo dítě.“

„Kdo byl otcem?“

„Jeden bílej kluk. Menoval se Buck Herold. Ale na tom nesejde. Já jenom říkám, že Darryl tomu děcku neublížil.“

Přikývla jsem.

„To dítě Darrylovi nepatřilo a já mu taky nepatřím. Víte, co myslím?“

„Pověz mi, co se stalo s tvým dítětem.“

„Bydlela jsem u Darryla – no, nebylo to jeho, ale prostě tam bydlel, teda, v jednom tom pokoji. A pak mi prostě začaly bolesti a mně došlo, že přišel můj čas. Ale ty bolesti byly pořád horší a nic se nedělo. Věděla jsem, že je něco špatně.“

„Nikdo ti nezavolal lékaře?“

Zasmála se a podívala se na mě, jako bych navrhla, aby se přihlásila na Yale.

„Trvalo to celou noc a celej další den a nakonec to dítě vylezlo, ale bylo hotový.“

„Co tím myslíš?“

„Bylo celý modrý a nemohlo dejchat.“

Oči se jí zaleskly. Odvrátila je a hřbetem ruky si otřela tvář.

Hrudí mi projela ocelová hřídel. Věřila jsem jí. Cítila jsem bolest kvůli téhle mladé ženě a její nesnesitelné ztrátě. Bolest kvůli všem Tamelám tohoto světa a jejich miminkům.

Vzala jsem ji za ruku. Ona se odtáhla a obě dlaně jí klesly do klína.

„To ty jsi dala to dítě do kamen?“ zeptala jsem se mírně.

Přisvědčila.

„Darryl ti řekl, abys to udělala?“

„Ne. Já nevím, proč sem to udělala. Prostě sem to udělala. Darryl si tenkrát ještě myslel, že je to jeho děcko a šel slavit.“

„Aha.“

„Nikdo tomu děcku nic neudělal.“ V obličejí se jí leskly slzy a její kostnatá hrud' se pod červeným tričkem dmula. „Chtělo se prostě narodit mrtvý.“

Tamela si znovu otřela tváře, hrubost toho gesta prozrazovala její zlost a žal. Pak sevřela ruku v pěst a opřela si o ni hlavu.

„Nedokázala jsi ho oživit?“

Tamela jen zakroutila hlavou.

„Proč jste se rozhodli skrývat?“

Tamela se přes klouby svých prstů zahleděla na Genevu.

„No tak,“ vyzvala ji sestra, „když už jsme tady, tak jí to řekni.“

Tamela se několikrát přerývaně nadechla.

„Tuhle se Darryl začal rvát s Buckem. Buck mu řekl, že jsem ho podváděla a že to děcko bylo jeho. Darryl byl úplně bez sebe, myslel si, že sem to dítě zabila, abych mu ublížila. Řek, že si mě najde a pořádně mě zřídí.“

„Kam jste šly?“

„Do sklepa k sestřenici.“

„Váš otec tam pořád ještě je?“

Obě zavrtěly hlavou.

„Táta odjel ke své sestře do Sumeru. Přijela pro něj, ale s náma nechtěla mít nic společného. Prej jsme d'áblovu ratolesti a usmažíme se v pekle.“

„Proč jste za mnou přišly?“

Ani jedna ze sester se mi nepodívala do očí.

„Genevo?“

Geneva upírala zrak na prsty, v nichž svírala plechovku coly.

„Řeknem jí to,“ pronesla monotónně.

Tamela jen pokrčila rameny, jako by říkala: „Dělej, jak myslíš“.

„Dneska ráno nám sestřenice buší na dveře a ječí, že její starej moc okukuje moji ségru a že máme vypadnout. Táta je na nás naštvanej, všichni příbuzný sou na nás naštvanej a Darryl nás chce zabít.“

Geneva měla sklopenou hlavu, takže jsem jí neviděla do obličeje, ale to, jak se jí třásl culík vlasů, samo o sobě dokládalo její zoufalství.

„Museli sme vodtamtad' vodejít a domů nemůžeme; co kdyby se Darryl dostal ven a hledal nás.“ Hlas jí ztichl. „Nemáme kam jít.“

„Já ne –“ promluvila Tamela, ale větu nedokončila.

Natáhla jsem se přes stůl a položila jsem dlaně na její ruce. Tentokrát se neodtáhla.

„Zůstanete u mě, dokud se nebudete moct v bezpečí vrátit domů.“

„Nic vám nečajzneme,“ řekla Tamela tiše. Byl to hlas vyděšeného dítěte.

Vzala jsem Boyda na pětiminutovou procházku. Potom jsem půl hodiny hledala ručníky a povlečení na rozkládací pohovku. Když byly konečně sestry Banksové obstarané a Boydovi bylo i přes Geneviny protesty vyhrazeno místo v pracovně, hodiny ukazovaly hodně po jedenácté.

Byla jsem příliš rozrušená, než abych měla pomyšlení na spánek, a tak jsem si vzala do ložnice laptop, zapnula ho a pokračovala v bádání na poli Klinefelterova syndromu. Uběhlo sotva deset minut, když mi zazvonil mobil.

„Co se děje?“ Ryana patrně vyplašil můj vysoký hlas.

Pověděla jsem mu o Genevě a Tamele.

„Jsi si jistá, že děláš správnou věc?“

„Myslím, že jo.“

„No dobře, ale buď opatrná. Co když jen zkoumají půdu pro toho kretěna Tyreeho?“

„Já jsem vždycky opatrná.“ Nemíjí třeba se zmiňovat o chvíli nejistoty, když jsem tak úplně nevěděla, jestli mám zamčeno. Ani o vypnutém alarmu.

„Určitě se ti ulevilo, že jsou Banksovi v pořádku.“

„Ano. A myslím, že jsem na něco přišla.“

„Souvisí to nějak s fraktální geometrií?“

„Slyšel jsi někdy o Klinefelterovu syndromu?“

„Ne.“

„Jak jsi na tom s chromozomy?“

„Třiadvacet párů. To by mělo stačit, ne?“

„V tom případě je na tobě všechno normální.“

„Pokud se nepletu, tak se teď o chromozomech něco dozvím.“

Nechala jsem ho naslouchat zvuku svého momentálně něměho hlasu.

„Dobře.“ Slyšela jsem, jak rychle škrtá zápalkou a hluboce vdechuje. „Prosím?“

„Jak jsi patřičně poznamenal, geneticky normální jedinec má dvacet tři páry chromozomů a v každém páru po jednom od každého rodiče. Dvaadvacet párů se jmenuje autozomy, ten poslední pár tvoří pohlavní chromozomy.“

„XX ti nadělí růžové bačkůrky, XY modré.“

„Jsi machr, Ryane. Občas se ale při tvorbě vajíčka nebo spermie něco pokazí a člověk se narodí buď s jedním chromozem navíc anebo má o jeden míň.“

„Downův syndrom.“

„Přesně tak. Lidé s mongolismem neboli Downovým syndromem mají ve dvacátém prvním páru autozomů jeden extra chromozom. Říká se tomu také trizomie 21.“

„Předpokládám, že se dostáváme k panu Klinefelterovi.“

„Mezi anomálie patří i to, že buď jeden pohlavní chromozom chybí, anebo je tam jeden navíc. Ženy s XO trpí tím, čemu se říká Turnerův syndrom. Muži s XXY mají Klinefelterův syndrom.“

„A co muž YO?“

„To není možné. Když nemáš X, nepřežiješ.“

„Tak spust' o tom Klinefelterovi.“

„Jelikož v genomu je přítomen chromozom Y, vzniká XXY a lidé s Klinefelterovým syndromem jsou muži. Jenomže mají malá varlata, trpí nedostatkem testosteronu a neplodností.“

„Jsou nějak fyzicky odlišní?“

„Bývají vysocí, mívají nepoměrně dlouhé nohy a krátký trup a málo chlupů na těle. Někteří připomínají postavou hrušku. U některých se mohou zvětšovat prsa.“

„Jak často se tenhle syndrom vyskytuje?“

„Někde jsem četla, že to může být v rozmezí jeden z pěti set až jeden z osmi set počatých mužů. KS se tak stává nejobvyklejší anomálií související s pohlavními chromozomy.“

„Má to nějaký vliv na chování?“

„Osoby s KS trpí mnohem častěji poruchami učení, někdy mívají snížené verbální IQ, ale obvykle jsou normálně inteligentní. Některé studie uvádějí zvýšenou míru agresivity nebo protispolečenského jednání.“

„Tyhle děti se asi necítí moc dobře, když dospívají, co?“

„Ne,“ souhlasila jsem.

„A proč se o Klinefelterův syndrom zajímáme my?“

Pověděla jsem mu o Brianu Aikerovi a převyprávěla svůj rozhovor se Springerem a Zamzowem. Potom jsem se podělila o svou myšlenku mimo škatulku.

„Takže ty si myslíš, že lebka z latríny patří k lancasterské kostře a že by to mohla být Charlotte Grant Cobbová.“

„Ano.“ A taky jsem mu řekla, proč. „Ale je to hodně hypotetické.“

„Zamzow ti říkal, že Cobbová zas tak vysoká nebyla,“ opáčil Ryan.

„Říkal, že to nebyla žádná amazonka. Pokud byly kosti nohou nepoměrně dlouhé, zkreslilo by to odhad celkové výšky.“

„Co máš teďka v plánu?“

„Najdu rodinu Cobbové a položím jim pár otázek.“

„To by nemělo škodit,“ souhlasil Ryan.

Ještě jsem ho informovala o tom, co jsem se dozvěděla od Slidella a Woolseyové.

„Je to čím dál tím zajímavější.“ Tohle Ryan říká rád.

Zaváhala jsem.

Ale jo, sakra.

„Uvidím tě brzy?“ zeptala jsem se.

„Dřív než si myslíš,“ odpověděl.

Ano!

Na Yahoo! jsem ještě mrkla na jednu mapu a zalezla do postele. To by nemělo škodit, pomyslela jsem si a v duchu jako ozvěna zopakovala Ryanova slova. Jak jsme se oba pletli.

33

NAZÍTRÍ RÁNO JSEM BYLA VZHŮRU UŽ V PŮL OSMÉ. TICHŮ v obývacím koutě naznačovalo, že Geneva a Tamela jsou stále ještě v limbu. Proběhla jsem se s Boydem kolem bloku, naplnila domácímu zvířectvu misky, na kuchyňský stůl připravila kukuřičné lupínky a müsli s hrozkami, naškrábala krátký vzkaz a skočila do auta.

Clover leží hned za hranicí Severní a Jižní Karolíny, na půli cesty mezi přehrazenou částí řeky Catawba, které se říká jezero Wylie, a národním parkem Kings Mountain, kam se Ryan s Boydem nedávno vydali na exkurzi po stopách revolucionářů. Moje kamarádka Anne vyslovuje název tohoto města jako Clo-vej a dodává mu takový cizokrajný švih.

Není-li dopravní špička, trvá cesta do Clo-vej necelou půl hodinku. Bohužel toho rána byli na silnici snad všichni řidiči, co mají zaregistrovaná auta na sever i jih od karolínské hranice. A jejich řady rozšířily ještě posily z Tennessee a Georgie. A z Oklahomy. A z Guamu. Sunula jsem se po silnici I-77 a střídavě usrkávala kafe od Starbucks a bubnovala do volantu.

Clover se v roce 1887 zapsal do dějin jako železniční zastávka a na počátku dvacátého století vzkvétal jakožto centrum textilního průmyslu. Voda prosakující ze železničních nádrží udržovala místní půdu neustále vlhkou a díky jetelovému koberečku se tomu tady

začalo říkat Cloverpatch. V touze po lepší image zkrátil jakýsi občanský výbor název města na Clover.

Moc to nepomohlo. Ačkoli Clover je stále domovem několika továren a předměty typu brzdových součástí nebo chirurgických nástrojů se vyrábějí nedaleko odsud, nic moc se tu neděje. Brožurka vydaná obchodní komorou tvrdí, jak se tu všude dobře žije: jezero Wylie, Blue Ridge Mountains, karolínské pláže, baseballová utkání charlottských Rytířů, fotbalové duely mužstva karolínských Panterů.

Kolem Cloveru se v horách skrývá několik stavení ještě z dob před občanskou válkou, ale ani náhodou tam nenajdete zdobené držáky na ručníky nebo pruhované slunečníky. Ačkoli to tady vypadá jako z obrázků Normana Rockwella, místní obyvatelstvo tvoří výhradně modré límečky, nebo lépe řečeno žádné límečky.

V devět čtyřicet jsem byla na místě, kde se US 321 kříží s SC 55, v samém bušícím srdci cloverského centra. Jedno a dvoupatrové červené cihlové domky lemovaly celou křižovátku. Jak se dalo předpokládat, ze 321 se stala Hlavní ulice.

Vzpomněla jsem si na mapku z Yahoo!, vydala se na jih po 321 a zatočila doleva na Flat Rock Road. Ještě třikrát doprava a ocitla jsem se ve slepé uličce s borovicemi bahenními a duby cesmínolistými. Adresa od Zamzowa mě zavedla k mobilnímu domu postavenému na betonové desce, asi tak osmdesát metrů před koncem ulice.

U předních schodů stály dvě kovové zahradní židle, jedna holá, druhá se zeleným květovaným polštářkem. Napravo od přívěsu jsem si všimla zeleninové zahrádky. Vepředu byli rozestavění trpaslíci a další sádrové figurky.

K levé straně přívěsu byla přísavkami připevněná plachta na auto a v takto vzniklé garáži se tyčily podivně tvarované hromady věcí zakryté modrým igelitem. Kůlna z ořešáku vrhala stíny na zrezivělou houpačku nalevo od plachty.

Zajela jsem na šterkovou cestu, vypnula motor a došla k hlavním dveřím. Mezi figurkami jsem rozpoznala Dřímala a Šmudlu. Matku kachnu se čtyřmi miniaturními kopiemi sebe sama.

Na mé zazvonění otevřela kostnatá žena s očima, které byly na její obličej až příliš velké. Na sobě měla polyesterové domácí šaty a přes

ně vytahanou pletenou vestu plnou žmolků. Oblečení na ní viselo jako na ramínku.

Ta žena na mě promluvila skrz skleněné venkovní dveře v hliníkovém rámu.

„Tenhle týden nic nemám.“ Pak ustoupila a chystala se mi zavřít před nosem.

„Paní Cobbová?“

„Vy jste tady kvůli ledvinám?“

„Ne, paní, to nejsem. Ráda bych si s vámi promluvila o vaší dceři.“

„Nemám žádnou dceru.“

Ta žena se znovu přiblížila ke dveřím, pak zaváhala a na čele se jí objevily svislé vrásky.

„Kdo jste?“

Z kabelky jsem vytáhla navštívenku a přiložila ruku ke sklu. Přečetla si vizitku, zvedla oči a evidentně myslela na něco, co se mnou vůbec nesouviselo.

„Soudní doktor?“ zeptala se.

„Ano, paní.“ Nebudeme to komplikovat.

Hliníkový rám zaharašil, jak otevírala dveře. Ven se vyvalil chlad, jako vzduch z nedávno otevřené hrobky.

Ta žena mě beze slova zavedla do kuchyně a ukázala na stoleček se starodávnými zelenými nohami a deskou z napodobeniny dřeva. Vnitřek pojízdného domu páchl po kuličkách proti molům, osvěžovači vzduchu s vůní borovice a zatuchlém cigaretovém kouři.

„Kávu?“ zeptala se, když jsem se posadila.

„Ano, děkuji.“ Termostat musel být nastaven snad na čtrnáct stupňů. Na šíji a na pažích mi naskákala husí kůže.

Ta žena vzala z poličky nad hlavou dva hrnky a naplnila je z konvice kávovaru stojícího na pultě.

„Jste paní Cobbová, že ano?“

„To jsem.“ Paní Cobbová položila hrnky na desku stolu. „Mléko?“

„Ne, díky.“

Paní Cobbová se natáhla na lednici pro krabičku cigaret Kools a posadila se na židli naproti mně. Kůži měla jako ze šedého vosku. Pod levým víčkem jí vystupovala bradavice a vypadala jako vilejš na pilíři mola.

„Máte oheň?“

Z kabelky jsem vyhrabala zápalky, škrtla a podržela plamínek u cigarety.

„Ty zatracený sirky nejsou k nalezení, když je člověk potřebuje.“

Hluboce vdechla kouř, vyfoukla a prstem ťukla na krabičku.

„Zase si je vemte. Nechci moc kouřit.“ Chraplavě se zasmála.
„Škodí to mému zdraví.“

Zastrčila jsem zápalky do kapsy u džin.

„Chcete mluvit o mém dítěti.“

„Ano.“

Paní Cobbová vylovila z kapsy svého svetru papírový kapesník, vysmrkala se a dala si dalšího čoudu.

„Můj muž je mrtvý. V listopadu to budou dva roky.“

„To je mi moc líto.“

„Byl to dobřej křesťan. Paličatej, ale dobrej chlap.“

„Určitě vám schází.“

„Pánbůh ví že jo.“

Z hodin nad dřezem vykoukla kukačka a ohlásila čas. Obě jsme poslouchaly. Zakukala desetkrát.

„Ty hodiny mi dal k pětadvacátému výročí svatby.“

„Musí pro vás být velmi cenné.“

„A celou tu dobu ta hračička funguje.“

Paní Cobbová znovu potáhla z koolsky, oči upřené do nějakého bodu mezi námi. Do minulých let. Pak jí brada povyskočila, jako kdyby ji najednou něco napadlo.

Podívala se na mě.

„Našli jste moje dítě?“

„Možná.“

Z cigarety se linul kroužek dýmu a přeletěl jí přes tvář.

„Mrtvé?“

„Je to možné, paní Cobbová. Identifikace je hodně komplikovaná.“

Přitáhla si cigaretu ke rtům, potáhla a vydechla nosem. Potom odklepala popel a hořícím koncem kroutila na malém kovovém talířku, dokud ho neudusila.

„Já už se brzy vydám za Charliem seniorem. A myslím, že je na čase dát pár věcí do pořádku.“

Vstala ze židle a šourala se kamsi do přívěsu; pantofle jí šustily na koberci. Slyšela jsem zvuk zavírajících se dveří.

Na starých kukačkách ubíhaly minuty. Hodiny. Roky.

Nakonec se paní Cobbová vrátila s velkým zeleným albem svázaným černou šňůrkou.

„Myslím, že mi to ten starej kozel odpustí.“

Položila album přede mě a otevřela ho na první straně. Sípavě dýchala, když se naklonila přes mé rameno a ukázala na obrázek miminka na kostkované dece.

Prst posunula k dítěti ve staromódním košíku. V kočárku.

Obrátila několik listů.

Batole svírající umělohmotné kladívko. Batole v modré džínové kombinéze a cyklistické čapce.

Další dvě stránky.

Asi tak sedmiletý, plavovlasý chlapec v kovbojském klobouku a s dvojitým pouzdrem na pistole. Tentýž chlapec v baseballovém dresu, s pálkou na rameni.

Tři stránky.

Puberták s dlaní nataženou dopředu, tvář odvrácenou od objektivu. Mohlo mu být tak šestnáct a na sobě měl obrovitou golfovou košili přes stejně velké ušřížené džíny.

Ano, byl to stejný chlapec, který držel kladívko, pátku a pistolky, jen měl teď tmavší vlasy. Tváře měl hladké a růžolící, poseté akné. Boky široké, tělo trochu ženské. Na první pohled bylo zřejmé, že chybějí jasně se rýsující svaly.

Zvedla jsem oči k paní Cobbové.

„Mé dítě. Charles Grant Cobb.“

Obešla stůl, posadila se a prsty objala hrnek.

Kukačky tiše tikaly; napočítala jsem do šedesáti. Celou tu dobu jsme obě mlčely. Promluvila jsem jako první.

„Váš syn to musel mít v dospívání hodně těžké.“

„Charlie junior prostě nikdy neprošel tou správnou proměnou. Nikdy mu nenarosily vousy. Jeho hlas se nikdy nezměnil a jeho –“ Pět tiknutí. „Však víte.“

XXY. Chlapec s Klinefelterovým syndromem.

„Ano, já vím, paní Cobbová.“

„Děti dokážou být hodně kruté.“

„Vyšetřil vašeho syna někdy lékař? Léčili ho?“

„Můj manžel si odmítal připustit, že s Charliem juniorem není něco v pořádku. Když přišla puberta a nic se nedělo, tedy krom toho, že Charlie tloustl a tloustl, měla jsem podezření, že to není jen tak. Navrhovala jsem, že ho necháme prohlídnout.“

„A co říkal doktor?“

„Nikdy jsme tam nešli.“ Zavrtěla hlavou. „Pan Cobb na světě nenáviděl dvě věci. Doktory a teplouše. Tak jim říkal, víte.“

Vytáhla si další kapesníček a znovu se vysmrkala.

„Bylo to jako mluvit do dubu. Až do své smrti Charlie senior věřil, že Charlie junior prostě jen potřebuje zocelit. Tak mu to pořád říkal. Buď chlap. Nikdo nemá rád zženštilý kluky. Nikdo nemá rád buzničky.“

Dívala jsem se na chlapce na fotografii a myslela na všechny ty drsné kluky, jak do sebe strkají na školní chodbě. Na ty, co kradou menším spolužákům peníze na oběd. Na velkohubé grázly, co si vybírají každou odlišnost a slabost a kvůli nimž ostatní krvácejí jako nezhojená jizva. Na ty, co se pošklebují, mučí, pronásledují, dokud to jejich oběti nakonec nevzdají.

Cítila jsem vztek, smutek a lítost.

„Když Charlie junior odešel z domu, rozhodl se žít jako žena,“ hádala jsem.

Prisvědčila.

„Nevím přesně, kdy se přenačil, ale udělal to. On,“ bojovala sama se sebou, aby řekla to správné zájmeno, „ona nás jednou navštívila, ale Charlie senior byl bez sebe a křičel, ať se vrátí, až se dá zase do pořádku. Neviděla jsem ho,“ další zmatek se zájmeny, „deset let, když zmizel.“

Úsměv spiklence.

„Ale mluvila jsem s ním. Charlie senior o tom nevěděl.“

„Často?“

„Volal mi tak jednou do měsíce. Byl strážcem v parku, víte?“

„Ano, agent Úřadu pro rybolov a divokou přírodu. To je velice náročné povolání.“

„Ano.“

„Kdy jste naposledy mluvila s Charliem juniorem?“

„Bylo to začátkem prosince před pěti lety. Zakrátko nato mi volali od policie a ptali se, jestli nevím, kde *Charlotte* je. Tak si totiž Charlie junior začal říkat.“

„Pracoval váš syn v době svého zmizení na něčem neobvyklém?“

„Mělo to něco společného s lidmi, co zabíjejí medvědy. Byl kvůli tomu hodně napružený. Prý lidi vraždí medvědy po tuctech, jenom aby si vydělali pár babek. Ale pokud si vzpomínám, mluvil o tom, jako by to nebyl úřední úkol, jako by na tom dělal sám. Myslím, že se měl spíš starat o želvy.“

„Zmínil tehdy nějaká jména?“

„Myslím, že něco povídal o nějakém Číňanovi. Ale počkejte.“ Přitiskla si kostnatý prst na ústa a pak ho zvedla do vzduchu. „Taky mluvil o chlápku v Lancasteru a dalším v Columbii. Nevím, jestli to souviselo s medvědy nebo želvami, ale pamatuju si, že jsem z toho byla popletená, protože Charlie junior přece pracoval nahoře v Severní Karolíně, a ne tady u nás.“

Hodiny jednou zakukaly. Uběhlo půl hodiny.

„Ještě kávu?“

„Ne, díky.“

Vstala a dolila svůj šálek. Já zatím mluvila k jejím žádům.

„Našli jsme kosterní ostatky, paní Cobbová, a já se domnívám, že by to mohl být váš syn.“

Ramena jí viditelně poklesla.

„Bude mi někdo volat?“

„Já sama vám zavolám, až budeme mít jistotu.“

Stiskla pěsti a zastrčila je do kapes svého svetru.

„Paní Cobbová, mohu se vás ještě na něco zeptat?“

Přikývla.

„Proč jste tyhle informace neposkytla lidem, kteří vyšetřovali zmizení vašeho syna?“

Otočila se ke mně a upřela na mě melancholický pohled.

„Charlie senior říkal, že Charlie junior nejspíš odjel do San Franciska nebo jinam, kde může žít podle svého. Věřila jsem mu.“

„Váš syn se někdy zmínil, že má v úmyslu se stěhovat?“

„Ne.“

Zvedla si hrnek ke rtům, pak ho položila zpátky na pult.

„Myslím, že jsem věřila tomu, čemu jsem chtěla věřit.“

Vstala jsem. „Měla bych už jít.“

U dveří mi položila poslední otázku.

„Čtete Písmo svaté?“

„Ne, paní Cobbová, nečtu.“

Její prsty rozkládaly a znovu mačkaly kapesníček.

„Já tomu světu nerozumím.“ Skoro ji nebylo slyšet.

„Paní Cobbová,“ řekla jsem, „občas mu nerozumím ani já.“

Proplétala jsem se mezi trpaslíky a cítila v zádech její pohled. Oči naplněné ztrátou a smutkem a zmatkem.

Kráčela jsem pomalu k autu, když mou pozornost upoutalo cosi na předním skle.

Co to sakra je?

Po dvou krocích se mi ta věc vyjevila naprosto zřetelně.

Zastavila jsem se.

Ruka mi vyletěla k ústům. Zvedl se mi žaludek.

Těžce jsem polkla a popošla o dva kroky blíž. Tři. Čtyři.

Proboha.

Odpořem jsem zavřela oči.

Do myšlenek se mi vrátil jeden obrázek. Terčík na mé hrudi.

Rychlost tepu mi vyletěla do stratosféry. Otevřela jsem oči.

Má mě Smrt'ák v hledáčku? Sleduje mě?

Silou vůle jsem se donutila podívat na tu děsivou věcičku, která hyzdila mé přední sklo.

Mezi stěrači byla natažená veverka. Skelný pohled, rozpárané břicho, vnitřnosti valící se ven jako houby na hnijícím pařezu.

34

PRUDCE JSEM SE OTOČILA.

Vnitřní i hliníkové dveře byly zavřené.

Zkoumavě jsem si prohlížela blok.

Jeden kondiční běžec s voříškem.

Sleduje mě někdo? Cítila jsem, jak se mi v útrobách rozlévá chlad.

Zadržela jsem dech, nadzdvihla gumu stěrače, uchopila veverku za ocas a odhodila ji mezi stromy. Ačkoli se mi ruce třásly, mozek si automaticky dělal poznámky.

Ztuhlá. Takže už je mrtvá delší dobu.

Z přihrádky na rukavice jsem vytáhla papírovou utěrku, očistila sklo a vklouzla za volant.

No tak, využij ten adrenalin. Jdi do toho.

Nastartovala jsem a vyrazila po silnici.

Běžec se psem právě zatáčeli za roh. Zatočila jsem s nimi.

Byla to žena, asi tak třicet, a vypadala, že by jí častější jogging určitě prospěl. Měla na sobě elasthanovou podprsenku a cyklistické kraťasy a blond vlasy stažené do ohonu rámovala sluchátka s malou anténou. Pes byl připnutý na jednom z těch modrých plastových flexi vodítek.

Stáhla jsem okýnko.

„Promiňte.“

Pes se otočil, běžkyně ne.

„Promiňte,“ zařvala jsem a popojela o kousek dopředu.

Pes si to namířil k autu a skoro svou majitelku porazil. Zastavila se, spustila si sluchátka kolem krku a bedlivě si mě prohlížela.

Pes vyskočil předními tlapkami na dveře a číchal. Natáhla jsem ruku a pohladila ho.

„Znáte paní Cobbovou?“ zeptala jsem se. Klid mého hlasu absolutně neodpovídal mému duševnímu stavu.

„Hm,“ supěla.

„Byla jsem u ní na návštěvě a mezitím mi někdo něco nechal na předním skle auta. Tak mě napadlo, jestli jste si nevšimla u jejího přívěsu nějakého vozu.“

„A víte že jo. Tady to je slepá ulice, moc aut sem nejezdí.“ Ukázala prstem na psa a pak na zem. „Gary, dolů!“

Gary?

„Byl to Ford Explorer, černý. Za volantem seděl muž. Ne moc velký. Pěkné vlasy. Sluneční brýle.“

„Černé vlasy?“

„Spoustu.“ Zachichotala se. „Můj manžel je plešatý. *Plešatící*, tvrdí on. Takže vlasů si já u chlapů všímám. No nic, ten explorer parkoval přímo támhle naproti vjezdu k paní Cobbové. To auto jsem neznala, ale mělo jihokarolínskou značku.“

Žena zavolala na Garyho. Gary seskočil na chodník a pak se znovu vymrštil k mém bočnímu plechu.

„Je paní Cobbová v pořádku? Víte, já se snažím k ní sem tam zaskočit, ale moc často mi to nevyjde.“

„Jsem si jistá, že by uvítala něčí společnost,“ řekla jsem, ale myšlenkami jsem už byla u černovlasého cizince.

„No jo.“

Žena odtáhla Garyho od mých dveří, nasadila si zpátky sluchátka a pokračovala v běhu.

Já zůstala chvíli sedět a uvažovala, co podniknu dál. Přemlouvala jsem samu sebe.

Lancaster a Columbia.

Malý s černými vlasy. *Pěknými* černými vlasy.

Tenhle popis seděl na partnera Wallyho Caglea z kavárny.

Tenhle popis seděl na Palmera Cousinse.

Tenhle popis seděl na milion chlapů v Americe.

Seděl by i na Smrtáka?

Co se to sakra děje?

Uklidni se.

Zhluboka jsem se nadechla a zkusila vytočit číslo Katyina mobilu.

Nebrała to. Nechala jsem jí vzkaz v hlasové schránce.

Lancaster a Columbia.

Zatelefonovala jsem Lawrenci Looperovi, abych se poptala na Wallyho Caglea.

Záznamník. Vzkaz.

Zatelefonovala jsem Dolores na katedru antropologie Jihokarolínské univerzity.

Báječná zpráva. Wally Cagle se probral. Ne, ještě nedovede logicky uvažovat. Ne, na univerzitě ho už nikdo nesháněl.

Poděkovala jsem a zavěsila.

Čeho bych docílila další cestou do Columbie? Vystrašila Loopera? Vystrašila Palmera Cousinse? Našla Katy? Nakrkla Katy tím, že ji hledám? Nakrkla Skinnyho Slidella?

Výlet do Lancasteru?

Clover je na půli cesty.

Tím Katy nenakrknou.

Skinny to přežije.

Cagle stejně ještě mluví z cesty.

Vydala jsem se na jih po 321, pak na východ po 9 a očima neustále těkala ke zpětnému zrcátku. Dvakrát jsem si všimla čehosi, co jsem považovala za černé explorery. Dvakrát jsem zpomalila. Dvakrát mě ty vozy předjely. Ačkoli jsem navenek působila vyrovnaně, chlad uvnitř nezmizel.

Osm kilometrů před Lancasterem jsem zatelefonovala Terry Woolseyové do kanceláře šerifa.

„Detektiv Woolseyová tady dnes není,“ odpověděl mi mužský hlas.

„A mohu jí zavolat domů?“

„Jistě, madam, to můžete.“

„Ale vy mi nemůžete dát její číslo, že?“

„Ne, madam, to nemůžu.“

Sakra! Proč jsem si o to číslo Woolseyové neřekla?

Nechala jsem jí vzkaz.

„A číslo na okresního koronera?“

„To vám dát můžu.“ A udělal to. „Pan Park bude možná v kanceláři.“ Nezdálo se, že by tomu věřil. „A pokud ne, zkuste jeho pohřební ústav.“

Poděkovala jsem a zavěsila. Vtom jsem si všimla dalšího černého SUV. Když jsem zvedla oči od telefonu, na kterém jsem zrovna vytáčela číslo koronerovy kanceláře, vozidlo bylo pryč. Chlad ještě zesílil.

Spojovatel měl pravdu. Park v kanclu nebyl. Nechala jsem čtvrtý vzkaz během deseti minut a pak zastavila u benzinky, abych se zeptala, jak se dostanu k pohřebnímu ústavu.

Obsluha se pustila do porady se svým asistentem v pubertálním věku. Po dlouhé debatě bylo dosaženo shody: jedte po dálnici číslo 9 až k místu, kde přechází ve West Meeting Street. Pak zahrňte doprava na Memorial Park Drive, přejedte přes koleje, odbočte ještě jednou doprava a asi po čtyřech stech metrech hledejte nápis. Jestli se dostanete až ke hřbitovu, tak jste to minula.

Ani jeden si nedokázal vzpomenout na jméno ulice, kde se pohřební ústav nachází.

Kdo potřebuje Yahoo!?! Já tady mám své vlastní dva vyhledávače.

Jejich instrukce byly nicméně zcela přesné. Po patnácti minutách a dvou zatáčkách jsem si všimla dřevěného nápisu podepřeného dvěma bílými sloupky. Plasticky vyvedená písmena hlásala, že tady stojí Parkův pohřební ústav, a vyjmenovávala poskytované služby.

Zabočila jsem a jela dál po točité příjezdové cestě olemované azalkami a zimozrácem. Při deváté nebo desáté zatáčce jsem si všimla štěrkového parkoviště a skupiny staveb. Zaparkovala jsem a prohlížela si okolí.

Parkův pohřební ústav nebyl moc velký. Jeho nervové centrum tvořila jednopatrová záležitost se dvěma křídly a centrální částí, která vepředu vystupovala, dvěma sadami trojitých oken po obou stranách hlavního vchodu a komínem na střeše z asfaltových šindelů.

Za hlavní budovou byla vidět malá cihlová kaple s věžičkou a dvojítymi dveřmi. Za kaplí stály dvě dřevěné budovy, ta větší byla patrně garáž, ta menší asi kůlna.

Břečťan a brčál pokrývaly zem mezi budovami i kolem nich a trsy svlačce se plazily vzhůru od základů. Jilmy a virginské duby vrhaly na celý komplex věčný stín.

Vystoupila jsem a znovu mi naskočila husí kůže. V duchu jsem ke službám vyjmenovaným na nápisu u vchodu přidala ještě jednu. Pohřby. Kremace. Psychologická pomoc. Plánování. Věčný stín.

Skonči to melodrama, Brennanová.

Dobrá rada.

Stejně mi to tu ale nahánělo hrůzu.

Došla jsem k velkému cihlovému domu a zkusila otevřít dveře. Bylo odemčeno.

Vstoupila jsem do malé předsíně. Bílá plastová písmena na šedé tabuli naznačovala, kde se nachází recepce, přípravná, místnost zřízenců a salonky jedna a dvě.

Kdosi jménem Eldridge Maples měl rezervovaný salonek číslo dvě.

Zaváhala jsem. Je „přípravná“ snad eufemismem pro balzamovací sál? Je „recepce“ jen pro živé? Bílé plastové šipky ukazovaly, že obě leží přímo přede mnou.

Prošla jsem dveřmi do nazdobené haly s tmavě levandulovým kobercem a světle růžovými stěnami. Dveře a dřevěné obložení byly zářivě bílé a u stěn stály v pravidelných rozestupech napodobeniny korintských sloupů s rozetami a volutami u stropu.

Anebo to byly dórské sloupy? Korintské mají přece nahoře patku, ne? Ba ne, korintské sloupy mají rozety.

Přestaň!

Pohovky ve stylu královny Anny a křesla pro dva zaplňovala veškeré volné prostory mezi sloupy. Vedle každého stál mahagonový stoleček s hedvábnými květinami a krabičkami papírových kapesníků.

Palmy v květináčích rámovaly zleva i zprava dvojité dveře. Skříňové pendlovky stály osaměle na druhém konci chodby a jejich pomalé, vytrvalé tikání bylo jediným zvukem ve všudypřítomném tichu.

„Haló?“ zavolala jsem mírně.

Nikdo se neozval. Nikdo se neobjevil.
Zkusila jsem to znovu, o něco hlasitěji.
Pendlovky tikaly dál.

„Je tu někdo?“

Tohle je dopoledne tikajících hodin.

Zrovna jsem zvažovala, zda bude lepší „přípravná“ anebo „recepce“, když mi pronikavě zaječel mobil. Nadskočila jsem a rozhlédla se po okolí v naději, že si mé troufalosti nikdo nevšiml. Nikoho jsem neviděla, a tak jsem pelášila do předsínky a hovor vzala.

„Ano?“ sykla jsem.

„Jo.“

Zakroutila jsem očima jednou dokola. To se ten chlap nikdy nenaučí říkat „haló“?

„Ano?“ sykla jsem znovu.

„Jste snad v kostele nebo co?“ Slidell vydával zvuky, jako by zrovna pracoval na jedné ze svých oblíbených tyčinek Snickers.

„Něco na ten způsob.“

„Kde sakra jste?“

„V pohřebním ústavu. Proč mi voláte?“

Chvíli bylo ticho, jak si to Slidell přemílal v hlavě.

„Doktor Larabee mě požádal, abych vám dal echo. Prý dostal odpověď z oddělení písemností a napadlo ho, že by vás to mohlo zajímat.“

Tápala jsem v paměti, o čem je řeč.

„No, ten vzkaz, co jste s doktorem našli v Aikerových šortkách.“

Nenamáhala jsem se objasnit právě místo nálezu toho lístečku.

„Doktor říká, že s tou Columbií jste měla pravdu,“ pokračoval Slidell.

Nelogicky jsem se otočila zády ke vchodu do haly, jako kdyby pan Maples představoval riziko odposlechu.

„Pisatel toho vzkazu jel do Columbie?“

„Vypadá to tak. Technici použili nějaký voodoo světlo či co a dali dohromady pár chybějících písmenek.“

„Ještě něco?“

Venku klaply dveře; asi u kaple nebo u garáže. Vystrčila jsem hlavu z hlavního vchodu. V dohledu nikdo nebyl.

„Jediné další slovo, které rozluštili, bylo ‚cousins‘.“

Můj mozek zajiskřil jako při elektrickém zkratu.

Není pochyb. Cousins v tom má prsty. Mírím do Columbie.

Bylo to, jako by mě někdo probral fackou.

Malý, svalnatý muž s černými vlasy. Agent Úřadu pro rybolov a divokou přírodu, který neví vůbec nic o pytlácích medvědů.

Palmer Cousins.

Slidell pořád ještě mluvil, ale já ho neslyšela. Myšlenky mi zaběhly zpět k jednomu rozhovoru s Ryanem. Ostatky v latríně jsme našli v úterý. Smrták začal svoje fotografické pronásledování ve středu.

Palmer Cousins byl v sobotu na Footeově farmě. Věděl, co Boyd našel.

Dal tu veverku na moje auto Cousins? Byla to další výhružka Smrtáka? Sledoval mě? Drží u sebe Katy? Ublížil by jí, aby mě dostal?

Srdce mi prudce bušilo a dlaň svírající telefon se mi potila.

„Zavolám vám později,“ řekla jsem.

Slidell něco zadrmolil.

Umlčela jsem ho.

Třesoucíma se rukama jsem nacpala telefon do kabelky a opřela se do hlavních dveří.

A narazila do betonové hrudi.

Ten chlap byl asi stejně vysoký jako já, na sobě měl ebenově proužkované kalhoty a oslnivě bílou košili.

Zamumlala jsem něco na omluvu a ustoupila stranou, aby mohl projít.

Jedna ruka mu vystřelila dopředu. Ocelové prsty se uzavřely kolem mého bicepsu.

Cítila jsem, jak se mi celé tělo otáčí, viděla husté černé vlasy a odraz svojí tváře v zrcadlových sklech slunečních brýlí; ústa jsem měla dokořán překvapením.

Prsty se rozevřely nad mým levým uchem. Hlava mi cukla dopředu a narazila na dveře.

Celou lebkou mi projela bolest.

Bojovala jsem, abych se osvobodila. Ty ruce mě držely jako svěrák.

Prsty se mi zabořily do vlasů. Hlavou mi to mrštilo dozadu. Na tvářích jsem cítila krev a slzy.

Moje hlava znovu vystřelila dopředu a narazila na dřevo.

Krkem to škublo dozadu.

Dopředu.

Cítila jsem ránu a slyšela zadunění.

A pak už nic.

35

CÍTLA JSEM PLÍSEŇ, HNILOBU A JAKOUSI SLADKOU VŮNI,
JAKO KDYŽ se na pánvi smaží játra.

Nad hlavou jsem slyšela husí kejhání. Anebo to na sebe volaly na
nějakém vzdáleném jezeře?

Kde to jsem? Ležím natažená na čemsi tvrdém, ale kde?

Mozek mi nabízel jen nespojité útržky. Přívěs Cobbových.
Benzínka. Pohřební ústav. Někdo jménem Maples.

Prsty jsem prozkoumávala podlahu kolem sebe.

Hladká. Chladná. Rovná.

Hladila jsem její povrch a vdechovala pach.

Beton.

Rukou jsem si přejela přes obličej, cítila zaschlou krev, opuchlé oko
a bouli na tváři velikosti jablka.

Další záblesk vzpomínek.

Černé proužky. Antiseptická bílá.

Ten útok!

A pak co?

Po celé hrudi se mi rozlila bolest. Moje zmučené buňky šedé kůry
vydávaly jen příkazy, nikoli odpovědi.

Prober se!

Ted' hned!

Vsunula jsem obě dlaně pod sebe a pokusila se zvednout na kolena. Paže jsem měla gumové. Lebka se ponořila do bolesti. Křeč mi sevřela žaludek.

Svalila jsem se zpátky na zem. Beton příjemně chladil mou tvář.

Srdce mi bušilo až v uších.

Kde? Kde? Kde?

Další strohý příkaz.

Hýbej se!

Překulila jsem se na záda a pomalu se posadila. Mozkem mi problesklo bílé světlo. Pod jazykem mi zacukalo.

Přitáhla jsem si kotníky k zadku, sklonila bradu a zhluboka dýchala.

Nevolnost a závrať zvolna ustupovaly.

Pomalu jsem zvedla hlavu, otevřela jedno zdravé oko a upřeně se zahleděla do okolní tmy.

Byla neproniknutelná.

Počkala jsem, až se mi rozšíří zorničky. Nerozšířily se.

Bázlivě jsem se překulila na kolena a vstala, rukama jsem tápala ve tmě, krčila se, hmatala kolem sebe. Slepá bába. Jo, přesně to jsem.

Po dvou krocích se mé dlaně dotkly betonové stěny. Jako krab jsem se vydala podél ní. Tři kroky do rohu. Obrat o devadesát stupňů, pak podél další kolmé zdi, pravou ruku před sebou, levou jsem šátrala po betonu, jako bych četla Braillovo písmo.

Proboha živého. Jak malé je tohle moje vězení? Jak malé? Cítila jsem, jak mi na čele i na krku vyráží pot.

Čtyři kroky a palec levé nohy narazil do nějakého předmětu. Zapotácela jsem se. Obě ruce mi vystřelily do temnoty a pak udeřily do čehosi tvrdého a hrubého, holení jsem se praštila o hranu na podlaze.

Vykřikla jsem bolestí a třásla jsem se strachy.

Opět to chvění v ústech, ta hořká pachut'.

Zakopla jsem o jakýsi betonový překlad. Teď jsem ležela na břiše jak dlouhá, tak široká, ruce a paže rozhozené, chodila opřená o jeho hranu.

Rozpustila jsem se do betonu. Ze zdravého oka mi vytryskla slza a stékala mi dolů po tváři. Druhá vytékala z toho opuchlého a páčila na živém mase.

Studený pot. Palčivé slzy. Bušící srdce.
Další obrazy, tentokrát rychlejší.
Chlap jako buldog s hustými černými vlasy.
Zrcadlová skla. Legrační odraz mého vlastního vyděšeného obličeje.
Přeskok do minulosti. Osmačtyřicet hodin. Rozhovor mezi
Slidellem a královnou krásy.

„Co jste viděla?“

„Sebe.“

Dolores mluvila o těch zrcadlovkách!

Prokristapána! Muž, který na mě zaútočil, byl za Caglem!

Cagle strávil minulý týden v komatu.

Mysli!

Tvář mi hořela. V holeni mi nepříjemně cukalo. Oteklým okem mi
pulzovala krev.

Mysli!

Kaleidoskop obrazů.

Běžkyně se sluchátky. Paní Cobbová. Kukačka. Fotky.

Zadržela jsem dech.

Zápalky!

Zajela jsem prsty do zadní kapsy džin.

Prázdná.

Do druhé. V té zběsilosti jsem si ulomila nehet.

Obě přední kapsy.

Kapesníček, niklák, cent.

Ale vždyť jsem tam ty sirky dávala. Víím, že ano. Paní Cobbová mě
o to požádala. Možná si to přesně nepamatuju. Měla bych si ty
sekvence projít pomaleji.

Měla jsem pocit, že se stěny tlačí přímo na mě. Jak maličký je ten
prostor, ve kterém jsem chycená? Proboha! Klaustrofobie se přidala
ke strachu a bolesti.

Ruce se mi trásly, když jsem prohledávala jednu kapsu po druhé.

Ty sirky tam někde musejí být.

Prosím!

Zabořila jsem prsty do malého čtverečku nahoře na přední pravé
kapse. Sevřely se kolem obdélníkového předmětu, na jedné straně
silnějšího, na druhé hrubého.

Kartonek se sirkami.

Kolik jich zbylo?

Odklopila jsem víčko a ukazováčkem a palcem odpočítávala.

Šest.

Tak ať to stojí za to. Nezvorej to!

Šest. Jenom šest!

Uklidni se! Vezmi to po kvadrantech. Najdi světlo. Najdi východ.

Otočila jsem se směrem, kde, jak jsem doufala, byl střed místnosti, roztáhla jsem nohy, ulomila jednu zápalku a přejela s ní po škrťátku.

Hlavička odpadla, aniž by se zapálila.

Sakra! Už jen pět!

Utrhla jsem další a škrťla, hlavičku jsem tlačila k hrubému proužku bříškem palce.

Zápalka zapraskala, zaplála, osvětlila mou košili, ale celkem nic víc. Zvedla jsem ji nad hlavu a lezla kupředu a do paměti si ukládala okolí. Z toho, co jsem viděla, ta místnost vypadala poměrně velká.

Bedny a lepenkové krabice u stěny, podél níž jsem se před chvílí plížila. Náhrobní kámen, který mě připravil o kus holeně, ležel na podlaze. Kovové police spojené perforovanými plíšky. Mezera mezi policemi a stěnou.

Oheň mi spalil prsty. Upustila jsem sirku.

Tma.

Další slepecká chůze. Na konci polic jsem škrťla třetí zápalkou.

Dřevěné dveře uprostřed stěny.

Naklonila jsem sirku dolů, aby se plamen rozhořel, a hledala vypínač.

Nic.

Plamínek dohasl. Upustila jsem sirku, vykročila ke dveřím, chopila se kliky a stiskla.

Zamčeno!

Vší silou jsem se vrhla proti dveřím, bušila do nich pěstmi, kopala, křičela.

Žádná odpověď.

Vzteky a zoufalstvím se mi chtělo ječet.

Ustoupila jsem, otočila se o čtvrt obratu doprava, udělala pár kroků a zapálila čtvrtou sirku.

Z inkoustové černi se vynořil stůl, na něm nějaké věci a vedle na zemi větší předměty.

Sirka dohořela.

Centrum mé vizuální paměti si ukládalo tři záblesky, aby z nich vytvořilo poskládaný obraz.

Ta místnost je velká asi šestkrát tři a půl metru.

Fajn. To se dá zvládnout. Moje klaustrofobie o stupínek klesla. Můj strach ne.

Krabice a police podél jedné stěny, stůl a pracovní ponk naproti, za ním skladiště, na vzdálenějším konci dveře.

Vrátila jsem se do středu místnosti, hlavičku předposlední zápalky přiložila ke škrátku. Než jsem zatlačila, uvědomila jsem si, že se tady okolní černě mění spíš v cínovou barvu.

Obrátila jsem se. Vysoko nad stolem jsem spatřila malý čtverec.

Podívala jsem se lépe.

Ten čtverec bylo okno zakryté mříží, špinou a prachem.

Zastrčila jsem zápalky do kapsy, vylezla na stůl, natáhla se na špičky a podívala se ven.

To okno bylo zpola pod zemí, obklopené změtí popínavých rostlin. Horní částí jsem viděla stromy, kůlnu, měsíční světlo vycházející ze škvíry mezi mraky ve tvaru lílků.

Znovu jsem slyšela husy a uvědomila si, že jejich kejhání tlumí hlína a beton, nikoli výška a vzdálenost.

Puls se mi opět rozběhl. Dech se zrychlil.

Jsem uvězněná v nějaké podzemní místnosti, ve sklepě nebo suterénu. Jediná cesta ven patrně vede po schodišti za těmi zamčenými dveřmi.

Zavřela jsem oči a zhluboka dýchala.

Hýbej se! Dělej něco!

Seskočila jsem ze stolu a v měsíčním světle se v tu chvíli roztančil tucet nějakých vláken; každé zářilo jako třpytivá hedvábná pavučina. Sladký játrový pach zesílil.

Přistoupila jsem blíž.

Na jednotlivých vláknech byly přivázané balíčky velikosti mé pěsti. Pod každým z nich stál malý hořák se stínítkem.

Medvědí žlučníky! Musely být už vysušené, protože hořáky byly vypnuté.

Vztek a zlost přemohly poslední zbytky klaustrofobie.

Dělej něco! Rychle! Mraky se brzy zase zatáhnou.

Škrtla jsem pátou zápalkou a přesunula se k opačnému konci stolu.

Registrační skříňky. Parkovací značky. Stojany na květiny s dlouhými špičatými hroty. Dětská rakev. Miniaturní ocelový trezor. Válce svinutého umělého trávniku. Stan.

Rozvinula jsem jednu vrstvu plátna, popadla stanový kolík, zastrčila si ho do kapsy a přešla přes celou místnost.

Najdi svíčky! Rozsviť si u dveří. Tím stanovým kolíkem se pokus rozbít zámek nebo vypáčit kliku.

Skoro jsem nedýchala. Škrtla jsem poslední sirkou a pozorně prohlížela krabice.

Balzamovací tekutiny. Tvrdnoucí směs.

Došla jsem k policím, dřepala na bobek a zadívala se do otevřeného bedny.

Chrániče na oči, chirurgické trokary, skalpely, drény, injekční stříkačky a jehly. Nic, čím by se daly vypáčit dveře.

Místnost se začala nořit do tmy.

Dostala bych se k některému z těch hořáků? Zapálila bych ho?

Narovnala jsem se.

Na horní polici stála výstavka bronzových a mramorových uren. Orel s rozepjatými křídly. Tutanchámonova posmrtná maska. Zkroucený dub. Řecký bůh. Dvojitá krypta.

Ježíšikriste! Je v těch urnách popel po kremaci? Mrtví, které si nikdo nevyzvedl, tu teď shlížejí na moje muka? Dokázal by bronzový orel rozbít dřevěné dveře? Uzvedla bych ho?

Mraky se zatáhly. Sklep si opět přivlastnila temnota.

Doplížila jsem se zpátky ke stolu, vylezla nahoru a vykoukla ven. Podařilo by se mi přilákat něčí pozornost? Stojím o to? Mohl by se ten černovlasý chlap vrátit a dorazit mě?

V noze a obličeji mi pulzovala bolest. Slzy mě pálily do vnitřní strany víček. Zaťala jsem zuby a nedovolila jim, aby se spustily dolů po tvářích.

Krajina za oknem připomínala zátiší v černém.

Ubíhaly minuty. Hodiny. Tisíciletí.

Bojovala jsem s pocitem bezmoci. Někdo určitě přijde. Ale kdo? Kolik je vůbec hodin?

Podívala jsem se na hodinky. Tma byla tak hustá, že jsem neviděla ani vlastní ruku.

Kdo ví, že jsem tady? Do mozku se mi zakouslo zoufalství. Nikdo!

Najednou se venku objevilo světlo problikávající mezi stromy. Hýbalo se.

Pozorovala jsem ten světelný bod, jak se blíží k tmavší skvrně, o níž jsem věděla, že je to kůlna. Zmizelo, pak se znovu rozzářilo a pohnulo směrem ke mně. Stále se přibližovalo. Chtělo se mi vykřiknout, ale zarazila jsem se. Začala jsem rozeznávat mužskou postavu. Byl už hodně blízko, mimo mé zorné pole.

Nad hlavou mi bouchly dveře.

Seskočila jsem ze stolu, rychle se vydala napříč místností a skrčila se za vzdálenější řadu polic. Přitiskla jsem se k nim a konstrukce se zakymácela. Sáhla jsem do kapsy, vyndala stanový kolík, sevřela ho v prstech a spustila dolů, špičkou k zemi.

Po chvíli jsem zaslechla nějaký pohyb za dveřmi do sklepa. Otočení klíčem. Otevírání dveří.

Skoro jsem nedýchala a vykukovala skrz urny.

Ten muž se zastavil ve dveřích a vysoko nad pravým ramenem držel lucernu. Byl malý a svalnatý, měl husté černé vlasy a asijské oči. Rukávy měl vyhrnuté a nad pravým zápěstím tetování. *SEMPER FI*.

Hershey Zamzow mluvil v souvislosti s obchodem s medvědí žlučí o jakémisi asijském prostředníkovi.

Sonny Pounder mluvil o korejském dealerovi.

Ricky Don Dorton vymyslel svůj plán s rakvemi společně s kamarádem od mariňáků.

Terry Woolseyová vyslovila podezření ohledně smrti svého milence a osoby, která ho nahradila v úřadu koronera.

Během dalšího úderu srdce mi moje mysl sestavila kompletní mozaiku.

Ten, co na mě zaútočil, je muž, který tak rychle nabalzamoval tělo Murraeye Snowa. Muž, který navštívil Wallyho Caglea. Muž, který pašoval drogy a medvědí žluč s Rickym Donem Dortonem.

Ten, co na mě zaútočil, je koroner lancasterského okresu James Park! James Park je Korejec.

Park vstoupil dovnitř a rozmáchl se lucernou kolem sebe. Slyšela jsem, jak se rychle nadechl, a viděla, jak celý ztuhl.

Park se vydal na opačnou stranu od polic a v levé ruce svíral jutový pytel. Ten pytel se hýbal a měnil tvar jako živý tvor.

Adrenalin mi pronikl do každé buňky mého těla.

Parkův světelný kruh ozařoval strašidelné předměty ve sklepech a jeho trhavé pohyby dokazovaly, jak je nositel lucerny vzteklý. Slyšela jsem jeho dech, cítila jeho pot.

Prsty kolem kolíku se mi ještě více sevřely. Podvědomě jsem napjala tělo a přitiskla se těsněji k policím.

Konstrukce se zakymácela a ťukla do stěny.

Park namířil světlo svým směrem. Udělal krok ke mně. Další. Plamen ozařil moje chodidla, nohy. Pomalým pohybem jsem schovala ruku s kolíkem za záda.

Slyšela jsem další nádech, jak se Park zastavil a zvedl lucernu. Ačkoli to nebylo ostré světlo, pod jeho náhlým nápirem se mi zdravé oko přimhouřilo. Hlavou jsem ucukla ke straně.

„Tak se konečně setkáváme, doktorko Brennanová.“

Ten hlas byl monotónní, měkký a vysoký jako hlas dítěte. Park se ho tentokrát nenamáhal měnit, ale já ho okamžitě poznala. Smrták.

Sevřela jsem kolík ještě pevněji. Všechny svaly v těle jsem měla napjaté.

Park se ledově usmál.

„Víte, já i mí společníci si nesmírně ceníme vašeho boje za záchranu přírody, a tak jsme se rozhodli vám na důkaz vděčnosti věnovat malý dárek.“

Park zvedl pytel. Uvnitř se cosi svinulo a pár záhybů na jutě se ponořilo do stínu.

Stála jsem bez hnutí, záda přimáčknutá ke stěně.

„Nechcete mi nic říct, paní doktorko?“

Jak to sehrát? Rozumově? Lichotkami? Zaútočit? Rozhodla jsem se zůstat zticha.

„Nu dobrá. Takže ten dárek.“

Park o krok ustoupil a stín mě znovu celou spolkl. Pozorovala jsem ho, jak pokládá lucernu na zem a začíná rozvazovat pytel.

Aniž bych přemýšlela, zasunula jsem kolík pod polici a oběma rukama se do něho opřela jako do páky. Vratká konstrukce se zakymácela, ale pak se vrátila na původní místo.

Park byl tak zabrán do své činnosti, že si toho nevšiml.

Pustila jsem kolík.

Park zvedl hlavu.

Oběma rukama jsem uchopila kovovou svislou vzpěru a vší silou do ní strčila.

Park se narovnal.

Police se naklonily. Urny proletěly vzduchem.

Park vymrštil obě ruce nad hlavu a sklonil se. Masky z Karnaku ho zasáhla do pravého spánku. Upadl. Slyšela jsem, jak hlavou udeřil o beton.

Sklo lucerny se roztříštilo a světlo zhaslo. Zbýl po něm jen zápach petroleje.

Věci padaly na zem a kutálely se po podlaze. Celé to trvalo věčnost.

Když ten rachot konečně ustal, vystříдалo ho děsivé ticho.

Tma jako v katakombách.

Naprostý klid.

Uder srdce. Druhý. Třetí.

Je Park v bezvědomí? Mrtvý? Jen leží a čeká? Mám utéct? Znovu si vzít ten kolík?

Pytel zašustil. V tom tichu to znělo jako hrom.

Zadržela jsem dech.

Vypouští Park do světa svůj zlovolný dárek?

Nepatrný zvuk, jako by se o beton otíraly nějaké šupiny.

Zase ticho.

Opravdu jsem to slyšela?

To slaboučké šoupání se ozvalo znovu, pak utichlo a po chvíli pokračovalo.

Něco se tu hýbe!

Co mám dělat?

Veškeré mé reakce naráz umrtvilo hrozivé, ohromující chřestění.

Hadi!

Představila jsem si kluzká těla, jak se stáčejí a připravují k útoku. Rozeklané jazyky. Lesklé oči bez víček.

Hrud' mi křečovitě sevřel arktický led a dál se rozléval do mého srdce, žil, žaludku a konečků prstů.

Co je to za hady? Zmije? Může zmije chřestit? Chřestýš? Nějaký exotický druh z Jižní Ameriky? O Parkovi jsem už věděla své, takže jsem nepochybovala, že ti plazi jsou jedovatí.

Kolik jich tu je, kolik se jich tu kolem mě plíží ve tmě?

Připadala jsem si úplně osamělá. Naprosto opuštěná.

Prosím, prosím, ať někdo přijde!

Jenomže on nikdo nepřijde. Nikdo totiž neví, kde jsem. Jak jsem mohla být tak blbá?

Silou vůle jsem donutila mozek, aby začal znovu fungovat, a myšlenky se mi rozletěly do milionu různých směrů.

Jak had hledá svou kořist? Zrakem? Čichem? Podle tepla? Podle pohybu? Zaútočí hned, anebo se snaží kontaktu vyhnout?

Mám zůstat nehybně stát? Mám vyrazit ven? Najít ten kolík?

Další zachřestění.

Panika převálcovala rozum. Se zdravým okem doširoka otevřeným jsem vyrazila ke dveřím.

Zakopla jsem o spadlou polici a padla po hlavě do sutin. Rukou jsem se dotkla masa a kostí a podvědomě sebou škulba.

Vlasy. Něco teplého a vlhkého na podlaze.

Park!

Chřestění hrálo crescendo.

Se slzami na krajíčku jsem se překulila napravo a ucítla dřevěnou nohu.

Postav se! Zvedni hlavu nahoru, ať na tebe nedosáhne!

Jak jsem se pokoušela vydrápat na nohy, všimla jsem si, že za oknem se zablesklo světlo.

Potom mi kotník sežehl bílý plamen.

Vykřikla jsem bolestí a hrůzou.

Oprěla jsem se o stůl a pálení postupovalo nohou nahoru až do slabin. To málo, co jsem ještě viděla, se mi začalo zamlžovat.

Myšlenky mi zalétly na jiné místo, do jiné doby. Spatřila jsem Katy, Harry, Petea, Ryana.

Zaslechla jsem bušení, skřípění a pak mě někdo zvedl.
Potom už nic.

36

TRVALO TÝDEN, NEŽ JSME SI S RYANEM MOHLI DOTÁHNOUT plážová lehátka přes Anninu lávku a postavit je k moři. Byla jsem oblečená do dlouho očekávaných bikin a elegantní bílé ponožky. Slaměný klobouk se širokou krempou a sluneční brýle à la Sophia Loren mi zakrývaly monokl a škrábance na tváři. Levé noze jsem ulevovala hůlkou.

Ryan měl na sobě surfařské kraťasy a vrstvu slunečního krému, která by ochránila i Bílou velrybu. Po prvním dni stráveném na pláži se zbarvil jako jahodová zmrzlina. Druhého dne se začal blížit zlatavému odstínu tabákových listů.

Já a Ryan jsme si střídavě četli a povídali a Boyd buď štěkal na vlnobití anebo honil racky.

„Hoochovi se tady líbí,“ konstatoval Ryan.

„Jmenuje se Boyd.“

„Škoda že si to Birdie přece jen nerozmyslel.“

V uplynulém týdnu mi Slidell, Ryan a Woolseyová dodali chybějící střípky skládanky. S Ryanem jsme tak trochu kličkovali, o vrcholných okamžicích v Lancasteru jsme sice mluvili, ale také se jim vyhýbali. Ryan cítil, že na mě ty chvíle hrůzy pořád doléhají.

Z těch hadů se vyklubali chřestýši lesní pochytaní ve Smoky Mountains. Park velmi rád pracoval s přírodními ingrediencemi. Díky

Slidellovi a Rinaldimu mě uštknuli jen dvakrát. Díky Woolseyové jsem se dostala do nemocnice dřív, než se jed rozšířil do celého těla.

Po prvních čtyřiaadvaceti hodinách, kdy mi bylo příšerně špatně, se můj stav začal zlepšovat a každodenní Ryanovy návštěvy uspíšily mé uzdravení. Čtyři dny po setkání s plazy ve sklepě pohřebního ústavu jsem už byla zpátky doma. Tři dny nato jsme s Ryanem vyrazili na Sullivanův ostrov a Boyda předvádějícího své uslintané představení vezli s sebou na zadním sedadle.

Nebe bylo modré. Písek bílý. Kolem okrajů mých plavek svítily růžové pruhy. Ačkoli levé chodidlo a kotník jsem měla ještě nateklé a trochu bolavé, cítila jsem se báječně.

Moje náhle prozření, pokud šlo o Jamese Parka, bylo správné. Park a Dorton spolu pašovali drogy už za války ve Vietnamu. Když se Dorton vrátil do Států, investoval svůj zisk do loveckých táborů a stripťózových klubů. Park se po svém návratu zapojil do práce v rodinném podniku. Matka i otec Parkovi, oba narození v Soulu, vlastnili pohřební ústav ve městě Augusta v Georgii. Po několika letech a s menší pomocí rodičů si James otevřel v Lancasteru vlastní podnik.

Park a Dorton zůstali ve styku a Park si jednou zajel do Dortonova tábora v divočině. Ricky Don, který už byl dobře zběhlý v oboru export-import, se kamarádovi zmínil, jak se dá pašováním drog a zvířat rychle zbohatnout. Park se připojil a rozhodl expandovat na asijské trhy.

Jason Jack Wyatt dodával medvědy z hor. Harvey Pearce lovil na pobřeží a vozil Dortonovi části jejich těl do Charlotte, kam pašoval drogy. Park žlučníky sušil a posílal do Asie, často výměnou za drogy, které doplnily sortiment jihoamerických dodavatelů Rickyho Dona.

„Chceš namazat?“ Ryan zakýval lahvičkou.

„Díky.“

Ryan mi natřel ramena opalovacím mlékem.

„Níž?“

„Prosím.“

Jeho ruce mi sjížděly dolů po zádech.

„Níž?“

„Hm.“

Konečky prstů zajel pod gumu kalhotek od bikin.

„To bude stačit.“

„Určitě?“

„Tam dolů sluníčko nesvítí, Ryane.“

Ryan se svalil na lehátko a mě napadla další otázka.

„Co myslíš, jak Cobb přišel na to obchodování se žlučí?“

„Cobb vyšetřoval v tyrrellském okrese pytláky želv a na medvědy narazil náhodou, když sledoval Harveyho Pearce.“

Při pomyšlení na Harveyho Pearce se mě zmocnil vztek.

„Ten hajzl lákal medvědy na medové koláče, pak jim vystřelil mozek z hlavy, uřezal tlapy, vyřízl žlučník a zbytek prostě zahodil.“

„Možná že se Harvey ocitne v pekle mezi samými medvědy a nebude mít u sebe nic než kapslíkovku.“

Napadlo mě ještě něco jiného.

„Ten vzkaz v peněžence Briana Aikera mě fakt zmátl.“

„Vzkaz pro Aikera.“

„Jo. Já byla přesvědčená, že Cobb myslel Columbii v Jižní Karolíně. Zapomněla jsem, že Harvey Pearce žil v Columbii v Severní Karolíně.“ Nad svou vlastní hloupostí jsem jen zavrtěla hlavou. „A taky jsem si myslela, že se tam píše o Palmeru Cousinsovi.“

„No jo, on myslel množné číslo od slova bratranec – cousin. Naše dynamické duo ze Sneedvillu v Tennessee.“ Po kratším gramatickém škobrtání jsme se s Ryanem dohodli, že ve spojitosti s agentem Cobbem budeme používat mužský rod.

„Bratraci Melungeoni.“

Pozorovala jsem pelikána, jak se střemhlav vrhá k hladině, skládá křídla a mizí ve vlnách. Po pár vteřinách se vynořil s prázdným zobákem.

„Myslíš, že Spixův ara a vodilka byli jen šikovný vedlejší produkt?“

„Dorton patrně požádal bratrance J. J., aby sehnal vodilku. Nejspíš měl v úmyslu přesvědčit své stálé zákazníky, že ta rostlina báječně zamaskuje přítomnost drogy při testování moči.“

„A Harvey Pearce asi dostal aru stejným způsobem jako toho ptáka, o kterém mluvil Pounder.“

„Asi jo,“ souhlasil Ryan. „Tyree dělal pro Dortona, prodával na ulici koks. Tyree, Dorton, Pearce a Park se pravidelně scházeli na

Footeově farmě. Pearce nejspíš při jedné takové příležitosti přivezl papouška. Bohužel to zvíře nepřežilo.“

„Někdo si ale schoval peří, protože si myslel, že ho za pár babek střelí.“

Přesně jak říkala Rachel Mendelsonová.

„Jo, tak bych to viděl i já,“ přitakal Ryan.

Boyd zaregistroval děcko na kole, pár metrů běžel s ním a pak vyrazil za jespákem.

„Tamela neměla s drogami nic společného, na tu farmu prostě jen odjela s Tyreem.“ Představila jsem si Banksovy sestry u sebe v kuchyni. „Měl jsi vidět výraz její tváře, Ryane. Tomu, co mi říkala o miminku, věřím.“

„Stejně by ji nemohli stíhat. Neexistuje způsob, jak prokázat příčinu smrti.“

Oba jsme o tom chvilku přemýšleli.

„Takže Cobb dal echo Brianu Aikerovi a oba se do toho pustili. A Dorton nebo Park na to přišli,“ pokračovala jsem.

„Příkaz patrně vydal Dorton, ale podle Tyreeho prý Aikera zabil Park,“ navázal Ryan. „Zdrogoval ho, dovezl dvě auta na molo a to Aikerovo shodil do vody. Nepřekvapilo by mě, kdyby se ukázalo, že tu druhou káru řídil Tyree.“

„A Tyree zabil Cobba.“

„Nevinný obžalovaný tvrdí, že není žádný vrah. Prý jen kšeftuje. Plní lidské potřeby. Tyree se přiznal jediné k tomu, že dovezl Cobbovy ruce a hlavu na Footeovu farmu v pytlí, který mu dal Park. Ten tím chtěl zkomplikovat identifikaci těla.“

„Dvě kulky do hlavy ti připadá jako Parkův styl?“ zeptala jsem se.

„Ne tak docela,“ souhlasil Ryan. „Tyree tvrdí, že nic neví ani o částech medvědích těl. Prý to byl výhradně kšeft Jasona Jacka a Harveyho. Prý musel pár těch medvědů vyndat a přemístit, protože latrína už byla plná a on se bál, že ten smrad přiláká pozornost ke Cobbovým ostatkům.“

„Jenom blbec by vykopal to, co chce schovat.“ V hlavě se mi vylíhla další otázka. „Zabil Park Dortona?“

„To pochybuju. Neměl motiv a toxikologie ukázala, že Dortonovi kapal koks a alkohol i z uší. Asi se nikdy nedozvíme, jestli to byla vražda, anebo to chlapec jenom přehnal.“

„Fajn, Ryane. Beru.“

„Byl to labužník.“

Obrátila jsem oči v sloup. Trochu to zabořelo.

„Ale víme, že Park si zajel do Charlotte dva dny po zatčení Sonnyho Poundera.“

Tou dobou jsem prohlížela kosti Tamelina dítěte.

„Proč?“ chtěla jsem vědět.

„To není tak docela jasné. Slidell ovšem zjistil, že Park platil kreditkou u benzínky na křižovatce Woodlawn a I-77.“

„Myslíš, že Park a Dorton měli v úmyslu oddělat Poundera, kdyby mluvil?“

„To by mě nepřekvapilo. Jasné je, že Park zabil Murraeye Snowa. Woolseyová našla v suterénu pod kaplí plechovku Ma Huang.“

„Určitě mi povíš, co to je.“

„Ma Huang, neboli chvojník čínský, je asijský rostlinný jed. Na ulici ho znají jako ‚bylinkovou extázi‘.“

„Nech mě hádat. Ma Huang obsahuje efedrin.“

„Pochvala, studentko Brennanová.“

„Park věděl, že Snow má slabé srdce.“

„Petrně mu uvařil čaj říznutý Ma Huang. Obvykle se to takhle podává. A bum. Zástava srdce.“

„Proč?“ zeptala jsem se.

„Ze stejného důvodu otrávil i Caglea. Začínal být nervózní, že je o bezhlavou kostru najednou tak velký zájem.“

„Ale *jak* otrávil Caglea?“

„Jelikož náš hrdina neznal Cagleův zdravotní stav, musel sáhnout po něčem silnějším. Po něčem, co by si poradilo i se zdravým chlapem. Slyšela jsi někdy o tetrodotoxinu?“

„Je to neurotoxin, který produkuje čtverzubec fugu. Zkráceně se mu říká TTX.“

Ryan se na mě podíval, jako bych mluvila rumunsky.

„Fugu je japonská ryba,“ vysvětlovala jsem. „Gram TTX je asi tak tisíckrát jedovatější než gram kyanidu. V Asii kvůli němu každoročně

umírá spousta návštěvníků restaurací. Nejhorší na TTX je, že paralyzuje celé tělo, ale mozek si přitom stále uvědomuje všechno, co se děje.“

„Ale Cagle přežil.“

„Už mluví?“

„Ještě ne.“

„Takže nevíme, jak mu Park ten sajrajt naservíroval.“

Ryan zavrtěl hlavou.

„A jak víš, že Park použil TTX?“ zeptala jsem se.

„Tetrodotoxin vypadá jako heroin. Kromě Ma Huang obsahovala Parková farmakopéa ještě balíček bílého krystalického prášku. Woolseyová ho dala otestovat.“

Nad hlavami nám zakroužil racek, přistál a poskočil jako dětská gumová hračka do vany.

„Proč ti hadi?“ chtěla jsem vědět.

„Tvoje smrt musela vypadat jako nehoda.“ Ryan napodobil televizního hlasatele. „V lancasterském okrese dnes chřestýš uštkl známou antropoložku, která tu byla na výletě.“ Ryanův hlas se vrátil k normálu. „Jenomže to odnesl sám Park.“

Při vzpomínce na to, jak Parková hlava zapraskala, když narazila na beton, jsem se zachvěla. Podle policejního hlášení utrpěl Park smrtelné zlomeniny lebky, a to jednak od padajícího předmětu a jednak od toho, jak udeřil hlavou o podlahu.

Boyd si všiml racka plachtícího k pobřeží a vyrazil přes pláž. Pták vzlétl. Boyd ho ještě chvíli následoval, pak se vrátil, oklepal a oba nás zasypal směsí písku a slané vody.

„Heineken?“ zeptala jsem se a zakryla si tvář pažemi.

„*S'il vous plaît.*“

Otevřela jsem chladicí tašku a vylovila pivo pro Ryana, vodu pro Boyda a dietní colu pro sebe.

„Proč myslíš, že mi Park posílal e-maily jako Smrt'ák?“ ptala jsem se, když jsem Ryanovi podávala pivo. Boyd zvedl čenich a já mu nalila do dámy trochu vody.

„Chtěl, abys dala ruce pryč od té lebky z latríny.“

„Ale uvažuji přece, Ryane. Ty maily začaly chodit ve středu. Jak v té době mohl Park vědět, kdo jsem a co jsme našli?“

„Rinaldi rozeslal zprávu o bezhlavé kostře v úterý. Patrně odešla i do Lancasteru, tudíž i ke koronerovi. Zjistíme to. Slidell je přesvědčený, že Tyree promluví.“

„Slidell,“ odfrkla jsem si.

„Skinny není tak špatný,“ poznamenal Ryan.

Neodpovídala jsem.

„Zachránil ti život.“

„Ano,“ přitakala jsem.

Boyd se převalil na bok do stínu vedle mého lehátka. Ryan se vrátil k Zeměploše Terryho Pratchetta. Já se znovu začetla do časopisu *E*.

Nedokázala jsem se soustředit. Myšlenky mi stále odbíhaly ke Skinnymu Slidellovi. Nakonec jsem to vzdala.

„Jak Slidell věděl, kde jsem?“

Ryan si prstem založil stránku v knize.

„Rinaldiho pátrání v Dortonově minulosti odhalilo, že dávný pašerácký kámoš Rickyho Dona od maríny není nikdo jiný než lancasterský koroner. Slidell se tě pokusil před Parkem varovat, když ti na mobil volal, co se zjistilo z Aikerova vzkazu.“

„A já mu to položila.“

„Podle Rinaldiho prý Slidell chvíli soptil, ale pak souhlasil, že zajedou k tobě domů. Nebyla jsi tam, ale Geneva jim ukázala tvůj vzkaz.“

„Kde stálo, že jedu do Jižní Karolíny.“

„Slidell si to dal dohromady s tvou zmínkou o pohřebním ústavu a oba s Rinaldim vyrazili do Lancasteru. Dostali se tam právě ve chvíli, kdy se ti ten chřestýš představoval. Woolseyová byla s nimi a odvezla tě do nemocnice. Podle Skinnyho prý policejním autem skoro prorazila hlavní vchod do špitálu.“

„Hm.“

„Skinny mi volal z nemocnice a řekl mi, co se stalo.“

„Hm.“

„A přiznal, že se s Tamelou spletl.“

„Vážně?“

„Donesl Banksovým chryzantému.“

„Cože?“

„Žlutou. Jel ji speciálně koupit do obchodů.“

Skinny věnoval Gideonu Banksovi květinu.

Hm.

„Asi jsem na něj byla moc tvrdá. Nerada to přiznávám, ale je to vážně dobrej polda.“

Ryanovi po rtech přelétl úsměv.

„A co agent Cousins?“

„No dobře, spletla jsem se. Ale Katy s ním do Myrtle Beach stejně neodjela.“

„A kde byla?“

„Strávila pár dní v Asheville s Petem. Neobtěžovala se mi to sdělit, protože se urazila, jak jsem na ni tlačila kvůli těm mailům od Smrtáka. Ale to už je jedno. Katy dnes ráno volala z Charlottesville a byla úplně hotová z jakéhosi medika jménem Sheldon Seabourne.“

„Přelétavé mládí.“

Ryan i já jsme se znovu začetli. S každou další stranou jsem si uvědomovala, jak naivně jsem si představovala hnutí na ochranu přírody. Občas se mě zmocňovalo znechucení. A takový okamžik nastal zrovna teď.

„Víš, že v roce devatenáct set devadesát šest bylo ze Spojených států vyvezeno devět milionů želv a hadů?“

Ryan si položil knihu na prsa. „Určitě by ses nezlobila, kdyby mezi nimi bývali byli i tví chřestýši.“

„Slyšel jsi někdy o Nadaci pro odchov divoké zvěře v zajetí? Jsou z Arizony.“

„Ne.“

„Jejich heslo zní: ‚bude-li obchod se želvami postaven mimo zákon, uděláte z nás všech kriminálníky‘.“

„To je přece postavený na hlavu.“

„Tihle laskaví občané ti klidně prodají párek galapážských želv za osm až deset tisíc babek. Taky si u nich můžeš koupit druh vrabce, který je na seznamu ohrožených druhů. A najdou se takoví idioti, co za něj zaplatí i dva tisíce.“

„Existuje přece CITES,“ opáčil Ryan. „A zákon o ohrožených druzích.“

„Ochrana na papíře,“ odsekla jsem opovržlivě. „V tom zákoně je spousta děr a hodně špatně se prosazuje. Jen si vzpomeň, co nám Rachel Mendelsonová vyprávěla o Spixově arovi.“

Ryan přisvědčil.

„Tohle si poslechni.“ Citovala jsem z článku, který jsem právě četla. „V Brazílii se v roce 1996 Hector Ugalde přiznal, že pašoval aru hyacintového.“ Zvedla jsem oči. „Ugalde dostal tři roky podmíněně a desetitisícovou pokutu. Tak to ho určitě zastavilo.“

Boyd došel ke mně a položil mi čenich na koleno. Pohladila jsem ho po hlavě.

„Celý svět ví o velrybách a pandách a tygrech a nosorožcích. Tahle zvířata jsou v kurzu. Mají svoje nadace a mikiny a plakáty.“

Boyd sledoval pohledem jespáka a přemýšlel.

„Každý rok vyhyne padesát tisíc druhů rostlin a zvířat, Ryane. Za padesát let zmizí celá jedna čtvrtina všech druhů na světě.“ Mávla jsem rukou směrem k oceánu. „A nejenom tam někde daleko. Jedné třetině amerických rostlin a zvířat hrozí totální konec.“

„Rozdýchej to.“

Řídila jsem se jeho radou.

„No, jen si to poslechni.“ Znovu jsem se vrátila k časopisu a předčítala úryvky. „Jenom ve Spojených státech je zdokumentováno minimálně čtyři sta třicet léků, které obsahují látky z osmdesáti ohrožených druhů. Minimálně jedna třetina všech patentovaných asijských léčiv, která jsou u nás k dostání, v sobě má přísady získávané z ohrožených druhů.“

Zvedla jsem oči.

„Nelegální obchod se žlučí baribalů se jenom v Kalifornii odhaduje na sto milionů dolarů ročně. Představ si to, Ryane. Gram medvědí žluči má větší cenu než gram kokainu a parchanti jako Dorton a Park to vědí. A taky vědí, že když je někdo chytí, maximálně je pleskne přes prsty.“

Znechuceně jsem zavrtěla hlavou.

„Divokou střílejí kvůli paroží. Sibiřské tygry loví kvůli kostem a penisům. Mořské koníky proto, aby chlapům rostly vlasy.“

„Mořské koníky?“

„Nosorožce střílejí, zabíjejí elektrickým proudem anebo naženou do jam se špičatými bambusovými tyčemi, aby si muži v Jemenu mohli vyrobit rukojeti k dýkám. Na světě už dneska žije jen pár tisíc nosorožců, Ryane. Prokristapána, po internetu si můžeš klidně objednat uzené gorilí tlapy.“

Ryan vstal a přidřepl u mého lehátka.

„Hodně tě to vzalo.“

„Je mi z toho zle.“ Zvedla jsem oči a pohlédla na Ryana. „Loni v červnu zabavili v Singapuru šest tun slonoviny. Skupina jihoafrických zemí volá po zrušení zákazu obchodu se slonovinou. Proč? Aby si lidi mohli ze sloních klů vyřezávat ornamenty? Japonci pochytaří každý rok na svoje výzkumy stovky velryb. Jo. To určitě. Tenhle výzkum končí na rybím trhu. Máš vůbec představu, jak dlouhým evolučním procesem prošla dnešní zvířata? A jak málo času stačí, abychom je vyhubili?“

Ryan mi vzal obličej do dlaní.

„Tempe, my jsme přece něco málo udělali. Park a Tyree to mají spočítané. Kvůli nim už nebudou umírat žádní medvědi, ani ptáci. Není to moc, ale je to aspoň nějaký začátek.“

„Jo, je to začátek,“ souhlasila jsem.

„Tak se toho držme.“ Ryanovy oči byly modřejší než Atlantik a upíraly se do mých. „Ty a já.“

„Myslíš to vážně, Ryane?“

„Myslím.“

Políbila jsem ho, objala kolem krku a přitiskla se k němu tváří.

Pak jsem se odtáhla, otřela písek z jeho čela, vrátila se ke čtení a hledala místo, kde jsem skončila.

Ryan vzal Boyda proběhnout po pláži.

Tu noc jsme si dali v restauraci Shem Creek v přístavišti krevety a kraby. Prošli jsme se vlnami, pomilovali se a usnuli za zvuku Ryanova věčného oceánu.

ZE SOUDNÍCH SPISŮ DR. KATHY REICHS

Z právních a etických důvodů tu nemohu zmiňovat skutečné případy, jimiž jsem se inspirovala při psaní *Divokých kostí*, ale mohu se s vámi podělit o jeden zážitek, který mi při vymýšlení zápletky dobře posloužil.

Monsieur Original

Shakespeare hovoří o „hnusné a podlé vraždě“ (*Hamlet*, jednání 1, scéna 5), ale ne všechny případy soudní antropologie mají na svém počátku násilí.

Do mé laboratoře si nacházejí cestu nejrůznější kosti: lebky jako trofeje, které si lidé propašovali z různých cizích zemí, výukové lebky ukradené ve třídách nebo kabinetech, konfедераční vojáci pohřbení v neoznačených hrobech, domácí mazlíčci uložení k věčnému odpočinku na dvorcích nebo tajných místech.

Stává se to každou chvíli. Objeví se kosti nebo části těla. Místní úředníci, kteří nemají zevrubné anatomické znalosti, je pošlou koronerovi nebo soudnímu lékaři. Občas se z „oběti“ vyklube had nebo pták, ale většinou to bývají příslušníci třídy savců. Už jsem prohlížela vepřová žebírka, metapodium srnce, kost od šunky a losí rohy. Tu a tam dostanu i kotě v jutovém pytli a vodní krysy zaměněné za oběti vraždy. Jednou za čas se mi v laboratoři objeví i medvědí tlapy, které jsou velice podobné lidským rukám a nohám.

Kosterní ostatky, které si našly cestu do *Divokých kostí*, mi do života vstoupily v Montrealu, během sněhové vichřice jednoho listopadového čtvrtka roku 1997. Jakožto Jižanka ználá paniky, která člověka za volantem přepadá v hustém sněžení, jsem se odvážila zrychlit na padesát jedině v tunelu, takže jsem do laboratoře přijela pozdě a zmeškala ranní poradu, na níž se projednávaly a přidělovaly aktuální případy. Na stole mi ležel formulář: *Demande d'Expertise en Antropologie*.

Neztrácela jsem čas a očima letmo přelétla základní informace: číslo případu, číslo z márnice, koroner, patolog. Požádali mě, abych prohlédla zářezy na kostech nohy a pánve a určila, jaký typ pily byl použit pro oddělení těchto částí těla. Shrnutí známých faktů obsahovalo jedno francouzské slovíčko, které jsem neznala: *original*. Jelikož jsem se cítila provinile za svůj pozdní příchod, pustila jsem se rovnou do práce a řekla si, že do slovníku se podívám později.

Oblékla jsem si laboratorní plášť a přistoupila k pultu vyhrazenému pro nové případy. Jakmile jsem rozeprala vak, poklesla mi čelist. Buď měla ta oběť neuvěřitelnou poruchu hypofýzy, anebo tu před sebou mám Goliáše.

Čelem vzad. Slovník.

Original: élan, n.m. Au Canada on l'appelle original.

Moje oběť byla tedy los.

Po zevrubnějším přečtení žádosti o expertízu jsem zjistila, že analýzu si objednala Societé de la faune et des pares, kanadský protějšek Amerického úřadu pro rybolov a divokou přírodu. Nějaký pytlák zabíjí losy už několik let a povolené roční kvóty pro lov této zvěře ho absolutně nezajímají. Zaměstnanci úřadu se rozhodli ho stíhat a potřebovali odborný posudek. Mohla bych prokázat souvislost mezi stopami na losích kostech a pilou z garáže pohřešovaného?

Mohla.

Velké kosti. Velké zvíře. A pro mě dobrá lekce, abych se příště bezhlavě nevrhala do něčeho, o čem nic nevím.

Shakespeara už citovat nemusím.

Thoreau to řekl naprosto jasně: „Nepřímé důkazy bývají někdy přesvědčivé; jako když najdete v mléce pstruha.“ (*Walden*)

Anebo Bullwinka v pytli na mrtvoly.